

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1885

ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΤΟΝ



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1885

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται τριμελής ἐπιτροπὴ τοῦ συμβουλίου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας.

Λιτήσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὴν Ἐφημερίδα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἐπιμελητὴν τοῦ Μουσείου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ΑΘ. Σ. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΝ.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἴδους καὶ πάσης ἐποχῆς, κατὰ προτίμησιν ὁμοίως Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνέκδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ φέρουσαι ὡς οἷόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χρηγεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου. Οἱ πίνακες καὶ τὰ ἐν τῷ κειμένῳ ἀπεικονίσματα λογίζονται ὡς κείμενον.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν ἓν τεύχος σχήματος τετάρτου περιέχον τρία τοῦλάχιστον τυπογραφικὰ φύλλα καὶ τρεῖς πίνακες.

Συνδρομὴ ἑτησία τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος δραχμαὶ δεκαεξί.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

Διὰ τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα εὐθύνεται ὁ ἐκάστοτε παρέχων τὸ εἰς ἐκδοσιν ἄρθρον ὑφ' ὃ καὶ ὑπογράφεται.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

1.

ο
ι
 ΝΙΕΡΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΗΣΑΘΗΝΑΙΑΣ
 ΝΟΙΕΠΙΕΥΚΛΕΙΔΟΑΡΧΟΝΤΟΣΛΥΣΙΚ
 ΘΕΟΓΕΝΗΣΘΡΙΑΣΙΟΣΑΝΤΙΦΑΝΗΣ
 5 ΑΑΣΚΟΛΛΥΤΕΥΣΕΓΙΑΜΜΑΤΕ
 ΤΩΝΠΡΟΤΕΡΩΝ
 ΡΟΜΟΚΛΕ

[Θε]οί.

[Τάδε οί ταμίαι τῶ]ν ιερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας
 [καὶ τῶν ἄλλων θεῶ]ν οἱ ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος Λυσικ-
 [λῆς - - -], Θεογένης Θριάσιος, Ἀντιφάνης

5 [- - - , οἷς - -]ας Κ[ο]λλυτεὺς ἐγ(ρ)αμματέ-
 [-ε -
 [μῶν - - - - - - - - - - - - - - - - Δ]ρομοκλε - -

Ἀνεκαλύφθη ἡ ἐπιγραφή αὕτη πέρυσι κατὰ τὴν
 κατεδάρισιν τῆς ὀπισθεν τῆς Πινακοθήκης μεγάλης
 δεξαμενῆς. Ὁ λίθος εἶναι πεντελικός, ἔχει δὲ ὕψος
 0,205, πλάτος 0,36 καὶ πᾶχος 0,15. Εἶναι ἀπο-
 κεκρουσμένος κάτω καὶ ἀριστερά ἀνω ὑπάρχει γῶ-
 ρος ὀλίγος κενός. Τὰ γράμματα δὲν εἶναι στοιχη-
 δὸν γαγραμμένα. Διὰ τῆς εὐρέσεως αὐτῆς λύεται
 δριστηκῶς τὸ ζήτημα περὶ τοῦ πότε αἱ δύο ἀρχαί, ἡ
 τῶν ταμιῶν τῶν ιερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς καὶ
 ἡ τῶν ταμιῶν τῶν ἄλλων θεῶν ἠνώθησαν καὶ ἀπε-
 τέλεσαν μίαν. Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῶν σωζομένων
 ἐπιγραφῶν, ὅτι μέχρι τοῦ 405, ἴσως μάλιστα μέ-
 χρι τοῦ 404 ἦσαν κεχωρισμένα (ἴδε Kirchhoff
 C. I. A. I σ. 72), τώρα δὲ μανθάνομεν, ὡς υπέ-
 θεσεν ἤδη ὁ Boeckh (Staatshaushalt. der Athener
 II σ. 217), ὅτι ἡ ἔνωσις ἦτο τετελεσμένη ἐπὶ Εὐ-
 κλείδου ἄρχοντος (403). Ἐναντίαν γνώμην ἐξέ-
 φρασεν ὁ R. Schöne (Griechische Reliefs σ. 29εξ.)
 προσιμῶν τὸ ἔτος 400. Ὁ Köhler (C. I. A. II

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1885.

εἰς ἀρ. 642 καὶ 643) ἀνῆρσεν αὐτὸν δι' ὀλίγων,
 νῦν δὲ ἡ ἐπιγραφή ἐπικυροῦ τὴν γνώμην τοῦ Köhler.
 Ὅτι δὲ ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος πρῶτον ἠνώθησαν
 αἱ ἀρχαί, τοῦτο προκύπτει ἴσως ἐκ τοῦ ἕκτου στί-
 χου, ἐν ᾧ δὲν φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε μόνον ἡ συνή-
 θης φράσις παραδεξίμενοι ἢ παραλαβόντες παρὰ
 τῶν προτέρων ταμιῶν, διότι οὕτω οὐδὲλως πληροῦ-
 ται ὁ κενὸς γῶρος, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι, τὸ ὅποιον ἐδή-
 λου τὴν μεταρρύθμισιν ταύτην. Ἴσως ἡ ὅλη φρά-
 σις ἦν διάφορος τῆς τυπικῆς. Περίεργον δὲ εἶναι,
 ὅτι μόνον τρεῖς ταμίαι μετὰ τοῦ γραμματέως μνη-
 μονεύονται, ἐν ᾧ ὡς γνωστὸν ἦσαν δέκα. Τοῦτέ-
 μοι εἶναι ἀνεξήγητον ἄλλως εἰμὴ διὰ τῆς υποθέ-
 σεως, ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον τῆς μεταβολῆς ἔτος τὰ
 πράγματα δὲν εἶχον ῥυθμισθῆ ἀκόμη ἐντελῶς.
 Μᾶλλον ἕκτακτος ἐπιτροπὴ ἐκ τριῶν προσώπων
 συγκεκριμένη φαίνεται νὰ ἦτο αὕτη, καὶ οὐχὶ ἀρχῆ
 τακτικῆ, ὡς πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ μετ' αὐτόν.
 Πιθανώτερα καθίσταται ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἐάν λάβο-
 μεν ὑπ' ὄψιν τοὺς δεινοὺς ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας καὶ
 σπαραγμοὺς καὶ τὴν ἐντελῆ ἀναρχίαν τοῦ πρὸ τοῦ
 Εὐκλείδου ἔτους. Μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν σύγχυσιν
 εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς διοικήσεως φυσικὸν
 ἦτο νὰ ἐκλέξωσι τρεῖς ἄνδρας ἐμπείρους, ἴσως ἐξ
 ἀπέναντων Ἀθηναίων — διότι τοῦτο ἦτο πολὺ σπου-
 दाῖον — ὅπως ἐξελέγξωσι τὴν διαχείρισιν τῶν ιε-
 ρῶν χρημάτων τῶν θεῶν, φέρωσι δὲ καὶ τάξιν τινὰ
 εἰς αὐτήν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι καὶ ἐν ἀλλαις ἐπιγρα-
 φαῖς δὲν ἀναφέρονται πολλάκις πάντες οἱ δέκα τα-
 μῖαι, π. γ. C. I. A. II, 643 μόνον ἐννέα, ὡς φαί-
 νεται, ἐν δὲ 670 καὶ 672 μόνον ὀκτώ (ἐννοεῖται
 ὅτι πρόκειται περὶ τῶν παραδιδόντων), τοῦτο ὁμῶς
 δύναται νὰ ἐξηγηθῆ διὰ τῆς υποθέσεως, ὅτι κατὰ
 τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὁ ἀριθμὸς τῶν ταμιῶν ἕνεκα
 θανάτου ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας δὲν ἦτο πάντοτε
 πλήρης. Ἀλλὰ πῶς νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐκ δέκα
 ἔμειναν μόνον τρεῖς;

Ἐν τῇ λέξει ἐγραμμάτευσ σπ. Ἡ ὁ χαρακτῆρς
 κατὰ λάθος ἀντὶ Ρ ἔγραψε μόνον Ι.

2.

Ν
 Ο Μ Ο Ν Κ /
 Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι Ι
 Μ Ο Υ Τ Ο Ν . Π Ι Ι
 5 Ν Κ Α Ι Σ Τ Ε Φ Α Ν
 Γ Υ Ρ Ι Ο Ν Τ Ο Ε Ι . . . Ι Σ Τ Ε Ψ
 Η Μ Ο Υ Ε Κ Τ Ω Ν Ε . . . Α Κ Α Τ Α Υ Η Φ
 10 Ζ Ι Ο Π Ω Σ Δ Α Ν Ο Ι Λ \ Ι Α Σ Α Γ Ο Λ Α Β
 Ο Υ Σ Π Ρ Ο Ε Δ Ρ Ο Υ Σ Ο Ι Α Ν Λ Α Χ Ω Σ Ι
 Σ Ν Ο Μ Ο Θ Ε Τ Α Σ Π Ρ Ο Σ Ν Ο Μ Ο Θ Ε Τ Η
 Ν Κ Α Ι Ο Ι Α Λ Λ Ο Ι Ο Ι Κ Α Θ Ι Σ Τ Α Μ Ε
 Ι Π Ρ Ο Σ Τ Ε Τ Η Ν Β Ο Υ Λ Η Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Δ
 15 < Κ Α Ι Ε Ι Ν Α Ι Χ Ρ Η Σ Ι Μ Ο Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ
 Ε Τ Ο Δ Ε Τ Ο Υ Η Φ Ι Σ Μ Α Τ Ο Ν Γ Ρ Α Μ Μ Α
 Τ Η Λ Η Ι Λ Ι Θ Ι Ν Η Ι Κ Α Ι Τ Ο Τ Η Β Ο Υ
 Δ Η Μ Ο Υ Ο Ε Ι Γ Ε Ν Ι Π Ρ Ο Χ Α Ρ Η Σ Κ Α Ι
 Η Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Η Ν Τ Η Σ Σ Τ Η Λ Η Σ Δ Ο
 Α Χ Μ Α Σ Ε Κ Τ Ω Ν Κ Α Τ Α Υ Η Φ Ι Σ Μ Α

 Ι Π Υ Θ Ο Δ Η Λ Ο Υ Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ
 20 Ε Τ Ρ Α Δ Ι Ε Π Ι Δ Ε Κ Α Δ Ε Υ Τ Ι
 Ι Η Ρ Ι Ω Ι Τ Ω Ν Π Ρ Ο Ε Δ Ρ Ω Ν Ε Γ Ε
 Ϛ Ξ Ε Ν Τ Η Ι Β Ο Υ Λ Η Ι Α Γ Α Σ Ι /
 Η Φ Υ Λ Ε Υ Σ Π Α Υ Σ Α Ν Ι Ο Υ Ο
 Β Ο Υ Λ Η Ι Κ Α Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω
 25 Ι Ο Μ Ο Υ Σ Κ Α Ι Α Ι Π Ρ Υ Τ Α
 < Ι Κ Α Ι Ε Σ Τ Ε Φ Α Ν Ω Κ Α
 - Ϛ . . Λ Α Γ Ψ Λ Ι

 Λ
 Α Ι Ν
 30 Ϛ Σ Υ Ν Η
 \ . ω . . Λ Ι Σ Τ Ε Φ Α Ν Σ . Α
 Ν Ε Π Ε Ι Δ Α Ν Τ Α Σ Ε Υ Θ Υ Ν Α Σ
 Η Ι Τ Ο Υ Σ Π Ρ Ο Ε Δ Ρ Ο Υ Σ Ο Ι Α Ν
 35 Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α Ν Χ Ρ Η Μ Α Τ Ι Σ Α Ι Π
 Τ Η Σ Β Ο Υ Λ Η Σ Ε Ι Σ Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Ο
 Υ Ρ Ε Σ Θ Α Ι Π Α Ρ Α Τ Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ /

 Ι Π Υ Θ Ο Δ Η Λ Ο Υ Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Ε Π
 Ε Ι Α Σ Φ Ψ Ε Ι Κ Α Ι Ν Ε Α Ι Ε Β Δ Ο Μ Ξ
 Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α Τ Ω Ν Π Ρ Ο Ε Δ Ρ Ω Ν Ε . Ε
 40 L Δ Ο . Ε Ν Τ Η Ι Β Ο Υ Λ Η Ι Κ Α Ι Τ Σ . /

Ε Γ Η Θ Ε Ν Ε Ι Γ Ε Ν Γ Ε Ρ Ι Ω Ν Φ Υ Λ
 Ι / Γ Τ Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ Κ Α Ι Ο Ι Σ Υ Ν
 Α Ν Ι Α Σ Κ Α Ι Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ Ζ Ε
 45 Ι Α Ν Λ Α Χ Ω Σ Ι Γ Ρ Ο . . . Φ Υ Ε . Ν
 - Ε Ι Ν Α Υ Τ Ο Υ Σ Π Ρ
 Λ Ε Σ Θ Α Ι Τ Η Σ Β
 Α Ι Φ Υ Λ Ε Α Π
 Α Ι Σ Τ Ε Φ Α Ι
 Ι Ν Ε Σ Α Ι Δ Ε
 50 Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Ν Σ . \ /
 Ι Τ Η Ν Α Ρ Χ Η Ν Κ /
 Γ Ο Χ Δ Ρ Α Χ Μ Ω Ν Τ
 Σ Α Ι Μ Ε Ν Τ Ο Ν Τ Α
 Λ . Τ Α Μ Ι Α Ν Ζ
 55 Ο Ν Α Π Ο

- . . . μ
 [. . . νόμον κ[α
 . . . τῶι δήμωι
 [. . . δήμου τὸν [έ]πι
 5 . . . ν και στεφ[ανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ . δραχμῶν· τὸ δέ]
 [ἀρ]γύριον τὸ εἰ[ς τὸν] στέφ[ανον νῦν μὲν δότω ὁ ταμίας το-]
 [ῦ δήμου ἐκ τῶν εἰς τ]ὰ κατὰ ψηφ[ίσματα ἀναλισκομένων τῶι δ-]
 [ήμ]ωι· ὅπως δ' ἂν ὁ [ταμ]ίας ἀπολάβ[ῃ] τὸ ἀργύριον]
 [. τ]οὺς προέδρους, οἳ ἂν λάχωσι[ν] προεδρεύειν πρῶτον εἰς τ-]
 10 [οὺς] νομοθέτας προσνομοθετῆ[σαι ὅπω-]
 [ς ἂν] και οἱ ἄλλοι οἱ καθιστάμε[νοι φιλοτιμῶντα=]
 [ι] πρὸς τε τὴν βουλὴν και τὸν δήμον]
 . ς και εἶναι χρήσιμοι τῶι δήμ[ωι ἀναγράψαι]
 [δ]ε τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμμα[τέα τὸν κατὰ πρυτανείαν ἐν]
 15 [σ]τήληι λιθίνηι και τῆς βουλῆς, ὁ Ἀγασίας εἶπε, και τὸ το-]
 [ῦ] δήμου, ὁ εἶπεν Ἰπποχάρης, και [στῆσαι ἐν ἀκροπόλει· εἰς δέ]
 [τ]ὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου ΔΔ]
 [δρ]αχμᾶς ἐκ τῶν κατὰ ψηφίσμα[τα ἀναλισκομένων τῶι δήμωι].
 [Ἐπ]ὶ Πυθοδήλου ἄρχοντος, [ἐπὶ τῆς - - - δος - - - πρυτανεί=]
 20 [ας, τ]ετράδι ἐπὶ δέκα· δευτέραι τῆς πρυτανείας· βουλὴ ἐμ βουλ-]
 [ευτ]ηρίωι· τῶν προέδρων ἐ[π]ε[ψήφισεν - - - -]
 [ἔδ]οξεν τῆι βουλῆι. Ἀγασί[ας εἶπεν· ἐπ-]
 [ειδ]ὴ Φυλεὺς Παυσανίου Ο - - - - -
 [. τῆι] βουλῆι και τῶι δήμ[ωι - - - - -
 25 [τοὺς] νόμους και αἰ πρυτα[νεῖαι αὐτὸν φιλοτιμίας ἔνεκα ἐπη=]
 [ινέκασ]ι και ἐστεφανώκα[σιν, ὅπως ἂν οὔν ἐφάμιλλον ἦι και τοῖς]
 [ἄλλοις τ]ο[ῖς] λαγ[χάνουσι - - - - -]

[δεδό-]
 [χθαι τῆι βουλῆι ἐπ]αιν[έσαι Φυλέα Παιουσανίου Ο ἀρετῆ-]
 30 [ς ἕνεκα καὶ δικαιο]σύνη[ς τῆς εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τὸ-]
 [ν Ἀθηναίων κα]ὶ στεφανῶ[σ]α[ι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ . δρα-]
 [χμῶ]ν, ἐπειδὴν τὰς εὐθύνας [δῶι· ἵνα δὲ καὶ ὁ δῆμος αὐτὸν τιμ-]
 [ήσ]ηι, τοὺς προέδρους, οἱ ἂν [λάχωσι προεδρεύειν εἰς τὴν πρώτ-]
 [ην] ἐκκλησίαν, χρηματίσαι π[ε]ρὶ αὐτοῦ, γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθ-]
 35 [αι] τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅ[τι] δοκεῖ τῆι βουλῆι εἶναι Φυλε-]
 [ῖ] εὐρέσθαι παρὰ τοῦ δήμου [ἀγαθὸν ὅ,τι ἂν δύνηται].
 [Ἐπ]ὶ Πυθοδήλου ἄρχοντος, ἐπ[ὶ] τῆς ἰδος πρυτα-]
 [ν]είας· ἐ[ν]εὶ καὶ νέαι· ἐβδόμη[ι καὶ τριακοστῆι τῆς πρυτανεία]-]
 [ς]· ἐκκλησίαι· τῶν προέδρων ἐ[π]ε[ψήφ]ιζεν]
 40 [εἰ]δο[ξ]εν τῆι βουλῆι καὶ τῶ[ι] δήμωι· Ἰπποχάρης Ἀλωπ;-]
 [ε]κ[η]ῆθεν εἶπεν· περὶ ὧν Φυλ[εὺς]
 [καί;] τοῦ δήμου καὶ οἱ συν
 ἀνίας καὶ Χαρίδημος, [δεδόχθαι τῆι βουλῆι τοὺς προέδρους, ο-]
 ἱ ἂν λάχωσι προ[εδρ]εύει[ν] [εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν, προσαγα-]
 45 [γ]εῖν αὐτοὺς πρ[ὸς τὸν δῆμον καὶ χρηματίσαι, γνώμην δὲ ξυμβάλλ-]
 [ε]σθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅ[τι] δοκεῖ τῆι βουλῆι ἐπαιν-]
 [έ]σαι Φυλέα Π[αιουσανίου Ο ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύν-]
 [ης κα]ὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι, ἐπειδὴν τὰς εὐθύνας δῶ-]
 [ι· ἐπα]νέσαι δὲ [καὶ τοὺς συνάρχοντας; αὐτοῦ ἀνία-]
 50 [ν καὶ Χ]αρίδημον, ὅ[τι]
 ἰ τὴν ἀρχὴν καὶ στεφανῶσαι ἀμφοτέρους; χρυσῶι στεφ-]
 [άνωι ἀ]πὸ: Χ δραχμῶν· τ
 [.μερ]ίσαι μὲν τὸν τα[μίαν]
 ταμίαν
 55 ὄν ἀπο

Ταῦτα εἶναι δύο τεμάχια λίθου πεντελικοῦ εὐρε-
 θέντα καὶ αὐτὰ πέρυσι κατὰ τὴν κατεδάφισιν τῆς
 ὀπισθεν τῶν Προπυλαίων μεγάλης δεξαμενῆς,
 ἔχουσι δὲ καὶ τὰ δύο ὁμοῦ ὕψος 0,60. Ὁ ἀριθμὸς
 τῶν γραμμάτων, ἂν καὶ στοιχηθὸν διατεθειμένων,
 δὲν εἶναι πανταχοῦ ὁ αὐτός, ὡς φαίνεται ἐκ τινων
 ὅλως τυπικῶν συμπληρώσεων. Εἰς τὸ πρῶτον ψή-
 φισμα εἶναι βέβαιον, ὅτι ἕκαστος στίχος εἶχε 46
 γράμματα· εἰς τὰ ἐπόμενα ὁμοῦ δύο ἦσαν οἱ στί-
 χοι μακρότεροι κατὰ δύο ἢ τρία γράμματα.
 Δυστυχῶς οὐδαμοῦ διεσώθη λέξις τις δηλοῦσα
 τὴν ἀρχὴν, ἣν ἤρξαν οἱ τιμώμενοι Φυλεύς, Χαρί-
 δημος καὶ . . . ἀνίας (1). Ἐκ τῆς ἐν στ. 25 καὶ 26
 (1) Ὅτι καὶ τὸ πρῶτον ψήφισμα, ὃ ἡ ἀρχὴ λείπει, ἀναφέρεται εἰς

φράσεως καὶ αἱ πρυτα[ν]εῖαι αὐτὸν . . . ἐπιτιμώσ[ε]
 καὶ ἐστεφανώκα[σι] γίνεται πιθανόν, ὅτι ὁ Φυλεύς
 ἐν τῇ ἀρχῇ του εὐρίσκατο εἰς συνεχεῖς σχέσεις μετὰ
 τῆς βουλῆς, ὥστε αἱ πρυτανεῖαι ἠὲ χαριστημέναι ἐκ
 τῆς ὑπηρεσίας του ἐστεφάνωσαν αὐτόν (1). Ἐκ δὲ
 τῶν στίχων 24 καὶ 42 φαίνεται, ὅτι ὅχι μόνον τῆς
 βουλῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ δήμου συγχρόνως ὑπάλλη-
 τὸν Φυλέα, ἀποδεικνύεται ἐκ στ. 14 ἐξ. Διότι ἂν ἐν αὐτῷ ἦν ἄλλο τὸ
 τιμώμενον πρόσωπον, ὃ καὶ ἐδηλοῦτο βεβαίως ῥητῶς, ποῖον πρόσωπον
 ἀπέβλεπον τὰ ψήφισματα ἐκεῖνα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, τὰ ὅποια
 εἶπον ὁ Ἀγασίας καὶ ὁ Ἰπποχάρης.
 (1) Πρβ. C. I. A. II. 190 : ἐπειδὴ ὁ ἀναγραφεὺς Καλλικρατίδης
 καλῶς καὶ δικαίως ἐπιμελεῖται τῆς ἀναγραφῆς τῶν γραμμάτων καὶ
 αἱ πρυτανεῖαι αὐτὸν ἐστεφανώκασι καὶ τὰλλα ἄρχαι καλῶς καὶ δι-
 καίως κ.τ.λ.

λος ἦτο (1): τοιαύτη ὁμως ἀρχὴ εἶναι γνωστή, ἐμοὶ τοῦλάχιστον, μόνον ἢ τοῦ γραμματέως τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, ἥτις πιθανῶς ὑπῆρχε ἤδη κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, ὡς φαίνεται παραδεχόμενος καὶ ὁ Köhler (C. I. A. II, 146). Δύσκολον ὁμως εἶναι νὰ ἐξηγηθῶσιν οὕτω οἱ συνάρχοντες τοῦ Φυλέως, οὐδαμοῦ μνημονευομένου, ὅτι ἦσαν πλείονες γραμματεῖς τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου· διότι ὁ ὑπογραμματεὺς, ὅστις ἀναφέρεται ἐν τισὶ ψηφίσμασι, καὶ τούτοις νεωτέροις τοῦ τετάρτου αἰῶνος (C.I.A. II, 329, 393, 394, 441), ἦτο πρῶτον εἰς καὶ μόνος, ἔπειτα δὲ πρέπει νὰ θεωρηθῇ μᾶλλον ὡς βοηθὸς ἢ συνάδελφος τοῦ γραμματέως, ἂν καὶ πολίτης καὶ μετὰ τῶν βουλευτῶν καὶ αὐτός, ὡς φαίνεται, ἐκλεγόμενος (πρβ. C.I.A. II, 393, 394). Δὲν ἤξεύρω, ἂν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς παραδοχῆς ἐκτάκτου τινὸς περιστάσεως ἢ θεσμοῦ μὴ διαρκέσαντος πολὺν χρόνον. Ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν ἄρχοντα Πυθόδηλον, δηλαδὴ μετὰ τὸ 336/5, εὐρίσκεται πάλιν μία μεταβολὴ εἰς τὰ περὶ γραμματέων, προστεθέντος εἰς τοὺς τέως δύο τακτικούς γραμματεῖς, τὸν τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου καὶ τὸν κατὰ πρυτανείαν, τοῦ ἀναγραφῆως· ἢ νέα ὁμως αὕτη ἀρχὴ διήρκεσεν, ὡς φαίνεται, μόνον ὀλίγα ἔτη, ἥτοι ἀπὸ τοῦ 320 μέχρι τοῦ 318 περίπου (2): ὅπως ἀπίθανον λοιπὸν δὲν εἶναι, ὅτι καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπεχειρήθη μεταβολὴ τις· οὐχ ἦττον τὸ πρᾶγμα μένει λίαν ἀμφίβολον, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησα νὰ συμπληρώσω τι ἐν τῷ κειμένῳ συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ἐκ τῶν τριῶν ψηφισμάτων ἀρχαιότατον εἶναι τὸ τῆς βουλῆς ἥτοι τὸ δεύτερον, κατόπιν ἔρχεται τὸ τελευταῖον καὶ νεώτατον εἶναι τὸ πρῶτον. Ἡ ὑπόθεσις δηλαδὴ ἔχει οὕτω πως· ἢ βουλὴ ἀποφασίζει ἐν τῷ δευτέρῳ ψηφίσματι νὰ ἐπαινέσῃ τὸν Φυλέα αὐτῆ, νὰ προτείνῃ δὲ εἰς τὸν δῆμον, ὅπως καὶ οὗτος τιμήσῃ αὐτόν. Ἐν τῷ τρίτῳ δὲ πάλιν ἢ

(1) Στίχ. 23. 24 νομίζω ὅτι πρέπει νὰ συμπληρωθῇ οὕτω πως: ἐπειδὴ Φυλεὺς Παισανίου Ο[- - -] λαχὼν γραμματεῖν (ἢ ἄλλο τι βῆμα δηλοῦν τὴν ἀρχὴν τοῦ Φυλέως) τῆ[] βουλῆ[] κ.τ.λ. Οἱ δὲ στίχ. 41. 42 οὕτω περίπου: περὶ ὧν Φυλ[εὺς] λέγει ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου κ.τ.λ.

(2) Ἰδὲ Hartel, Studien über attisches Staatsrecht und Urkundenwesen σ. 37 ἐξ. καὶ σ. 121 ἐξ.

βουλὴ μὴ ἀρκουμένη εἰς ὅσα ἐν τῷ προηγουμένῳ εἶχε γενικῶς ψηφίσει εἰσάγει προτάσεις ὠρισμένας εἰς τὸν δῆμον, ὅπως καὶ αὐτὸς ἐπαινέσῃ καὶ στεφανώσῃ τὸν Φυλέα, καὶ ὄχι μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ δύο ἄλλους ἴσως συνάρχοντας αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἐν τῷ πρώτῳ ψηφίσματι δὲν φαίνεται τοιοῦτό τι. Αἱ προτάσεις αὗται τῆς βουλῆς ἐγένοντο δεκταὶ ὑπὸ τοῦ δήμου, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ στ. 40. [ἔ]δο[ξ]εν τῆι βουλῆι καὶ τῷ[ι] δήμῳ[ι]. Τοῦ δὲ τρίτου κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ψηφίσματος ὁ σκοπὸς εἶναι νομίζω ὁ ἐξῆς· ἐν τῷ δευτέρῳ, τῷ τῆς βουλῆς, δὲν λέγεται, ὅτι αἱ τῷ Φυλεὶ ἀπονεμόμεναι τιμαὶ θ' ἀναγραφῶσιν ἐν στήλῃ πρὸς γινῶσιν πάντων· καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ἐπίσης δὲν ἀναφέρεται, ὅσον δυνάμεθα νῦν νὰ κρίνωμεν, τοιοῦτόν τι· ἐξάγεται δὲ τοῦτο νομίζω καὶ ἐκ τῶν στ. 13 ἐξ. ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα - - - καὶ τὸ τῆς βουλῆς - - - καὶ τὸ τοῦ δήμου· διότι ἐὰν ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις ψηφίσμασι διετάσσετο ἢ ἀναγραφῆ, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ ἐνταῦθα. Ἡ δημοσίευσίς ὁμως τῶν δωρεῶν τοῦ δήμου ἦτο καὶ αὕτη μία δωρεά, καὶ μάλιστα οὐχὶ μικρά, καθόσον δι' αὐτῆς ἐλάμβανον καὶ αἱ λοιπαὶ πολὺ μείζονα ἀξίαν γινόμεναι οὕτω γνωσταὶ τοῖς τε συγχρόνοις καὶ τοῖς μεταγενεστέροις· ὑποθέτω λοιπὸν, ὅτι ὁ Φυλεὺς καὶ οἱ συνάρχοντες αὐτοῦ ἀφοῦ ἔδωκαν κατὰ τὸν νόμον τὰς εὐθύνας (κατωτέρω θὰ ἴδωμεν ὅτι τὸ πρῶτον ψήφισμα ἐγένετο οὐχὶ ἐπὶ Πυθόδηλου ἄρχοντος, ἀλλὰ τὸ μετ' αὐτόν ἔτος), ἔμελλον δὲ ἤδη νὰ λάβωσι τὰς ὑπὸ τοῦ δήμου ψηφισθείσας δωρεάς, ἐζήτησαν καὶ τὴν ἀναγραφὴν αὐτῶν, ἥτις καὶ ἐχορηγήθη· ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁμως ταύτῃ ἐκρίθη φαίνεται καλὸν νὰ ἐπαναληφθῶσι καὶ ἐπικυρωθῶσιν οὕτω καὶ ἐν τῷ νέῳ ψηφίσματι αἱ δωρεαὶ αὗται. Περιέργον ὁμως εἶναι, ὅτι ἐν οὐδετέρῳ τῶν ψηφισμάτων, ὧν ἡ ἀρχὴ σώζεται, εὐρίσκεται τὸ ὄνομα τοῦ γραμματέως· ἀγνοῶ, ἐὰν τοῦτο ἐγένετο ἐξ ἀμελείας, βεβαίως ὁμως ἢ ἀμέλεια αὕτη δις ἐπαναλαμβανόμενη ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ εἶναι λίαν παράδοξος· οὐδὲ δύναται νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι ἢ ἀναγραφὴ ἐγένετο ὑπὸ ἰδιώτου τινός, π. γ. ὑπὸ τῶν τιμωμένων (ὅτε ἢ παράλειψις θὰ ἦτο εὐνοητοτέρα), διότι ὄχι μόνον αὕτη διατάσσεται νὰ γείνη ὑπὸ τοῦ κατὰ

πρυτανείαν γραμματέως δημοσίᾳ δαπάνῃ (στ. 13 ἐξ.), ἀλλὰ καὶ εὐρέθησαν τὰ τεμάγια ἐν Ἀκροπόλει, ὥστε καὶ ἀντίγραφα δὲν δύνανται νὰ ᾦναι τῆς τοῦ γραμματέως στήλης· ὁμοίως δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν τῇ ἀπολεσθείσῃ ἀρχῇ τοῦ πρώτου ψηφίσματος ὑπῆρχε τὸ ὄνομα τοῦ γραμματέως καὶ ὅτι διὰ τοῦτο δῆθεν δὲν ἐπανελήφθη ἐν τοῖς ἐπομένοις· διότι ἐκεῖνο, ὡς εἶπομεν, ἐγένετο τὸ ἐπόμενον ἔτος, κατὰ συνέπειαν ὁ γραμματεὺς δὲν ἦτο ὁ αὐτός. Ἐπίσης παράδοξος εἶναι καὶ ἄλλη σπουδαία παράλειψις, ἡ τοῦ μηνὸς δηλαδῆ. Ἐν στ. 19. 20 δὲν ὑπάρχει ἰκανὸς διὰ τὸ ὄνομα μηνὸς χώρος, ἐν δὲ στ. 38 εἶναι προφανές, ὅτι οὐδόλως ἐμνημονεύετο, ἐν ᾧ ἀπεναντίας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν δὲν λείπει οὔτε ἐν τῷ πρώτῳ οὔτε ἐν τῷ δευτέρῳ ψηφίσματι. Ταῦτα εἶναι βεβαίως λάθη εἴτε τοῦ χαρακτοῦ εἴτε τοῦ συντάκτου τῶν ψηφισμάτων, καὶ λάθη μεγάλα, διὰ τοῦτο δὲ νομίζω ὅτι καὶ ἡ παράλειψις τοῦ ὀνόματος τοῦ γραμματέως ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιστάσεσιν εἶναι καὶ αὐτὴ λάθος.

Περὶ τῶν συμπληρώσεων παρατηρῶ, ὅτι πολυλαχοῦ μόνον κατ' ἔννοιαν, οὐχὶ δὲ κατὰ λέξιν εἶναι πιθαναί. Ἀπὸ στ. 6 καὶ ἐξῆς νομίζω ὅτι ἡ ἔννοια εἶναι αὕτη: Τὸ εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπονεμομένους στεφάνους ἀναγκαῖον ἀργύριον δὲν ἀναφέρεται συνήθως πόθεν θὰ ληφθῇ (ἴδε π.χ. C. I. A. II, 52, 117, 121, 164, 171, 190 καὶ πολλὰ ἄλλα). Ἐν C. I. A. II, 43 ὁμοίως ἀναγινώσκειται· στεφανῶσαι δὲ αὐτὸν χρυσῶ στεφάνῳ τριακοσίων δραχμῶν, οἱ δὲ ταμίαι (τῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς) δόντων τὸ ἀργύριον. Καὶ ἐν C. I. A. II, 114 ἐν ψηφίσματι τῆς βουλῆς προτείνοντι νὰ στεφανώσῃ ὁ δῆμος πολίτην τινὰ λέγεται· τὸ δὲ ἀργύριον εἶναι τὸ εἰς τὸν στέφανον ὁπόθεν ἂν τῷ δήμῳ δοσῆ. Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἀποφασίζεται νὰ δώσῃ ὁ ταμίης τοῦ δήμου προσωρινῶς τὸ εἰς τὸν στέφανον τοῦ Φυλέως ἀργύριον ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῶν δήμῳ· ἐπειδὴ ὁμοίως ἡ πίστωσις αὕτη, ὡς φαίνεται, ἐπλησίαζε νὰ ἐξαντληθῇ, δὲν θὰ ἐξήρκει δὲ διὰ τὰς τακτικὰς δαπάνας, δι' ἃς ἦν κυρίως προωρισμένη, διὰ τοῦτο διατάσσονται οἱ πρόεδροι τῶν νομοθετῶν νὰ ἐνεργήσωσιν, ὥστε διὰ νόμου νὰ δοθῆ εἰς τὸν ταμίαν συμπληρω-

τικὴ πίστωσις· ταύτην δὲ θὰ ἔδιδον πιθανῶς οἱ ἀποδέκται (1). Τοιαύτη δὲ δαπάνη προσωρινῶς μόνον καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ταμίου τοῦ δήμου, ὅπως ἀποληφθῆ βραδύτερον, διαφαίνεται καὶ ἐν στ. 52· μερί]σαι μὲν τὸν τα[μίαν τοῦ δήμου - -]. Καθόσον δ' ἐγὼ γινώσκω, νῦν κατὰ πρῶτον ἐν ψηφίσματι τοῦ δήμου ἀπαντᾶται τοιαύτη περίπτωσις· δάνεια ὁμοίως μεταξὺ διαφόρων ἀρχῶν ἢ ταμείων διὰ ψηφίσματος τοῦ δήμου ἐνεργούμενα δὲν εἶναι ἄγνωστα (2).

Ἐν στ. 38 συνεπλήρωσα· ἐβδόμη[ι καὶ τριακοστῆι τῆς πρυτανείας], ὅπως ὁ στίχος ἔχη τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν γραμμάτων· διότι ἂν τεθῆ π. χ. καὶ εἰκοστῆι, τότε θὰ ἔχη μόνον 46 γράμματα· ἐὰν ἡ πρώτη συμπλήρωσις εἶναι ὀρθή, τὸ ἔτος τοῦ ἀρχοντος Πυθοδήλου ἦτο ἐμβόλιμον· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ τριακοστὴ ἐβδόμη ἡμέρα πρυτανείας τινὸς συμπίπτει μετὰ τῆς τελευταίας ἡμέρας μόνον τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνός, δηλαδῆ μετὰ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους· εἶναι δὲ καὶ ἄλλως πιθανόν, ὅτι τὸ τρίτον ψήφισμα ἐγένετο δεκτὸν ἐπὶ τῆς δεκάτης πρυτανείας λήγοντος τοῦ ἔτους τοῦ Πυθοδήλου ἀρχοντος, διότι εἶναι φυσικὸν αἱ τιμαὶ αὗται ν' ἀπονέμονται τοῖς ἀρχουσιν κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀρχῆς των. Καὶ τὸ ψήφισμα δι' οὗ ἐπαινείται ὁ ἀναγραφεὺς Καλλικρατίδης (C. I. A. II, 190) καὶ οὗ ἀνωτέρω παρεθέσαμεν μίαν περικοπὴν, χρονολογεῖται οὕτω: Σκιροφοριῶνος ἔτη καὶ νέα, τετάρτη καὶ τριακοστῆ τῆς πρυτανείας (τὸ ἔτος εἶναι κανονικόν, οὐχὶ ἐμβόλιμον). Τὸ πρῶτον λοιπὸν τῶν δημοσιευμένων ψηφισμάτων εἶναι κατ' ἀνάγκην τοῦ ἐπομένου ἔτους (335/4), ὅτε εἶχε λήξει ἤδη τοῦ Φυλέως ἡ ἀρχή, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐν στ. 4 μετὰ τὰ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶ στεφάνῳ κ.τ.λ. λείπει ἡ φράσις ἐπειδὴν τὰς εὐθύνας δῶ, ἐν ᾧ εἶναι γνωστόν, ὅτι οὐ-

(1) Πρβ. C. I. A. II, 115^b : ἐν δὲ τοῖς νομοθέταις τοὺς προέδρους, οἳ ἂν προεδρεύωσιν, καὶ τὸν ἐπιστάτην προσνομοθετῆσαι τὸ ἀργύριον τοῦτο μερῶν τοὺς ἀποδέκτας τῷ ταμίᾳ τοῦ δήμου κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστον κ.τ.λ.

(2) Ἀθην. VI, 152· τὸ δὲ ἀργύριον δίδοναι τοῖς ἀθλοθέταις εἰς τοὺς στεφάνους τὸν τοῦ δήμου ταμίαν ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῶν δήμῳ· τὸ δὲ νῦν εἶναι παραδοῦναι τοὺς ἀποδέκτας τὸ εἰς τοὺς στεφάνους ἐκ τῶν στρατιωτικῶν χρημάτων. Ἴδε Hartel, Studien über attisches Staatsrecht und Urkundenwesen σ. 133 ἐξ.

δεις ἄρχων πρὶν δώση εὐθύνας ἠδύνατο νὰ στεφανωθῆ, ἔδιδον δὲ εὐθύνας μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀρχῆς των, δηλαδὴ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου ἔτους. Καὶ τὰ ἄνω δὲ σημειωθέντα δύο σπουδαῖα λάθη ἐξηγοῦνται νῦν εὐκολώτερον, διότι εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῶν ψηφισμάτων δὲν ἐπεστάτησεν ὁ γραμματεὺς, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὁποίου ἐγένοντο τὰ δύο τελευταῖα, ἀλλ' ὁ διάδοχος του· ἐν ᾧ εἰς αὐτὸς ἐπεστάται, θὰ ἦτο λίαν περιεργον, ὅτι δὲν παρετήρησεν ἀκριβῶς τὴν ἔλλειψιν τοῦ ὀνόματός του. Τέ-

λος ὑποτιθεμένου, ὅτι τὸ ἐπὶ Πυθοδῆλου ἄρχοντος ἔτος ἦτο ἐμβόλιμον, τὸ δεύτερον ψήφισμα ἐγένετο τὸν μῆνα Μουνιχιῶνα, διότι τούτου ἡ δεκάτη τετάρτη ἡμέρα δύναται νὰ συμπέσῃ πρὸς τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἐνάτης πρυτανείας.

Στ. 9. 10 ἡ συμπλήρωσις ἐγένετο κατὰ τὴν συνήθη φράσιν: τοὺς προέδρους, οἱ ἄρ. λάχωςι προεδρεύειν εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν κ.τ.λ. εἶναι ὅμως, ὁμολογῶ, ἀμφίβολος.

3.

Λ Ι Τ Α Ν Ε Ι Α Σ Η Ι Α Ρ Χ Ι Κ Η Σ
 Κ Α Τ Ε Ι Ο Γ Δ Ο Ε Ι Κ Α Ι Δ Ε Κ Α Τ Ε Ι Τ Η Σ Π Ρ Υ
 Ψ Ε Δ Ρ Ω Ν Ε Π Ε Ψ Η Φ Ι Ξ Ε Ν Λ Α Κ Ρ Α Τ Η Σ . Ε Ν Τ Ο
 Ψ Ι Δ Η Μ Ω Ι Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Σ Κ Τ Η Σ Ω Ν Ο Σ Π Ρ Ο Β Α Λ
 5 Ω Μ Ε Ν Ο Σ Υ Π Ο Τ Ο Υ Β Α Σ Ι Λ Η Σ Ε Ω Σ Π Τ Ο Λ Ε Μ Α Ι Ο Υ Κ Α . Ω Ν Ε Ν
 Τ Ι Ν Κ Ο Ι Ν Ε Ι Τ Ε Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι Κ Α Ι Κ Α Θ Ι Δ Ι Α Ν Τ Ο Ι Σ Α Φ Ι Κ Ν Ο Υ Μ Ε
 Δ Ρ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Κ Υ Ρ Η Ν Η Ν Α Γ Α Θ Ο Υ Τ Ι Ν Ο Σ Α Ι Ι Π Α Ρ Α Ι Τ Ι Ο Σ Γ
 Ο Υ Τ Ω Ν Α Υ Τ Ω Ι Π Λ Ε Ι Ο Υ Σ Α Ρ Ο / Ε Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Η Κ Α Σ Ι Ν Ι Ν Α Ο Υ Ν
 Ϊ Ξ Ι Α Σ Α Ρ Ο Δ Ι Δ Ο Υ Σ Τ Ο Ι Σ Ε Ι Σ Ε Α Υ Τ Ο Ν Φ Ι Λ Ο Τ Ι Μ Ο Υ Μ Ε Ν Ο Ι Σ
 10 Ο Ι Σ Α Γ Α Θ Ε Ι Τ Υ Χ Ε Ι Δ Ε Δ Ο Χ Θ / Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι Ε Π Α Ι . Ε
 Ψ Τ Η Ν Κ Α Ι Σ Τ Ε Φ Α Ν Ω Σ Α Ι Α Υ Τ Ο Ν Χ Ρ Υ Σ Ω Ι Σ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ι
 Σ Ε Ι Σ Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Τ Ο Ν . . Η Ν Α Ι Ω Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Β Α Σ Ι Λ Ε Α Ρ
 Ν Ο Ν Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ω Ν Τ Ε Τ Ω Ν Ε Ν Α Σ Τ Ε Ι Τ Ρ Α Γ Ω Ι Δ Ω Ν Τ Ω Ι Κ Α Ι
 Λ Ε Υ Σ Ι Ν Ι Ω Ν Κ Α Ι Π Τ Ο Λ Ε Μ . . . Ν Τ Ο Ι Σ Γ Υ Μ Ν Ι Κ Ο Ι Σ Α Γ Ω Σ Ι Ν
 15 Ν Ο Υ Ε Π Ι Μ Ε Λ Η Θ Η Ν Α Ι Τ Ο . < Σ Τ Ρ Α Τ Η Γ Ο Υ Σ Ε Ι Ν Α Ι Δ Ε Α Λ Ε
 Ν Υ Μ Ε Ν Ω Ι Τ Η Ν Ε Υ Ν Ο Ι Α Ν Ε Υ Ρ Ε Σ Θ Α Ι Κ Α Ι Α Λ Λ Ο Α Γ Α Θ Ο Ν Π Α
 Ν Α Ι Ι Ν Α Δ Ε Κ Α Ι Υ Ρ Ο Μ Ν Η Μ Α Υ Π Α Ρ Χ Η Ι Τ Ω Ν Γ Ε Γ Ε Γ Ο Ν Ο Τ Ω Ν
 Ω Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Ψ Α Ι Τ Ο Δ Ε Τ Ο Υ Η Φ Ι Σ Μ Α Τ Ο Ν
 20 Ε Ν Σ Τ Η Λ Ε Ι Λ Ι Θ Ι Ν Ε Ι Κ Α Ι Σ Τ Η Σ Α Ι Ε Ν Α Κ Ρ Ο Π Ο Δ Ε Ι Ε Ι Σ Δ Ε Τ Η
 Τ Η Λ Η Σ Δ Ο Υ Ν Α Ι Τ Ο Ν Τ Α Μ Ι Α Ν Τ Ω Ν Σ Τ Ρ Α Τ Ι Ω Τ Ι Κ Ω Ν Τ Ο Γ Ε

[Ἐπὶ - - - ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς - - - - - πρυτανείας, ἢ Ἀρχικλῆς

[- - - ἐγραμμάτευεν, - - - δε]κάτει, ὀγδόει καὶ δεκάτει τῆς πρυ-

[τανείας· ἐκκλησία ἐν τῷ θεάτρῳ σύγκλητος· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Λακράτης [Μέ]ντο-

[ρος - - - καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῆ βουλῇ καὶ τῷ] δῆμῳ· Δημήτριος Κτήσωνος Προβαλ-

5 [ίσιος εἶπεν· ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος - - - τιμ]ώμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου κα[ί] ὦν ἐν

[πίσται καὶ φιλίας αὐτοῦ εὐνοὺς ἐσ]τὶν κοινῆ τε τῷ δῆμῳ καὶ καθ' ἰδίαν τοῖς ἀρχικνουμέ-

[νοῖς τῶν πολιτῶν κατ' ἐμπορίαν εἰς Ἀλεξάν]δρειαν καὶ Κυρήνην ἀγαθοῦ τινος ἀ[εἰ] παραίτιος γ-

[ιγνώμενος αὐτοῖς - - - καὶ περὶ τ]ούτων αὐτῷ πλείους ἀπο[μ]εμαρτυρήκασιν, ἵνα οὖν

[καὶ ὁ δῆμος φαίνεται χάριτας κατα]ξίας ἀποδιδούς τοῖς εἰς ἑαυτὸν φιλοτιμουμένοις [καί]

- 10 ----- οίς, ἀγαθεῖ τύχει δεδόχθ[α]ι τῶι δήμῳ ἐπαι[ν]έ[σαι 'Α-]
 [λέξανδρον -----]ώτην καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνῳι [ἀπό . δρ-]
 [αχμῶν εὐνοίας ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας τῆς] εἰς τὸν δῆμον τὸν [Ἀθηναίων καὶ τὸν βασιλέα Π[τολε-]
 [μαῖον - - - ἀνειπεῖν δὲ τὸν στέφα]νον Διονυσίων τε τῶν ἐν ἄστει τραγωιδῶν τῶι και-
 [νῶι ἀγῶνι καὶ Παναθηναίων τῶν μεγάλων(;) καὶ Ἐ]λευσινίων καὶ Πτολεμ[αίων] τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν·
 15 [τῆς δὲ ποιήσεως καὶ ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμεληθῆναι το[ύ]ς στρατηγούς· εἶναι δὲ Ἄλε-
 [ξάνδρῳι καὶ εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον δεικ]νυμένῳ τὴν εὐνοίαν εὐρέσθαι καὶ ἄλλο ἀγαθὸν πα-
 [ρὰ τοῦ δήμου, ὅτου ἂν δοκῆι ἄξιος εἶ]ναι· ἵνα δὲ καὶ ὑπόμνημα ὑπάρχηι τῶν <γε>γεγονότων
 [αὐτῶι ἀγαθῶν παρὰ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων, ἀναγράψαι τόδε τὸ ψήφισμα τὸν
 [γραμματεῖα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου] ἐν στήλει λιθίνει καὶ στήσαι ἐν ἀκροπό[λ]ει, εἰς δὲ τῆ-
 20 [ν ἀναγραφῆν καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς σ]τήλης δοῦναι τὸν ταμίαν τῶν στρατιωτικῶν τὸ γε-
 [νόμενον ἀνάλωμα].

Αὕτη εἶναι πλάξ λίθου Ὑμηττίου ἀποκεκρου-
 σμένη πανταχόθεν, πλὴν ἐκ δεξιῶν· ἄνω ὅμως καὶ
 κάτω ὑπάρχει γῶρος ὀλίγος κενός· πρὸς τούτοις
 ἄνω διακρίνεται ἀκόμη ὅτι εἶχε κυμάτιον ἢ κορω-
 νίδα. Ὑψος τῆς πλακῶς μέγιστον 0,33 περίπου,
 πλάτος 0,34 καὶ πάχος 0,135. Ἡ ἐπιγραφή δὲν
 εἶναι στοιχηθὸν ἐγκεχαραγμένη, εἶχε δὲ ἕκαστος
 στίχος 68 ἕως 74 περίπου γράμματα, ὥστε ὀλό-
 κληρον τὸ πλάτος αὐτῆς θὰ ἦτο πλέον ἢ τὸ διπλά-
 σιον τοῦ σωζομένου. Διὰ τοῦτο εἶναι λίαν πιθανόν,
 ὅτι κάτω ὑπῆρχε στέφανος ἀνάγλυπτος καὶ γῶρος
 ἰκανὸς κενός ἢ καὶ ἄλλο ψήφισμα.

Περὶ τῆς χρονολογίας τῆς ἐπιγραφῆς δυνάμεθα
 μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπωμεν, ὅτι δὲν ἐγένετο πρὸ
 τοῦ 250 π. Χρ. Διότι ἡ ἐορτὴ τῶν ἐν στ. 14 μνη-
 μονευομένων Πτολεμαίων ἰδρύθη λίαν πιθανῶς ἐπὶ
 Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (285-247) (1). Ἐπὶ
 τῆς βασιλείας ὅμως αὐτοῦ ἢ Κυρήνη ἀνεξάρτητος
 τῆς Αἰγύπτου οὔσα διετέλει ὑπὸ Μάγα, τὸν υἱὸν
 τῆς Βερενίκης, συζύγου τοῦ πρώτου Πτολεμαίου,
 καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μάγα ὑπὸ Δημήτριον
 τὸν ἐπιλεγόμενον Ὀραῖον, υἱὸν Δημητρίου τοῦ Πο-
 λιορκτητοῦ (Droysen, Geschichte des Hellenismus
 III, I, σ. 323 ἐξ.). Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τοῦ
 Δημητρίου συμβάντα τὸ 250 ἢ μονογενῆς θυγάτηρ
 τοῦ Μάγα καὶ κληρονόμος αὐτοῦ Βερενίκη ὑπαν-
 δρεύθη Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην, οὕτω δὲ αἱ δύο
 χῶραι Αἰγύπτου καὶ Κυρήνη ἠνώθησαν πάλιν ὑπὸ

(1) Ἴδε Wachsmuth, Stadt Athen σ. 626 σημ. 1. Καὶ ὁ Köhler
 C. I. A. II, 341 τοῦτο φαίνεται παραδεχόμενος.

ἐν σκήπτρον. Δὲν δύναται λοιπὸν τὸ ψήφισμα νὰ
 ἦναι ἀρχαιότερον τοῦ 250, διότι ἐν ὄσφ ἢ Κυρήνη
 ἦτο ἀνεξάρτητος, ὁ ἐπαινούμενος φίλος τοῦ Πτολε-
 μαίου δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ προστατεύῃ πολὺ
 τοὺς ἐν αὐτῇ ἐπιδημοῦντας Ἀθηναίους. Ἀλλὰ καὶ
 πολὺ μεταγενέστερον τῶν μέσων τοῦ τρίτου αἰῶνος
 δὲν πιστεύω νὰ ἦναι, διότι ἢ Κυρήνη ἤδη κατὰ
 τὸ 244 ἢ 243 ἐπανέστη πάλιν κατὰ τῆς Αἰγύ-
 πτου, τὴν φορὰν δὲ ταύτην οὐχὶ ὑπὲρ τινος ἡγεμό-
 νος ἢ βασιλέως, ἀλλὰ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθε-
 ρίας καὶ ἀποκατάστασιν τοῦ ἀρχαίου πολιτεύματος.
 Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ ἀγῶνες τῶν Κυρηναίων ἐστέ-
 φθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ ὅτι αὐτοὶ ἀνακτήσαντες
 διετήρησαν τὴν αὐτονομίαν των ἐπὶ τινα καιρὸν
 τοῦλάχιστον. Ἀνάγκη λοιπὸν εἶναι νὰ ὀρίσωμεν
 τὸν χρόνον τοῦ ψήφισματος ἢ μεταξὺ τῶν 250 καὶ
 243 ἢ νὰ κατέλωμεν εἰς ἀρκετὰ μεταγενεστέρους
 χρόνους, ὅτε δηλαδὴ ἢ Αἰγύπτου κατώρθωσε νὰ
 υποτάξῃ πάλιν τὴν Κυρήνην. Τὸ σχῆμα ὅμως τῶν
 γραμμάτων δεικνύει, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι μάλ-
 λον τὸ πρῶτον εἶναι ὀρθόν.

Ἡ συμπλήρωσις ἐν στ. 6 ἐγένετο κατὰ τὸ ἐν
 C. I. A. II, 349: ἐπειδὴ ὁ δεῖνα - - - ἐμ. πίστει καὶ
 φιλίᾳ ὦν τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου κ.τ.λ.

Στ. 19 συνεπλήρωσα [γραμματεῖα τῆς βουλῆς
 καὶ τοῦ δήμου], διότι ἂν ἐτίθετο τὸ συνηθέστερον
 [γραμματεῖα τὸν κατὰ προτασίαν], ὁ στίχος θὰ
 εἶχε μόνον 68 γράμματα· καὶ δὲν εἶναι μὲν τοῦτο
 πολὺ σπουδαῖον, διότι καὶ ἄλλοι στίχοι, ὡς φαί-
 νεται, δὲν εἶχον περισσότερα, ἐνταῦθα ὅμως σώζε-

ται και κεραία τις πρό τῶν λέξεων ἐν στήλει, ἡ κεραία δ' αὐτὴ φαίνεται μοι, ὅτι εἶναι λείψανον τοῦ γράμματος Υ μᾶλλον καὶ οὐχὶ τοῦ Ν.

Στίχ. 5 ἐν τῇ λέξει βασιλέως ὁ χαρακτὴς εἶχε γράφει κατὰ λάθος ἐν γράμμα περιττὸν μεταξὺ τοῦ Λ καὶ τοῦ Ε, μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἔσβυσε. Στ. 6 ἐν

λέξει [ἐσ]τὴν εἶχε γράφει Γ ἀντὶ Ν, τὸ διώρθωσε δ' ἔπειτα. Στ. 17 ἐπανέλαβε πάλιν κατὰ λάθος τὴν συλλαβὴν ΓΕ ἐν τῇ λέξει γεγονότων. Τέλος στ. 19 ἀντὶ Λ ἔγραψε Δ ἐν τῇ λέξει ἀκροπόλει. Ἐν γένει δὲ ἡ χάραξις εἶναι ἀμελής.

Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

(Συνέχεια (1))

23 (167)

Κ Α Τ Α Τ Ο Ε Π Ε Ρ Ω Τ Η
Μ Α Τ Ω Ν Σ Ε Μ Ν Ο Τ Α
Τ Ω Ν Α Ρ Ε Ο Π Α Γ Ε Ι Τ Ω Ν
Τ Ἴ Τ Φ Λ Α Τ Ε Ι Μ Η Τ Ο Ν
Π Ε Ι Ρ Α Ι Ε Α Τ Ο Ν Γ Ε Ν Ο
Μ Ε Ν Ο Ν Α Φ Ε Σ Τ Ι Α Σ Τ Ἴ
Φ Λ Α Γ Α Θ Ω Ν Ο Σ Π Ε Ι Ρ Α .
Ε Ω Σ Υ Ι Ο Ν Η Μ Η Τ Η Ρ
Π Α Π Ι Α Ο Ν Η Σ Ι Μ Η Π Α Ι .
Ο Υ Ο Ν Η Σ Ι Μ Ο Υ Β Η Σ Α Ι Ε Σ
Θ Υ Γ Α Τ Η Ρ Τ Ο Ν Υ Ι Ο Ν
Τ Ο Ι Ν Θ Ε Ο Ι Ν

Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῶν σεμνοτάτων Ἀρεοπαγεῖ-
τῶν Τίτ(ον) Φλ(αούιον) Ἀτείμητον Πειραιεῖα, τὸν γε-
νόμενον ἀφ' ἐστίας, Τί(του) Φλ(αούιου) Ἀγάθωνος Πει-
ρα[ι]εῖως υἱόν, ἡ μήτηρ Παπία Ὀνησίμη Πα[πί]ου Ὀνη-
σίμου Βησαιεῶ[ς] θυγάτηρ, τὸν υἱὸν τοῖν Θεοῖν.

Ἐπὶ βάρου (πεντ. λίθ.) μικρόν τι μόνον κατὰ τὴν
δεξιὰν ὀφρὺν τῆς ἐνεπιγράφου ἐπιφανείας βεβλαμ-
μένον. Ὑψ. 1,20, πλάτ. 0,44-0,48, πάχ. 0,48.
Τὸ βάρου οὐδένα ἔχει ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον, τὰς
δὲ τρεῖς αὐτοῦ πλευρὰς φέρει ὠμαλισμένας εἰς τόσον
μόνον ὕψος, ὅσον εἶναι τὸ τοῦ ἐνεπιγράφου χώρου.
Ἄνω λοιπὸν καὶ κάτω μένει ἰκανὸν μέρος ὄλως
ἀκατέργαστον ὡς καὶ ἡ τετάρτη αὐτοῦ πλευρὰ (ἡ
ὀπισθία). Τὰ γράμματα ἰκανῶς δι' ἀκρεμόνων πε-
ποικιλμένα ἔχουσι μέγεθος περίπου, 0,03· ἡ ἀπό-
στασις αὐτῶν ἀπ' ἀλλήλων εἶναι μικρὰ καὶ ἀνώ-

(1) Ἰδε Ἀρχ. Ἐφημ. 1884, σελ. 135.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1885.

μαλος, ἡ δὲ τῶν στίχων 0,025-0,03 περίπου.
Μετὰ τὸ ΤἼ τοῦ ἕκτου στίχου διέκρινα μόλις τὰ
ἔχνη τῆς ἄνω κεραίας καὶ τοῦ ἐτέρου Τ. Τὸ Σ τοῦ
δεκάτου στίχου θὰ ἦτο μικρότερον γεγραμμένον.
Ὅσαι γομρώσεως ἄνω τρεῖς. Τοῦτο τὸ βάρου καὶ
τὰ ἐπόμενα δύο εὐρέθησαν πέρυσι παρὰ τὴν πύ-
λην (Ω') τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ Σηκοῦ (Παράβ.
Πρακτ. Ἀρχ. Ἐταιρ. τοῦ ἔτους 1883, σελ. 55,
σημείωσιν).

24 (168)

Ο Ν Ω Ρ Α Τ Ι Α Ν Η Ν
Π Ο Λ Υ Χ Α Ρ Μ Ι Δ Α
Τ Η Ν Κ Λ Ι Φ Λ Ι Ν Α Ρ Ε
Τ Η Ν Ο Ν Ω Ρ Α Τ Ι Α Ν Ο Υ
Π Ο Λ Υ Χ Α Ρ Μ Ο Υ Κ Λ Ι
Κ Λ Α Υ Δ Ι Α Γ Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο
Κ Λ Ε Ι Α Γ Θ Υ Γ Α Τ Ε Ρ Α
Κ Λ Α Υ Δ Ι Ω Ν Π Ρ Α Ξ Α
Γ Ο Ρ Ο Υ Κ Λ Ι Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Υ
Τ Ω Ν Δ Α Δ Ο Υ Χ Η Λ Ν
Τ Ω Ν Α Π Ο Γ Ο Ν Ο Ν
Τ Η Ν Α Φ Ε Σ Τ Ι Α Γ

Ὀνωρατιανὴν Πολυχαρμίδα, τὴν καὶ Φαιναρέτην,
Ὀνωρατιανοῦ Πολυχάρμου καὶ Κλαυδίας Θεμιστοκλείας
θυγατέρα, Κλαυδίων Πραξαγόρου καὶ Φιλίππου τῶν
διδουχισάντων ἀπόγονον, τὴν ἀφ' ἐστίας.

Ἐπὶ βάρου (λίθ. πεντ.) βεβλαμμένου πως ἄνω
καὶ κάτω κατὰ τὸν ἀρχιτεκτονικὸν αὐτοῦ κόσμον
τὸν συνήθη ἐν τοῖς τοιοῦτοις βάροις. Ὑψ. 1,15,
πλάτ. 0,57 καὶ 0,41-0,44, καὶ πάχ. 0,52-0,54

10

καὶ 0,62. Τῶν τριῶν λείων πλευρῶν τοῦ βάθρου ἡ ἐνεπίγραφος εἶναι κάλλιόν πως ὠμαλισμένη· ἄνω ὑπάρχουσι ὁπαὶ γομφώσεως δύο, ὧν ἡ ἐτέρα ἔχει πως ποδὸς σχῆμα. Τῶν γραμμάτων τὸ σχῆμα ὄχι πολὺ διάφορον τοῦ τῶν τοῦ προηγουμένου· μέγεθος αὐτῶν 0,02 περίπου. Τὸ τελευταῖον τοῦ 6^{ου} στίχου ὀλίγον τι τῶν ἄλλων μικρότερον, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅλως μικρόν. Τὸ δὲ 10^{ον} καὶ 11^{ον} τοῦ 10^{ου} στίχου συμπεπλεγμένα. Ἡ ἀπόστασις ἀπ' ἀλλήλων εἶναι ἀκανόνιστος καὶ ὄχι μείζων τοῦ 0,01· ἀπόστασις τῶν στίχων ὡσαύτως 0,01 περίπου. Τὰ ὀνόματα Ὀρωρατιανὸς καὶ Ὀρωρατιανὴ δὲν σημειοῦνται ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape (Παράβ. καὶ ἀριθ. 5 καὶ 18).

25 (169)

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ

ΤΟΙΝΘΕΟΙΝ

ΤΗΝΑΦΕΣΤΙΑΣΜΥΣΤΙΝΠΟΠΛΙΑΝ
ΑΙΛΙΑΝΕΡΕΝΝΙΑΝ ΠΑΙΛΙΟΥΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΟΥΘΥΓΛΤΕΡΑΑΡΕΑΝΤΟΣΤΗΝ
ΕΠΩΝΥΜΟΝΑΡΧΗΝΚΑΙΑΡΕΑΝΤΟΣ
ΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΑΡΧΗΝΚΑΙ
ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣΕΠΙΤΟΥΣ
ΟΠΛΕΙΤΑΣΚΑΙΕΠΙΜΕΛΗΣΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΣΚΑΙΚΗΡΥ
ΚΕΥΣΑΝΤΟΣΤΗΣΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑ
ΓΟΥΒΟΥΛΗΣΗΜΗΤΗΡΠΟΠΛΙΑ
ΑΙΛΙΑΕΡΕΝΝΙΑΤΗΝΑΠΟΚΟΝΩΝΟΣ
ΚΑΙΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥΠΑΡΑΤΟΝΠΡΟ
ΘΕΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΤΟΝ ΔΑ
ΔΟΥΧΗΣΑΝΤΑ

26 (178)

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ

ΠΥΡΟΦΟΡΟΥΔΗΜΗΤΡΟΣΥΠΕΙΡΟΧΟΝΙΕΡΟ
ΦΑΝΤΙΝ

ΠΟΛΛΟΝΕΠΕΥΣΕΒΗΚΥΔΟΣΑΕΙΡΑΜΕΝΗΝ
ΕΛΛΑΔΟΣΕΥΡΥΧΟΡΟΥΠΡΩΤΟΓΕΝΟΣ

ΑΝΤΟΛΙΗΣΤΕ

ΕΓΓΟΝΟΝΕΙΣΑΙΟΥΤΟΥΣΟΦΙΑΙΣΥΠΑΤΟΥ

5 ΟΣΔΗΚΑΙΒΑΣΙΛΗΟΣΑΜΥΜΟΝΟΣΑΔΡΙΑΝΟΙΟ
ΜΟΥΣΑΩΝΑΓΑΘΗΝΕΙΧΕΔΙΔΑΣΚΑΛΙΗΝ

Ἄγαθῇ Τύχῃ. Τοῖν Θεοῖν. Τὴν ἀφ' ἐστίας μύστιν Ποπλίαν Αἰλίαν Ἐρεννίαν Πο(πλίου) Αἰλίου Ἀπολλωνίου θυγατέρα, ἀρξάντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν καὶ ἀρξάντος τὴν τοῦ Βασιλέως ἀρχὴν καὶ στρατηγήσαντος ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας καὶ ἐπιμελησαμένου τῆς Γυμνασιαρχίας καὶ κηρυκείσαντος τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς, ἡ μήτηρ Ποπλία Αἰλία Ἐρεννία τὴν ἀπὸ Κόνωνος καὶ Καλλιμάχου παρὰ τὸν πρόθειον Π(όπλιον) Αἴλ(ιον) Διονύσιον τὸν δεξοουχῆσαντα.

Ἐπὶ βάθρου (λίθ. πεντ.) σχεδὸν σώου καὶ τὸν συνήθη ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον ἔχοντος. Ὑψ. 1,00 πλάτ. 0,42 καὶ 0,52, πάχ. 0,57 καὶ 0,42. Τρεῖς πλευραὶ λείαι, ὧν ἡ ἐνεπίγραφος κάλλιον ὠμαλισμένη. Γομφώσεως ὁπαὶ ἄνω τρεῖς. Τὰ γράμματα (μέγεθος αὐτῶν 0,015) εἶναι ἐπιπολαίως, ἀλλὰ ἐπιμελῶς ἐγκεχαραγμένα, ἐν γένει δὲ τὸ βάθρον εἶναι ἐπιμελέστερον εἰργασμένον τῶν προηγουμένων. Τὰ τοῦ πρώτου στίχου, τὰ ἐπὶ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ κόσμου, εἶναι μεγαλείτερα (0,02). Τὸ τελευταῖον τοῦ 6^{ου} στίχ. (Σ) ἐντὸς τοῦ προτελευταίου (Ο). Ἀπόστασις ὄχι μείζων τῶν 0,005 καὶ οὐχὶ παντοῦ ἡ αὐτή. Στίχων ἀπόστασις 0,02. Ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν δεξοούχων τῷ ὑπὸ Lenormant (Recherches σελ. 163-164) δὲν ἀναγράφεται ὁ πρόθειος (ἴδε τὴν λέξιν ἐν τῇ Συν. Λεξ. Σ. Κουμανούδη) τῆς τιμωμένης, χάσμα δὲ ὑπάρχει κατ' αὐτὸν (τὸν κατάλογον) μεταξύ τοῦ 200^{ου} καὶ 240^{ου} ἔτους μ. Χρ. Ἐπίσης ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐπωνύμων ἀρχόντων τῷ ὑπὸ Dumont (Fast. Epon.) δὲν φέρεται ἀναγεγραμμένος ὁ πατήρ τῆς τιμωμένης Π. Αἴλ. Ἀπολλώνιος (παράβ. καὶ Lenormant ἐ. ἀ. ἀριθ. 35).

ΕΙΣ ΑΙΟΥΔΕΘΥΓΑΤΡΑ ΜΕΓΑΙΝΗΤΟΙΟΚΑΙΑΥΤΟΥ
ΕΞΟΧΟΝ ΕΝ ΤΑΡΕΤΑΙΣ ΕΝ ΤΕΣΑΟΦΡΟΣΥΝΑΙΣ
ΗΝ ΚΑΙΑΜΕΙΒΟΜΕΝ ΗΔΗ ΩΜΑΚΑΡΩΝ ΕΠΙ
ΝΗΣΣΟΥΣ
10 ΗΓΑΓΕ ΠΑΝΤΟΙ ΗΣ ΕΚΤΟΣ ΕΠΩΔΥΝΙΗΣ
ΔΩΚΕ ΔΕ ΟΙΘΑΝΑΤΟΝ ΓΛΥΚΕΡΩΤΕΡΟΝ ΗΔΕΟ.
Υ Π Ν Ο Υ
ΠΑΓΧΥΚΑΙΑΡΓΕΙΩΝ ΦΕΡΤΕΡΟΝ ΗΘΕΩΝ
ΗΤΕ ΚΑΙΑΝΤΩΝΙΝΟΝ ΟΜΟΥΚΟΜΜΟΔΩ
ΒΑΣΙΛΗΑΣ
ΑΡΧΟΜΕΝΗ ΤΕΛΕΤΩΝ ΕΣΤΕΦΕ ΜΥΣΤΙΠΟΛΟΥΣ
ΤΗΝ ΜΕΝ ΑΡΑ ΨΗΦΩΜΕΝ ΑΡΗΙΦΙΛΗΘΕΤΟ
15 ΒΟΥΛΗ
ΕΙΚΟΝΑ ΔΗ ΓΑΘΕΝΗ ΚΤΕΛΕΣΑΝΤΟΝ ΕΗΝ
ΕΥΝΙΚΗ ΤΕ ΦΙΛΗΘΥΓΑΤΗΡΥ ΕΣΤΕΘΥΓΑΤΡΟΣ
ΖΩΙΛΙΔΑΙ ΜΗΤΡΟΣ ΜΗΤΕΡΑΘΕΣ ΠΕΣΙΗΝ
ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ ΚΑΙ ΓΛΑΥΚΟΣ ΕΝ ΕΙΚΟΝΙΚΥΔΑΙΝΟΝΤΕΣ
20 ΗΝ ΚΑΙ ΔΗ ΜΗΤΗΡΩ ΠΑΣΕΝ ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ

Ἄγαθῆ Τύχη.

- Πυροφόρου Δήμητρος ὑπείροχον Ἱεροφάντιν,
Πολλὸν ἐπ' εὐσεβίῃ, κῦδος ἀειραμένην,
Ἑλλάδος εὐρυχόρου πρῶτον γένος Ἀντολῆς τε,
Ἐγγονον Εἰσαίου τοῦ σοφίσις ὑπάτου,
5 Ὅς δὴ καὶ βασιλῆος ἀμύμονος Ἀδριανοῦ
Μουσάων ἀγαθὴν εἶχε διδασκαλίην·
Εἰσαίου δὲ θυγάτρα μεγαινήτοιο καὶ αὐτοῦ,
Ἐξοχον ἐν τ' ἀρεταῖς ἐν τε σαοφροσύναις,
Ἦν καὶ ἀμειβομένη Δηῶ μακάρων ἐπὶ νήσους
10 Ἦγαγε παντοίης ἐκτὸς ἐπωδυνίης·
Δῶκε δὲ οἱ θάνατον γλυκερώτερον ἢδέο[ς] ὕπνου
Πάγχυ καὶ Ἀργείων φέρτερον ἠθέων·
Ἦ τε καὶ Ἀντωνῖνον ὁμοῦ Κομμόδω βασιλῆας
Ἀρχομένη τελετῶν ἔστεφε μυστιπόλου[ς].
15 Τὴν μὲν ἄρα ψήφω μὲν Ἀρηί φίλη θέτο Βουλῆ
Εἰκόνα δ' ἠγαθήν ἐκτελέσαντο νέην
Εὐνική τε φίλη θυγάτηρ ὕες τε θυγατρὸς
Ζωιλίδαί μητρὸς μητέρα θεσπεσίην
Κάλλαισχος καὶ Γλαῦκος ἐν εἰκόني κυδαίνοντες,
20 Ἦν καὶ Δημήτηρ ὄπασεν ἀθανάτοις.

Ἐπὶ βάθρου (λίθ. πεντ.) κατὰ τὰς γωνίας θε-
βλαμμένου καὶ τὸν συνήθη φέροντος ἀρχιτεκτονι-

κὸν κόσμον. Ἡ ἐνεπίγραφος ἐπιφάνεια εἶναι σχεδὸν
ἀλώβητος, ἢ δὲ τετάρτη πλευρά, ὡς συνήθως, ὄχι
ὠμαλισμένη. Ὑψ. 1,17, πλάτ. 0,70 καὶ 0,54,
πάχ. 0,65 καὶ 0,58. Μέγεθος γραμμῶν 0,02
περίπου· τὰ τῆς φράσεως Ἄγαθῆ τύχη τῆς γε-
γραμμμένης ἐπὶ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ κόσμου μεγα-
λείτερα (0,04). Ἀπόστασις γραμμῶν ὄχι μεί-
ζων τῶν 0,005· στίχων 0,01 περίπου. Ἡ ἐν γένει
γραφῆ κανονική· ἐν τῷ 14^ῳ στίχῳ λησμονήσας ὁ
χαρακτῆς τὸ C (ἔστεφε) τὸ προσέθηκε μικρότερον
μεταξὺ τοῦ Ε καὶ Τ· ἐν δὲ τῷ 19^ῳ, ἐπειδὴ ὁ χῶ-
ρος δὲν τῷ ἤρκει, ἔγραψεν τὸ μὲν Ο μικρὸν (κυ-
δαίνοντες) συνήνωσε δὲ εἰς σύμπλεγμα τὰ γράμ-
ματα ΝΤΕ ἐνταῦθα μόνον δοῦς εἰς τὸ ε τὸ ἀρ-
χαιότερον σχῆμα Ε. Ὅσαι γομφώσεως ἄνω τρεῖς
καὶ πρὸς ταύταις καὶ δύο εἰ ἀβαθῆ ξέσματα τοῦ
ἐμπροσθίου μέρους ποδοῦς ἢ μᾶλλον ὑποδήματος
τύπον ἔχοντα. Ἐκ τούτου τοῦ βάθρου καὶ τοῦ ἤδη
δημοσιευθέντος ὑπ' ἀριθ. 16(1) μανθάνομεν ἐπὶ
πέντε γενεᾶς διάφορα πρόσωπα τῆς αὐτῆς οἰκογε-
νεῖας σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὸν Νάον καὶ τὰ μυστή-
ρια ἢ ἄλλους τινὰς τίτλους εὐγενείας, οὕτως εἶ-
πεῖν, κεκτημένα.

(1) Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1883 σελ. 141.

Ἵππατος σοφίαις καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀδριανοῦ	Εἰσαῖος ὁ Ι
Τούτου δὲ υἱὸς ἐπίσης σοφὸς ἀνὴρ	Εἰσαῖος ὁ ΙΙ
Καὶ τούτου θυγάτηρ ἡ τιμωμένη Ἱεροφάντις (παράβ. ἀριθ. 16 στίχ. 7). .	Εἰσιδότη
Τῆς ὁποίας πάλιν θυγάτηρ ἡ	Εὐνίκη
Ταύτης δὲ τέκνα ἐκ τοῦ Ζωίλου, ἀδελφοῦ τοῦ Καλλιαισχροῦ καὶ τοῦ Ἱεροφάντου Γλαύκου (ἀριθ. 16, στίχος 9-12) οἱ.	Γλαῦκος καὶ Κάλλαισχος
Οὗτινος πάλιν θυγάτηρ ἡ	Εὐνίκη

εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 16 ἐπίγραμμα. Αἱ γενόμεναι λοιπὸν ἐκεῖ ὀλίγαι συμπληρώσεις ἀποδείκνυνται νῦν ὀρθαί οὕσαι· πάντως δὲ πρέπει νὰ συμπληρωθῇ καὶ ἐν τῷ 6^ῳ στίχῳ Ἀντολίθηεν. Καὶ ἐν ἐκείνῳ μὲν τῷ ἐπιγράμματι δὲν ἀναφέρεται διὰ τίνα λόγον καὶ ὑπὸ τίνος ἀνηγέρθη εἰκὼν εἰς τὴν Εὐνίκην (παράβ. ἀριθ. 20 καὶ 28) (1), ἐν δὲ τούτῳ δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα αὐτῆς ταύτης τῆς ἱεροφάντιδος, καίπερ, ὡς δῆλον, μετὰ θάνατον τιμωμένης δι' εἰκόνας. Ἴσως παρὰ τὸ ἡμέτερον ὑπῆρχε καὶ ἕτερον βῆθρον τὸ φέρον τὴν εἰκόνα, ἣν ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ εἶχεν αὐτῇ ἀνεγείρει (στίχ. 15;) καὶ ἐν τούτῳ πιθανῶς ἐμνημονεύετο τὸ ὄνομα αὐτῆς· ἴσως ὅμως ἦτο καὶ ἄλλως γνωστὴ ἡ ἱεροφάντις Εἰσιδότη, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε τὴν τύχην δύο νὰ μύθησεν βασιλεῖς τὸν Ἀντωνίνον καὶ τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον αὐτοῦ Κόμμοδον (παράβ. ἀρ. 6). Περὶ τῆς φράσεως ἐν γένει τοῦ ἐπιγράμματος περιττὸν νὰ σημειώσω τι. Τὸ βῆθρον εὐρέθη παρὰ τὴν ἀνατολικὴν τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ Σηκοῦ Πύλῃν τὴν γενομένην κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ λήξαντος ἔτους γνωστὴν.

27 (120)

Η Ε Ξ Α Ρ Ε Ι Ο
 Β Ο Υ Λ Η Κ Α Ι Η Β Ο
 Τ Ω Ν Ε Ξ Α Κ Ο - Ι Ο Ι

(1) Ἴσως ὁ χαρακτὴς ἐξ ἀδελφείας ἔγραψε ΜουσικόλοΙ ἀντὶ ΜουσικόλοΙ, ἴσως δηλ. ἡ Εὐνίκη νὰ ἐγένετο μύστις (παράβ. καὶ ἀριθ. 15 καὶ Lenormant ἀριθ. 9) ὡς διατέγγονος τῆς ἱεροφάντιδος· Εἰσιδότης καὶ δι:σανεψία τοῦ ἱεροφάντου Γλαύκου (παράβ. καὶ ἀριθ. 18)· ὄντος δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου περὶ τοῦ βῆθρου ἐκείνου (ἀριθ. 16), ἃς σημειώσω καὶ τοῦτο ἀκόμη ὅτι δηλαδὴ καὶ εἰς ἐμὲ νῦν τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ τελευταίου στίχου φαίνεται μὴ ὄν ἡ ἴσως εἶναι ψι.

Κ Α Ι Ο Δ Η Μ Ο Σ Γ
 Κ Α Ι Κ Ι Λ Ι Ο Ν Κ Α Σ Ι Ο Ν
 Α Χ Α Ρ Ν Ε Α Α Ρ Ε Τ Η Σ
 Ε Ν Ε Κ Ε Ν

Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ καὶ ἡ Βο[υλή] τῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ Δῆμος.—Γ.Καικίλιον Κάσιον Ἀχαρνέα ἀρετῆς ἔνεκεν.

Ἐπὶ ἀπλοῦ ἐν εἶδει στήλης βῆθρου ὑπογλαυκίζοντος (ὕμηττειου;) λίθου καὶ βεβλαμμένου ἄνω πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐν μέρει καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς γωνίας του. Τρεῖς πλευραὶ ὠμαλισμέναι, ἄνω δὲ ἀβαθῆς τετράγωνος κοιλότης ἐν ἣ ὀπή γομφώσεως καὶ αὐλαξ πρὸς ἔγχυσιν τοῦ μολύβδου· ὁμοία ὅμως κοιλότης καὶ ὀπή ὑπάρχει καὶ ὑποκάτω εἰς τὴν βάσιν. Ὑψ. 0,85, πλάτ. 0,52, πάχ. 0,40. Τὰ γράμματα βαθέως ἐγκεχαραγμένα καὶ κεκοσμημένα μὲ ἀκρέμονας. Μέγεθος αὐτῶν 0,03· ἀπόστασις αὐτῶν τε καὶ τῶν στίχων οὐχὶ μειζων τῶν 0,005. Εὐρέθη ἐντετειχισμένον ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἐδραζομένῳ ποτὲ ἐν μέρει ἐπὶ τῶν βῆθρων τῶν σημειουμένων ἐν τῷ διαγράμματι (Πρακτ. τοῦ 1883) διὰ τῶν γραμμάτων σ-σ'. Ὁ τιμώμενος εἶναι μοι ἀλλαχόθεν ἀγνωστος.

28 (165)

Α Π Π Ι Α Ν Α Ν Ν Ι Α Ν Ρ Η
 Γ Ι Λ Λ Α Ν Α Τ Ι Λ Ι Α Ν Κ Α Υ
 Κ Ι Δ Ι Α Ν Τ Ε Ρ Τ Υ Λ Λ Α Ν
 Α Π Π Ι Ο Υ Υ Π Α Τ Ο Υ Π Ο Ν
 Τ Ι Φ Ι Κ Ο Σ Θ Υ Γ Α Τ Ε Ρ Α Η
 Ρ Ω Ι Δ Ο Υ Μ Α Ρ Α Θ Ω Ν Ι Ο Υ
 Υ Π Α Τ Ο Υ Γ Υ Ν Α Ι Κ Α Τ Ο Υ
 Ε Ξ Η Γ Η Τ Ο Υ Ο Α Ν Η Ρ
 Α Ν Ε Θ Η Κ Ε Ν

Ἀππίαν, Ἀννίαν, Ρηγίλλαν Ἀτιλίαν, Καυκιδίαν Τερτύλλαν· Ἀππίου Ὑπάτου, Ποντίφικος θυγατέρα· Ἡρώδου Μαραθωνίου Ὑπάτου γυναίκα τοῦ ἐξηγητοῦ, ὁ ἀνὴρ ἀνέθηκεν.

Ἐπὶ βάρου (λίθ. πεντ.) τεθραυσμένου τὰ κάτω καὶ ἀπλοῦν ἔχοντος ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον. Ὑψ. τὸ μέγιστον σωζόμενον 0,92, πλάτ. 0,73 καὶ 0,58, πάλ. 0,52 καὶ 0,45. Ἡ τετάρτη πλευρά, ὡς συνήθως, ἀκατέργαστος. Κοιλότης ἀνω ἀνώμαλος καὶ ἀβαθής, τρεῖς δὲ ὀπαὶ γομφώσεως. Γραμμάτων μέγεθος 0,03. Ἀπόστασις ἀπ' ἀλλήλων 0,001 - 0,01 καὶ ὅπου κατὰ τὸν χαρακτὴν θὰ ἐχρειάζετο ἐν τῇ κοινῇ γραφῇ στίξεις δι' ἄνω ἢ κάτω σιγμηῆς 0,02-0,03· διότι ὁ δι' ὑποστιγμηῆς χωρισμὸς τῶν ὀνομάτων ἢ τῶν ἐννοιῶν δηλοῦται καὶ ἐν τῷ λίθῳ διὰ τοῦ καὶ παρ' ἡμῖν συνήθους τρόπου, τεθειμένου

μόνον ὄντος ὀλίγον τι ὑψηλότερον τοῦ σημείου (') αὐτῆς. Στίχων ἀπόστασις 0,02. Τὸ βάρον εὐρέθη κατὰ τὸ ἀνατολικομεσημβρινὸν τῆς αὐλῆς τοῦ Ναοῦ μέρος ὀλίγα βήματα πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ἐκεῖ σημειουμένου ἐν τῷ διαγράμματι οἰκίσκου. Σώζεται ἐκεῖ τῆς πλακοστρώσεως τῆς αὐλῆς μικρὸν τι μέρος. Τὰ κατὰ τὸν Ἡρώδην καὶ τὴν γυναῖκά του Ῥηγίλλαν δὲν εἶναι ἀγνωστα· ἀγνωστὸν μόνον ἂν καὶ ἄλλοθεν ποθεν ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ὁ ἀνὴρ ἦτο καὶ ἐξηγητής. Ἐπίσης ἀγνωστὸν ἂν καὶ τὰ ἐξ ὀνόματα τῆς γυναικὸς τοῦ ἐγνώσθησαν καὶ ἀλλαγθῆεν· ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape σημειοῦνται μόνον τὰ πρῶτα τρία.

Ἐν Ἐλευσίνῃ τῇ 22^α Αὐγούστου 1885.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΑΜΦΙΑΡΕΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

(Συνέχεια. Ἰδὲ Ἀρχ. Ἐφημ. 1885, σελ. 93).

10

Π Υ Θ Ο Δ W Ρ Ο C

Πυθόδωρος

Τὸ ὄνομα τοῦτο κεχάρακται ἐπὶ πωρίνου ἀρραβιδώτου κίονος γράμμασι μεγάλοις (ὑψ. 0.04-0.08) καὶ ἀνισομεγέθως περιθέουσι κύκλῳ ὑπὸ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ.

Ὑψος ἔχει ὁ τραχὺς οὗτος τὴν ἐπιφάνειαν κίων 1.46, περιφέρειαν δὲ 1.38 (ἄνω) καὶ 1.44 (κάτω). Ἐν μέσῳ που τοῦ ὄλου ὕψους, ἀντιστοιχοῦσα κάτωθεν τοῦ στοιχείου Δ, ὑπάρχει ἀβαθὴς κοιλότης. Τοιαῦται κοιλότητες, συνήθως τετράγωνοι, εἰσὶ γεγλυμμένοι καὶ ἐπὶ μεγάλων πωρίνων κίωνων ἐν τῷ ναῷ εὐρεθέντων, ὧν τινες διασφύζουσι καὶ ἰωνικὴν βάσιν.

Εὐρέθη μετ' ἄλλων ἀνεπιγράφων ἐν τῷ ναῷ, παρὰ τὸν οὐδὸν θύρας, ἥτις παραδόξως πως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νοτίου τοίχου κειμένη ἄγει εἰς μικρὸν τι τετράγωνον κτίριον μετὰ τοῦ ναοῦ μὲν συνεχόμε-

νον, μὴ ἐκτεινόμενον ὅμως ἐφ' ἀπάσης τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ταύτης, ἀλλ' ἐπὶ μόνου τοῦ μέσου αὐτῆς μέρους· τὸ παραρτημάτιον τοῦ ναοῦ τοῦτο, οὗ μόνον τὰ ἐδάφη ὑπολείπονται, ἦν ἴσως μαντεῖον ἢ ἄλλο τι ἄδυτον.

11

Π  Ο

π [τ:] ο

Τὰ γράμματα ταῦτα, μέγιστα τὸ ὕψος (0.21) ὄντα, φέρει ἀκέραιον ἐπιστυλίου ἐκ πώρου τμήμα, πλ. 1.23, ὑψ. 0.47, πάλ. 0.35.

Εἰσὶ θαυμαστὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ συμμετρίαν, ἀβαθέστατα δὲ γεγλυμμένα. Τὸ Π εἶνε ἀνισοσκελὲς τὸ δὲ Ο ὀλίγῳ ἔλασσον αὐτοῦ. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων γραμμάτων εὐρηται ἐνός γράμματος χώρος εἰς τετράγωνον ἀπεξεσμένου, ἐξ οὗ ἴσως Τ ὄντος θὰ ἐξήγετο ὄνομα βασιλέως Πτολεμαίου ὅστις ἀπαντᾷ καὶ ἐν προξενικῷ ψηφίσματι γεγραμμένῳ ὑπὸ τὴν

ἀνέκδοτον ἐπιγραφὴν *Βασίλισσαν Ἀρ[σινόην]* ἐπὶ βάλθρου ἀνορυχθέντος πέρυσιν ἐν Ἀμφιαράου.

Εὐρέθη ἐν τῷ σηκῷ τοῦ ναοῦ κατὰ τὴν δεξιὰν τῷ εἰσιόντι γωνίαν.

12

Α Μ Φ Ι Α Ρ Α Ο
Α Μ Φ Ι Λ Ο Χ Ο
Ε Ρ Μ

Ἀμφιαράου[υ]

Ἀμφιλόχου[υ]

Ἐ[ρμου ;]

Πλάξ μικρά (ὑψ. 0.51, πλ. 0.28, πάχ. 0.12) μαρμάρου λευκοῦ εὐρεθείσα πρηνῆς παρὰ τῷ βωμοειδεῖ κτίσματι ἔπου καὶ ἡ προεκδοθείσα ὑπ' ἀριθ.

1 ἐπιγραφῆ. Ὑψος γραμμάτων 0.025. Ἡ ἐνεπίγραφος ἐπιφάνεια ἔνεκα τῆς ὑγρασίας ἀπέβη λίαν εὐθρυπτος· καὶ τοῦ μὲν 3^{ου} στίχου, ἅμα εὐρεθείσης τῆς πλακός, μόλις διέκρινα, πρὸς τῷ Ε, ἀν μὴ σφάλλωμαι, καὶ δύο νῦν δυσδιάκριτα γράμματα ρμ, κατωτέρω δὲ διὰ τὴν ἀποτριβὴν ἀδύνατον καὶ νὰ ἔρισθῇ ὅλως ἀν ὑπῆρχον γράμματα.

Τὰ τρία ταῦτα ὀνόματα ἐνδέχεται, καὶ ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως, νὰ ἀναφέρονται εἰς τὸν ὑπὸ Πausanίου (Α'. 34, 3) περιγραφόμενον πενταμερῆ βωμόν. Ἀμφιλόχος ἦν, ὡς γνωστόν, ὁ ἕτερος τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφιαράου· ὁ δὲ μητραλοῖος Ἀλκιμαίων ἐν οὐδεμιᾷ τῶν αὐτόθι εὐρεθεισῶν ἐπιγραφῶν μνημονεύεται, διότι «διὰ τὸ ἐς Ἐριγύλην ἔργον οὔτε ἐν Ἀμφιαράου τινα, οὐ μὴρ' οὐδὲ παρὰ τῷ Ἀμφιλόχῳ τιμὴν ἔχει» (Pausan. αὐτ.)

13

Ο Δ Η Μ Ο Σ Ω Ρ Ω Ι Ι Ω Ν
Κ Ο Ι Ν Τ Ο Ν Φ Ο Υ Φ Ι Ο Ν Κ Ο Ι Ν Τ Ο Υ Υ Ι Ο Ν Κ Α Λ Η Ν Ο Ν Π Ρ Ε Σ Β Ε Τ Ι Ι Ι Ν
Κ Α Ι Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Α Τ Η Γ Ο Ν Τ Ο Ν Ε Α Υ Τ Ο Υ Σ Ω Τ Η Ρ Α Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Η Ν
Α Μ Φ Ι Α Ρ Α Ω Ι

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ ΗΦΑΙΣΤΟΔΩΡΟΥ ΕΙΠΕΝ ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΕΙ ΒΟΥΛΕΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙ ΕΡΕΙΔΗΦΙΛΛΕΑΣ
ΕΥΝΟΥΣ ΩΝ ΔΙΑΤΕ... ΛΕΙΤΗΤΕΡΟΛΕΙΩΡΩΡΙΩΝΚΑΙΤΟΙΣ ΔΕΟΜΕΝΟΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΠΑΡΕ
ΧΕΤΑΙ ΧΡΕΙΑΣ ΜΕΤΑΡΑΣΗΞΕΡΟΟΥΜΙΑΣ ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΕΙ ΒΟΥΛΕΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙ ΦΙΛΛΕΑΝ ΑΓΑΣΙΛΑ
ΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΩΡΩΠΙΩΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΚΑΙ
ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝΚΤΗΣΙΝ ΚΑΙ ΙΣΟΤΕ... ΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΣΥΛΙΑΝ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΥ ΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗ
ΝΗΣ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΘΑΠΕΡ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ἄλλοις προξένους καὶ εὐεργέταις
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΓΕΓΡΑΡΤΑΙ

ΣΙΜΑΛΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕ

Ἄδῃμος Ὀρωπίων

Κόιντον Φούφιον Κοίντου υἱόν Καληνόν πρεσβε[υτήν]

καὶ ἀντιστράτηγον τὸν ἑαυτοῦ σωτήρα καὶ εὐεργέτην

Ἀμφιαράω

Νικόμαχος Ἡφαιστοδώρου εἶπεν· δεδόχθαι τῷ βουλευῆ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴ Φιλλέας εὔνους ὢν διατε... λεί τῇ τε πόλει Ὀρωπίων καὶ τοῖς δεομένοις τῶν πολιτῶν παρέχεται χρείας μετὰ πάσης προθυμίας, δεδόχθαι τῷ βουλευῆ καὶ τῷ δήμῳ Φιλλέαν Ἀγασιλάου, Ἀθηναῖον, πρόξενον εἶναι καὶ εὐεργέτην τῆς πόλεως Ὀρωπίων αὐτὸν καὶ ἐγγόνους καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἐνκτῆσαι καὶ ἰσοτέ... λειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμου ὄντος καὶ εἰρήνης καὶ τᾶλλα πάντα ὑπάρχειν αὐτοῖς καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένους καὶ εὐεργέταις τῆς πόλεως γέγραπται.

Σίμαλος ἐποίησε

Μέγα βάθρον άπλοῦν, μαρμαίρου λευκοῦ, πλ. 1.18, ὕψ. 0.41, πάλ. 0.75, φέρον ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τετραγώνων κοιλότητα καὶ ἑτέραν ἔχουσαν σχῆμα ποδὸς ἀνθρωπίνου εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀγάλματος. Εὐρέθη μεταξὺ τῶν πλατέων ἀναθηματικῶν μνημείων καὶ τῆς μεγάλης τοξοειδοῦς βάσεως.

Ὡς ἐσημειώθη ἰδίᾳ περὶ τοῦ μνημείου *Αἰντλιον* (Ἄρχ. Ἐφημ. 1885 σελ. 104), παρατηρεῖται καὶ ἐνταῦθα ὅτι δὲν εἶνε πάντες οἱ στίχοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου κεχαραγμένοι, ἀλλ' ἔνιοι αὐτῶν ἐπὶ βαθύτερον γεγλυμμένου χώρου, ἀποξεσθείσης, ὡς φαίνεται, ἐπιγραφῆς προγενεστέρας. Ὑψος δ' ἔχουσι τὰ γράμματα τῶν μὲν τεσσάρων πρώτων στίχων 0.025, τοῦ δὲ ψηφίσματος σχεδὸν 0.01 καὶ τοῦ τεχνίτου 0.015-0.02.

Ὁ παρὼν Φούριος εἶνε, φαίνεται, ὁ ἐπὶ Καίσαρος μέρος τῆς Ἑλλάδος ὑποτάξας.

Τῆς ἀναθέσεως γράμματά τινα, ὡς καὶ ἐν τῷ κειμένῳ δηλοῦται, ἐλλείπουσιν. Ἐν δὲ τῷ ψηφίσματι (στίχ. 2) μεταξὺ τῶν συλλαβῶν *τε* καὶ *λει* τῆς λέξεως *διατελεῖ* παρεμπίπτει ἐξηλειμμένων δύο γραμμάτων χώρος περιττός· τοῦτ' αὐτὸ δ' ἐγένετο καὶ κατωτέρω (στίχ. 5) ἐν τῇ λέξει *ισοτέλειαν* μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ *τε* καὶ *λει*.

Περὶ δὲ τοῦ τεχνίτου Σιμάλου, ὡς καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἐν Ἀμφιαρείῳ ἀπαντώντων ὀνομάτων τεχνιτῶν, πραγματεύεται τὸ ἀρτιφανές ἀξιόλογον σύγγραμμα τοῦ Em. Löwy, *Inscripfien griech. Bildhauer*.

B. I. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

Ἐπὶ στήλης μικρᾶς, λίθου στακτόχρου, φερούσης ἀέτωμα, γράμμασι τῶν καλῶν χρόνων·

Φιλίνα
Πρασίωνος
θυγάτηρ

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, γυνὴ ἀνάγλυπτος, καθημένη ἐπὶ ἔδρας καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ βλέπουσα. Ἔργον ἄτεχνον καὶ πενιχρὸν ἐκ τῶν διὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἐτοίμων.

Ἡ στήλη αὕτη εὐρέθη πρὸ τεσσάρων περιπόου ἐτῶν ἐν *Κιάζη*, ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἐλευθερωῶν, ἀκριβῶς ἐν ἧ' θέσει ὠκοδόμηται νῦν ὁ νέος ξενὼν Μελετίου *Μιγαλάκη*, παρὰ τὸν στρατῶνα. Περὶ δὲ τὴν θέσιν ταύτην ἀνεσκάφησαν ἀπὸ ἐτῶν πολλοὶ τάφοι, συνήθως ὑπὸ τεσσάρων ἀκατεργάστων λιθίνων πλακῶν περιπερραγμένοι καὶ μικρὰ καὶ εὐτελεῆ κτερίσματα περιέχοντες. Ἐνωκοδόμηται δὲ νῦν ἡ στήλη ἐν τῷ ἀνατολικῷ τοίχῳ τοῦ ἐν *Μάνδρα* τοῦ δήμου Ἐλευσίνος νεοκτίστου ἐργαστηρίου τοῦ ξενοδόχου, κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Θήβας ἀγούσης γωνίαν.

Ἐν *Μεγάροις*· ἔξω τῆς οἰκίας Κωνσταντίνου

Κίκκη, ὑπὸ τὸν δημοτικὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς πρὸς ΝΔ., ἀνεκαλύφθη κατὰ Ἰούλιον 1885 ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότη, σκάπτοντος, φρέαρ ἀρχαῖον ὕδατος ποσίμου, διὰ πάρου λίθου κανονικῶς ἐκτισμένον, μετὰ στομίου ἐπιθέτου, στενοτέρου μὲν κατὰ τὸ χεῖλος, προβάδην δ' ἀνοιγομένου πρὸς τὰ κάτω μέχρι τοῦ πλάτους τοῦ φρέατος. Εἶναι δὲ τὸ στόμιον λελαξευμένον ἐπὶ λευκοῦ τετραγώνου λίθου, προδήλως εἰς ἄλλο τι χρησιμεύσαντος ἐν ἀρχαιοτέροις ἔτι χρόνοις, ὡς δείκνυσι καὶ ἡ ὑπὲρ τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἐπιγραφὴ.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ
ΗΡΕΑ
Ο (στόμιον)

Ἐν τοῖς αὐτοῖς δὲ χώμασιν εὐρέθη καὶ λεπτὸν θραῦσμα λευκοῦ λίθου ἐνεπιγράψου περιέχον τὰ λείψανα πέντε στίχων ὧδε·

Η Σ Ρ Α Ι
Δ Α Λ Ι Ο Υ Κ Ε Λ Ε Υ
Κ Υ Κ Λ Η Μ Α Θ Η
Α Ι Ρ Ε Ι Μ Π Ρ Ο Σ Ε Ι Π
Ε Υ Τ Υ Χ Ω Μ Γ Α Η

Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης τὰ μὲν γράμματα, ἀπολήγοντα εἰς γλωσσίνια, δεικνύουσι χρόνους ταπεινούς, ἀλλὰ τὰ ἐν δ' καὶ ε' στίχῳ ΑΙΡΕΙΩ καὶ ΕΥΤΥΧΩΜ, ἀντὶ αἰρεῖν καὶ εὐτυχῶν ἀρχαιοπρεπῆ. Ἄν δὲ μὴ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν, ὡς δύναται τις νὰ υποπτεύσῃ, λείψανον ἐμμέτρου ἐπιγράμματος ἐν δωρικῇ διαλέκτῳ, οἷα προσῆκε πάντως τοῖς Μεγαρεῦσι, τὸ ἐν τῷ β' στίχῳ δαλίον ἐμφαίνει ἴσως ὅτι καὶ τὸ μεγαρικὸν μηνολόγιον περιεῖχε μῆνα Δάλιον, πράγμα περὶ οὗ ἐγὼ τοῦλάχιστον οὐδεμίαν ἔχω ἄλλοθεν εἶδησιν.

Ο Ν + Η Π Ο Λ Ι
 \ Τ Η Σ Ο Ι Κ Ο Υ Μ
 † Θ Ε Ν Τ Ο Σ Τ Ο
 Υ Ζ Ω Σ Ι Μ Ο Υ

ον + ἡ πόλις
 τῆς οἰκουμ(ένης)
 η)θέντος το
 ; κυροῦ Ζωσίμου.

Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἔκτυπον χάρτινον ἔλαβον ἐκτειχίσας τὸν ἐφ' οὗ ἐπιγέγραπται λευκὸν λίθον ἐκ τοῦ οἰκίσκου τοῦ ἱερέως Α. Παππαγγελῆ ἐν Γερμανῶ (1), παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ μακρὸν τεῖχος τῶν Αἰγιοσθένων, ἔνθα καὶ εὐρέθη. Καὶ ἡ κολοβή δὲ αὕτη ἐπιγραφὴ, πρὸς τοῖς ἄλλοις τοῖς μέχρι τοῦδε γνωστοῖς τεκμηρίοις, ἀποδεικνύει ὅτι, καὶ ἐπὶ Βυζαντίων κατοικουμένη, εἶχε σημασίαν τινὰ ὡς στρατηγικὴ ἐπὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου θέσις ἢ τῶν Αἰγιοσθενιτῶν ὀχυρὰ πόλις.

Πρὸ τοῦ ἄρθρου τῆς ἐν τῷ β' στίχῳ φαίνεται σωζόμενον τὸ δεξιὸν στέλος Α, ὡς καὶ πρὸ τοῦ θέντος τοῦ γ' στίχου διακρίνονται ἴχνη Η. Καὶ πιθανὴ μὲν μοι φαίνεται ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Α. Κουμανούδη ὑποδειχθεῖσά μοι συμπλήρωσις « σωτῆρα) τῆς οἰκουμένης . . . ἐπιμελη)θέντος τοῦ στρατηγού τῆς

(1) Οὕτως ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν περιοίκων τὸ μέρος, Γερμανός, καὶ οὐχὶ Γερμανός.

πόλεως», κατὰ τὴν ἐν C. I. G. τοῦ Bæekh ὑπ' ἀρ. 1079 μεγαρικὴν ἐπιγραφὴν. Ἀμφίβολος δὲ λίαν ἢ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ συμπλήρωσις Αἰγιοσθενιτῶν, εἰς ἣν ἀπ' ἀρχῆς ὁ νοῦς μου ἐτράπη, καὶ οὐδὲν ἀπίθανον τὸ σωζόμενον ἐν ἀρχῇ τοῦ α' στίχου ΟΝ, ν' ἀποτελεῖ τὴν κατάληξιν ἐνικῆς αἰτιατικῆς δηλούσης τὸ ὄνομα τοῦ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς τιμωμένου προσώπου ἢ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ. Ἐν δὲ στίχῳ δ' συνεπλήρωσα κυροῦ (ἢ λέξις ἀπαντᾷ κατὰ τὸν 5^{ον} μ. Χ. αἰῶνα), καταληφθεὶς ὑπὲρ τὸ μέτρον ἴσως ὑπὸ βυζαντιοῦ ζήλου· ἀλλὰ δύναται τις καὶ νὰ υπονοήσῃ ὅτι ἔκειτο ἐκεῖ τὸ ἄρθρον τοῦ, δηλοῦν ὅτι ὁ στρατηγὸς τῆς πόλεως δὲν ὀνομάζετο Ζώσιμος, ἀλλ' ἦν υἱὸς Ζωσίμου. Ζώσιμος praefectus Epiri ὑπὸ τοῦς αὐτοκράτορας Βαλεντινιανὸν καὶ Βάλεντα (364-378 μ. Χ.) ἀναφέρεται ἐν τῷ Θεοδοσιανῷ Κώδικι VI. 31 XII. 10.

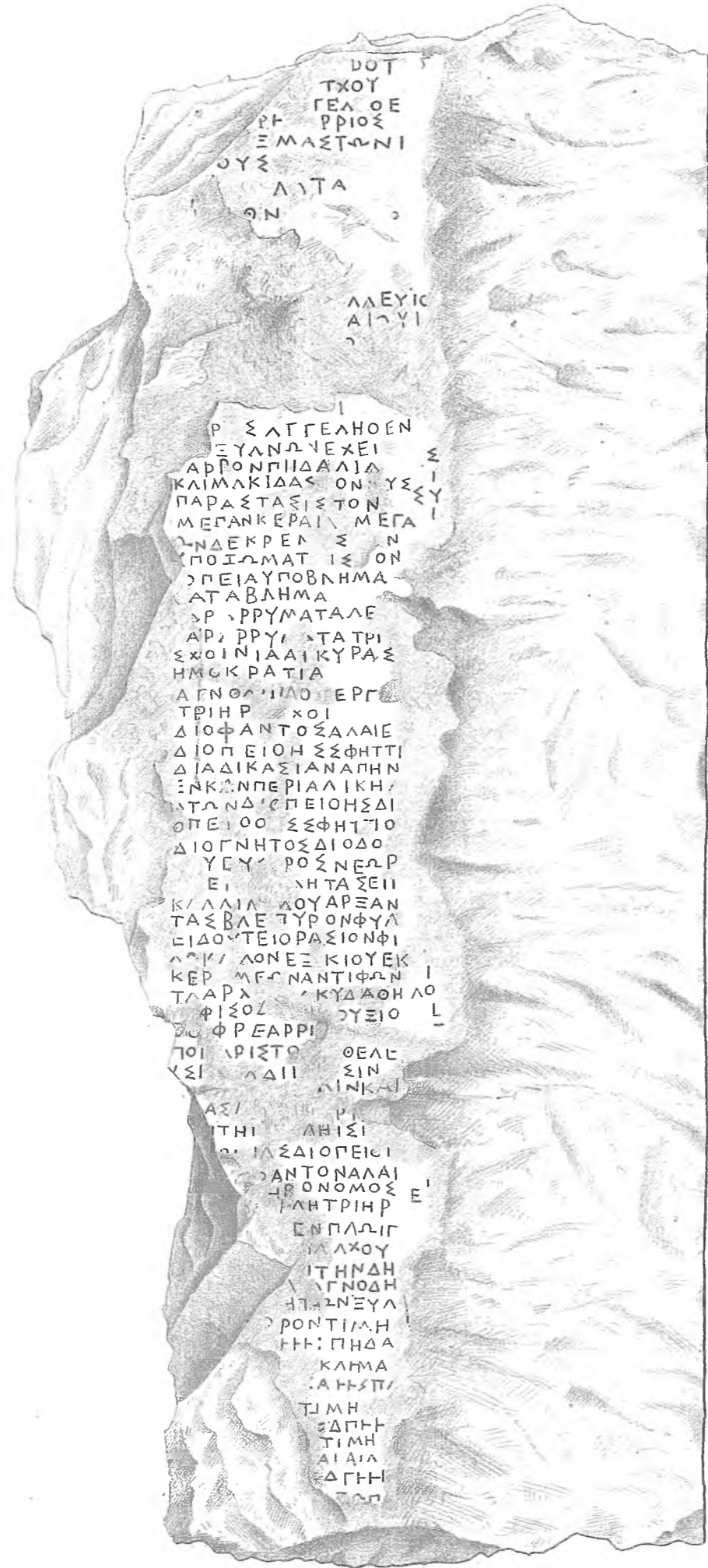
Ἐν τῷ νοτιοανατολικῷ, τῷ καὶ σχεδὸν ἀκεραίῳ πύργῳ τῆς τῶν Αἰγιοσθένων ἀκροπόλεως, ἐπὶ λίθου λευκοῦ τετραγώνου νεωστὶ (φθινόπωρον 1884) ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου (βυζαντιακοῦ) τοίχου, τοῦ χωρίζοντος εἰς δύο τὸ ἔνδον τοῦ πύργου, ἀνέγνω τὴν ἐπομένην ἀνέκδοτον ἐπιγραφὴν·

Μ Ε Λ Ι . Σ Α
 Μ Ε Λ Ω Ν Ο Σ

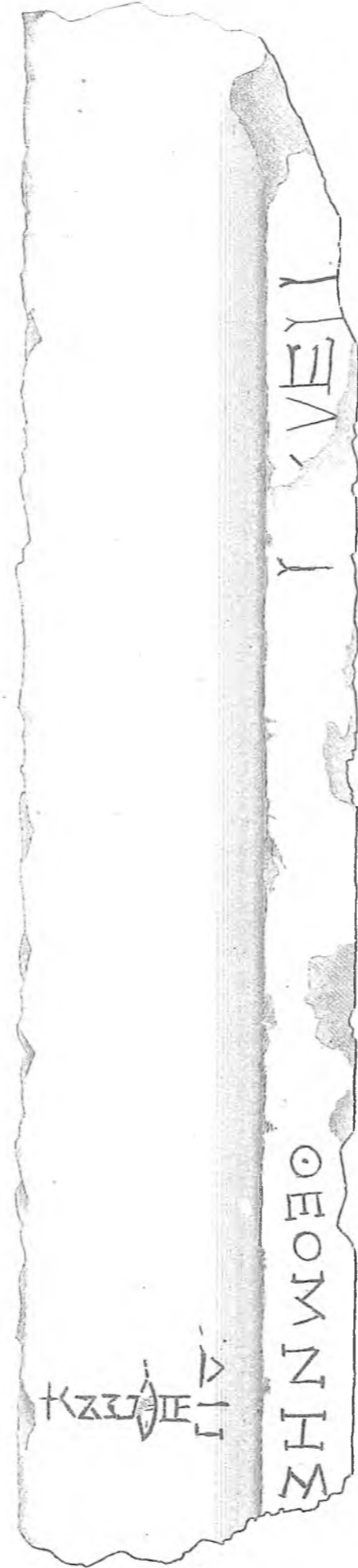
Μέλι(σ)σα Μέλωνος, προδήλως ἐπιτυμβία

Ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης (1885, 6' σελ. 127) δημοσιευθεῖσα μεγαρικὴ ἐπιγραφὴ προεξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ Παρνασσῷ (ἔτος 1882 σελ. 856-857) μετὰ διαφόρου ἀναγνώσεως τοῦ ὀνόματος τῆς ἱερείας ΟΠΤΕΛΛΙΑΝ ΦΙΛΑΝ ΟΥΙ. καὶ μετ' εἰδήσεων περὶ τε τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τῆς ἐπιγραφῆς καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐλλείποντος τμήματος αὐτῆς.

Σ. Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.



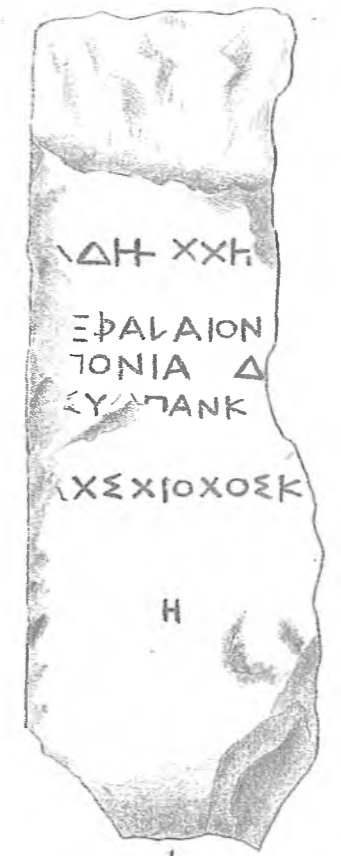
3.



5*



5*



L



2.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Ἐν τῷ παρενθέντῳ πίνακι ἀποδίδονται πανομοιό-
τύπως καὶ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ὁ ἔχουσιν ὕψους καὶ
πλάτους τρεῖς ἐνεπίγραφοι λίθοι.

Ὁ πρῶτος, ὁ ἐπὶ δεξιᾷ τῷ ὄρωντι ἀνωτάτῳ τε-
θεὶς ὑπ' ἀρ. 1 εἶναι τμήμα στήλης Πεντελησίας,
πάρχους 0,14, εὑρεθὲν ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ τοῦ 1884
ἐν τινὶ ιδιωτικῇ οἰκίᾳ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀττάλου
στοᾶς, ἀγορασθεῖσα χάριν τῶν ἀνασκαφῶν. Ἀπό-
κειται δὲ παρὰ τῆ Γενικῆ ἐφορίᾳ τῶν ἀρχαιοτήτων.

Διεσώθη ἐν αὐτῷ μέρος μικρὸν τῆς στήλης ἐκεί-
νης ἢ τῶν στηλῶν, ἐφ' ὧν ποτε ἀνεγράφησαν τὰ
δημιόπρατα τῶν ἐν ἔτει 415 πρὸ Χρ. καταδικα-
σθέντων Ἑρμοκοπιδῶν, ὧν στηλῶν τεμάχια τέσ-
σαρα, δημοσιευθέντα πρὸ ἐτῶν τινῶν ἐν διαφόροις
περιοδικοῖς, ἴδε συνηγμένα ἐν C. I. A. I, ἀρ. 274-
277 (πρὸς βλ. καὶ Supplem. vol. IV, fasc. I, p. 35),
ἐν δὲ πέμπτον ἐξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν Ἀθηναίου τόμῳ
ζ'. σελ. 205 κ. ἐξ. συμπεριελήφθη δὲ καὶ τοῦτο
σὺν τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ εὐχρηστῷ βιβλίῳ τοῦ W. Dil-
tenberger, τῷ ἐπιγεγραμμένῳ Sylloge inscriptionum
græcarum ἐν σελ. 72-77.

Τὸ παρὸν ἕκτον τεμάχιον, περιέργως πάνυ, κατὰ
τὰς ὀλίγας ἅς παρέχει φράσεις πρὸς οὐδὲν τῶν προ-
δημοσιευθέντων ἐντελῶς ὁμοιάζει. Λέγει αὐτὸ

Δ Δ Ϝ Ϝ Χ Χ Η
κ)εφάλαιον
ἐ)πόνια Δ
σύμπαν κε(φ)άλαιον
δ Ἀχ[χ]ιόχο Σκ(α)μβονίδο

Η

ἔχει δηλ. ὄχι, ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις τεμαχίοις ἀναγι-
νώσκωμεν σὺν ἐπορίοις, ἀλλὰ ἐπόνια ὄχι κεφά-
λαιον σύμπαν, ἀλλὰ σύμπαν κεφάλαιον ὄχι
Ἀχσιόχο τῷ Ἀλκιβιάδῳ Σκαμβονίδῳ, ἀλλὰ Ἀχ-
σιόχο Σκαμβονίδῳ. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες δὲν ἦσαν,
ὡς φαίνεται, ἀκριβεῖς τηρηταὶ τυπικῶν φράσεων,

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1885.

ὅπως οἱ Ῥωμαῖοι, ἐξ οὗ ἰδιώματος αὐτῶν καταν-
τῶσι δυσερμηνευτότερα πολλὰ ἔγγραφα τῶν ὅσα
κολοβὰ εἰς ἡμᾶς περιῆλθαν. Ἐν τούτῳ τῷ τεμαχίῳ
παρατηρηθῆτω καὶ τὸ ἐσφαλμένως περιττεῦον δεύ-
τερον χι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἀξιόχου. Τοῦ ἀνδρὸς
τούτου (ἐξαδέλφου τοῦ πάνυ Ἀλκιβιάδου) ὡς μη-
νυθέντος ὅτι ἐποίει μυστήρια τότε, μνημονεύει ὁ
Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων λόγῳ § 16,
καθὼς μνημονεύει καὶ τῶν ἄλλων, ὅσους ἕως τῶρα
ἀνέδειξαν ἀναγεγραμμένους οἱ ἀνωτέρω εἰρημένοι
πέντε λίθοι.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ τεμάχιον τοῦτο δὲν δύναμαι εἰς
οὐδὲν τῶν προεκδομένων νὰ προσκολλήσω, οὔτε τι
ἄλλο ἐξηγητικὸν περὶ αὐτοῦ φαίνεται ἀναγκαῖον νὰ
ῤηθῆ μετὰ τὰ παρὰ τῶν προτέρων ἐκδοτῶν τῶν
ὁμοίων λίθων εἰρημένα, θέλω ἐδῶ νὰ ἐξενέγκω
μῖαν μου εἰκασίαν περὶ μιᾶς φράσεως, ἣτις ἀνα-
γνωσθεῖσα τρεῖς ἐν τοῖς προεκδομένοις λίθοις δὲν
ἐξηγήθη, καθ' ὅσον ἠξέυρω, ἕως τῶρα παρ' οὐ-
δενός. Εἶναι αὕτη τῶν περὶ ἀμφότερα. Εἰκάζω
λοιπὸν, ὅτι προηγουμένη αὕτη ὀνομάτων κυρίων
κατὰ γενικὴν πτώσιν τῶν καταδικασθέντων ἀν-
δρῶν, ὧν ἐπράθη ἡ οὐσία, σημαίνει τοὺς περὶ
ἀμφότερα, τὴν τε περικοπὴν δηλ. τῶν Ἑρμῶν καὶ
τὴν ποίησιν τῶν μυστηρίων, ἐξαμαρτόντας (ἢ, ὅπερ
ὀλιγώτερον ἀρμόζει συντακτικῶς, μνηυθέντας ἢ
καταγνωσθέντας). Καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ τ' συγ-
γραφῇ καὶ ὁ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων
λόγῳ πλεονάκις καὶ ἀκριβῶς διαστέλλουσι τὰ δύο
ἐγκλήματα καὶ τοὺς δράστας αὐτῶν ἂν καὶ ὁμο-
λογῶ, ὅτι τὴν λέξιν ἀμφότερα ζητήσας δὲν εὔρον
παρ' αὐτοῖς, ἔνθα περὶ τούτων ἀφηγοῦνται, οὔτε δὲ
παρὰ Διοδώρῳ (βιβλ. ιγ . 2 . 5.) ἢ τῷ Πλουτάρχῳ
(ἐν βίῳ Ἀλκιβιάδου 19-22). Ἄλλ' ὅμως ἔστω μοι
αὕτη ἡ εἰκασία ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένη. Ἴσως, καὶ
ἂν ἀτυχήσῃ, παρακεντήσῃ ἄλλον τινὰ εἰς ζήτησιν
καὶ εὔρεσιν καλλίονος ἐρμηνείας.

Παραεμβληθῆτω ὡδε ἐξυλογραφημένον καὶ τὸ

ἑξῆς τεμάχιον λίθου πεντελησίου ὕψους 0,105, πάχους 0,058, πλάτους 0,085, εὐρεθὲν πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ἐν ταῖς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκαφαῖς καὶ σωζόμενον νῦν αὐτόθι.



Ἄς μὴ παραμελῶνται καὶ τὰ « περισσεύματα τῶν κλασμάτων ». Ἄς παρατηρηθῆ δέ, ὅτι τὸ παρὸν τεμάχιον ἀριθμητικὰ μόνον ψηφία περιλαμβάνον δημοσίας τινός, ὑποθέτω, ἀναγραφῆς, εἶναι ὅμοιον τῷ ἐν C. I. A., I, ἀρ. 545 ἐκδοθέντι, ἔτι καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐγκεχαραγμένας ὀριζοντεῖους γραμμὰς. Ἄλλ' ἐκεῖνο πάντοθεν κολοβόν, ἐν τούτῳ δὲ σώζεται ἡ ἄκρη τοῦ λίθου, ἀφ' ἧς ἄρχονται οἱ ἐξ στίχοι.

Ὁ δὲ δεῦτερος λίθος, ὁ ἐν τῷ παρενθέντῳ πίνακι ἀπεικασμένος ὑπὸ τὸν πρῶτον πρὸς δεξιὰ τῶ ὀρώντι καὶ ὑπ' ἀρ. 2, εἶναι τμημα γωνιαῖον στήλης Πεντελησίας, πάχους 0,08. Εὐρεθεὶς ἐν τῇ κάτω πόλει παρὰ τὸ λεγόμενον « Βρυσάκι » ἠγοράσθη τῇ 30 Ἰουνίου παρελθόντος ἔτους ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας.

Τὰ ὀλίγα γράμματά του ἐμφαίνουσιν ἀρχὴν ψηφίσματος, ἀλλ' εἶναι δυσκολοσυμπλήρωτα, μάλιστα δ' ὁ πρῶτος καὶ ὁ τρίτος στίχος οὐχ ἦπτον δὲ καὶ ὁ ἕκτος, ὥστε δὲν ὠφελεῖ ἢ εἰς μικρὰ γράμματα μεταγραφῆ μετὰ ἐλαχίστης καὶ ἀμφιβόλου συμπληρώσεως τυπικῶν φράσεων· ὅμως δὲ κατ' ἔθος κοινὸν δίδομεν αὐτήν.

Δω(ρ;

Θ (ε ο ι .

Ε

5 Ἐδοχ(εν τῆι βολεῖ καὶ τῶι δέμοι· ἰς ἐπρυτά-
νευεν, (. ἐγραμμάτευεν, ἐπεστάτ-
ε), Εὐκτ(έμον; ἔρχεν

Οὐκ ὀλίγα ψηφίσματα ἔχουσιν ὡς ἀνωτάτους στίχους τὸ θεοὶ τὸν ἄνδρα ἢ τὴν πόλιν περὶ ὧν τὸ ψήφισμα, ἐνίοτε καὶ τὴν οὐσίαν αὐτὴν τοῦ ψηφίσματος, οἷον προξενία, συμμαχία, ἀλλὰ ἐγράφοντο ταῦτα κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ κατὰ διάφορον ἀκολουθίαν, ὥστ' ἐνταῦθα, κατ' ἐμὲ, οὐδὲν ἀσφαλὲς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν. Ἐν τῷ 7'. στίχῳ ἔθεσα τὸν Εὐκτήμονα, ἄρχοντα ἐπώνυμον τοῦ ἔτους 408 πρὸ Χρ. αὐθαιρέτως μὲν πως, ἀλλ' οὐχ ἥμιστα διὰ τὸ ὠμέγα τὸ ἐν τῷ α'. στίχῳ ἐμφανιζόμενον, ἐνῶ ἐν στίχῳ δ'. κείται τὸ ἔδοχσει, ὑπολαβὼν δηλ. ὅτι ἐγένετο τοῦτο (ὡς ἔχομεν παραδείγματα) κατὰ πρόληψιν χρήσεως τοῦ μετ' οὐ πολὺ ἐπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος τῷ 403 εἰσαχθέντος καὶ ἐπισήμως Ἰωνικοῦ ἀλφάβητου.

Ὁ δὲ τρίτος λίθος, οὗ ἀπεικονίσθησαν ἐν τῷ πίνακι αἱ τρεῖς ἐπιγεγραμμέναι πλευραὶ ὑπ' ἀρ. 3, 3α, 3β, τοῦ μὲν εὐρέθῃ ἀγνωστον, ἀλλὰ πάντως ἐν Πειραιεῖ ἢ ἐν Ἀθήναις, ἠγοράσθη δ' ἐξ ἐργαστηρίου ἀρχαιοπωλικῆς ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας πρὸ ἔτους καὶ ἐπέκεινα. Εἶναι ὕμνητιος, ὑπέστη μεγάλας βλάβας ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ, ἀνω μὲν καὶ κάτω καὶ κατὰ τὴν ἐτέραν πλευρὰν τὴν τοῦ πάχους ἀποθραυσθεῖς, κατὰ τὴν ἄλλην δὲ μετασχηματισθεῖς ἀρχιτεκτονικῶς, ἐπικρουσθεῖς δὲ ἐν μέρει τὴν κυρίαν αὐτοῦ καὶ παλαιάτατα ἐπιγεγραμμένην ἐπιφάνειαν, ὕστερον δὲ πάντων τούτων δεχθεῖς νεωτέρας ἄλλας ἐπιγραφάς, (κύρια ὀνόματα) ἐπὶ μὲν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἰργασμένης στενῆς πλευρᾶς ὀλίγα, ὡς ὁρᾶται ἐν τῷ πίνακι, πολλὰ δὲ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου τῇ κυρίᾳ καὶ πλατυτέρας ἐπιφανείας, καὶ ταῦτα κατὰ διαφόρους διευθύνσεις καὶ ἐπαλλήλως ἐνιαχοῦ καὶ ἐν βαθυτέραις ἀθηκάστως χώραις σχήματος τετραγωνικοῦ ἢ ταινωδούς, ἐν δὲ ὄνομα καὶ κιονηδὸν ἐγκεχαραγμένον, ἄλλο δὲ ἀντίστροφα καὶ συμπλεκόμενον μετὰ τοῦ καταντικρύτου.

Ἡ κυρία ἐπιφάνεια θὰ εἶχέ ποτε τρεῖς τοῦλάχιστον σελίδας γραμμάτων (στήλας ὡς λέγομεν τὴν σήμερον), ἐσώθη δὲ μόνον ἡ μεσαία αὐτῶν εἰς στίχους 73 ἢ 74, ὀλίγιστα δὲ γράμματα ἐκ τῆς ἐπὶ δεξιὰ τῶ ὀρώντι σελίδος καὶ ταῦτα σποράδην ὡς ἀρχαὶ στίχων μονογράμματοι ἢ διγράμματοι τὸ πολὺ.

Ἄλλὰ καὶ οὕτω διατεθειμένη αὐτὴ ἡ ἐπιφάνεια, παρέχει ἡμῖν πολύτιμον περίλειμμα τῆς ποτὲ ἐπισήμου ἀναγραφῆς τῆς ναυτικῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως καὶ τῶν κατ' αὐτὴν, ὅπως διωκοῦντο περὶ τὰ μέσα τοῦ δ'. πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος. Προστίθεται λοιπὸν καὶ ὁ λίθος οὗτος εἰς τοὺς πολλοὺς ἐκείνους ἄλλους ὁμοίους του, τοὺς εὑρεθέντας τῷ 1834 ἐν Πειραιεὶ καὶ δημοσιευθέντας ὕστερον καὶ ἐρμηνευθέντας ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Βοιχίου ἐν ἰδίῳ συγγράμματι. Γνωστὸν δὲ ὅτι καὶ ὕστερότερα εὑρέθησαν σημαντικὰ καὶ ἐκτενῆ ἄλλα τεμάχια τῆς ἀναγραφῆς ἐκείνης ἢ τῶν ἀναγραφῶν καὶ ἐξεδόθησαν πρὸ πάντων ἐν ταῖς ἐνταῦθα ἐκδιδομέναις Mittheilungen τοῦ Γερμανικοῦ ἀρχαιολογικοῦ καθιδρύματος, ἐσχάτως δὲ συμπεριελήφθη τὸ σύμπαν αὐτῶν ἐν τῷ β'. μέρει τοῦ β'. τόμου τοῦ C. I. A. Ὅλιγα δὲ, ἀλλ' ἀξιόλογα αὐτῶν τεμάχια μετεξέδωκε μετὰ χρησίμων ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων ὁ Dittenberger ἐν τῇ ἀνωτέρῳ μνημονευθείσῃ ἐπιγραφικῇ Συλλογῇ, ὅπερ ἀναφέρομεν χάριν τῆς παρ' ἡμῖν φιλολογούσης νεότητος, ἥτις βεβαίως διαπορεύεται, μελετώσα τὰς ἀρχαίας ἐπιγραφὰς ἐν μόνῳ τῷ C.I.A. τῷ παρέχοντι μὲν κριτικώτατα διαπεπονημένον τὸ κείμενόν των, ἑσπερημένῳ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον σημειώσεων ἐρμηνευτικῶν.

Τὸ σήμερον ἐκδιδόμενον νέον τεμάχιον ἂν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡγούμενον ἢ ἐπόμενον μέρους τινὸς τῶν προεκδομένων στηλῶν, δὲν κατῴρθωσα νὰ ἐξιχνιάσω. Ἐχει μὲν εἰς τὰς φράσεις καὶ τὰ πράγματα πολλὰ κοινὰ τῶν ἐν ἐκείναις, ἀλλὰ καὶ τινα, ὡς νομίζω, ἴδια, περὶ ὧν ὅμως δὲν κάμνω λόγον, διότι ἤθελεν ἀποβῆ ἡ μακρότερος διὰ περιοδικὸν φύλλον, οἷον τὸ ἡμέτερον.

Ἄνεγνω, καθ' ὅσον ἠδυνήθη, καὶ μεταγράψω οὕτω τὰ ἀνεγνωσμένα·

.
 . . . ΟΙ
 . . ΤΧΟΥ
 . . Ἀγγελ(ῆ)θε(ν)
 . . . Φρ(εά)ρῆιος
 5 . . . κρημαστῶν ἐ-
 σ(τ)οὺς

. ματα
 ον

 10

 παραρῥύματ)α λευκ
 α Ι..Ι
 15
 Ι
ρ.ς Ἀγγελῆθεν·
 τῶν) ξυλων ἔχει
 τ)αῖρον, πηδάλια, Σ . .
 20 κλιμακίδας, (κ)ον(το)ύς, Ι . .
 παραστάς, ἰστόν ΣΥ
 μέγαν, κεραιά(ς) μεγά- Ι . .
 τῶν δὲ κρεμ(α)σ(τῶ)ν
 ὑποζώματα, ἰστόν,
 25 τ)οπεῖα, ὑπόβλημα,
 κ)ατάβλημα,
 π)αραρῥύματα λε(υ-
 π)αραρῥύματα τρίχ-
 σχοινία, ἀ(γ)κύρας.
 30 Δημοκρατία,
 Ἀγνοδῆμο(υ) ἔργον·
 τριήρ(αρ)χοι
 Διόφαντος Ἀλαιε-
 35 Διοπέιθης Σφήττι-
 διαδικασίαν ἀπήν-
 ενκαν περὶ ἀδικη-
 άτων Διοπέιθης Δι-
 οπέιθο(υ)ς Σφήττιο-
 40 Διόγνητος Διοδό(τ-
 Φλ)υεύς (π)ρὸς νεωρ(ί-
 ων) ἐ(πι)με)λητάς ἐπὶ
 Καλλι(δῆ)μου ἄρξαν-
 τας Βλέπυρον Φυλ-
 45 είδου Τειθράσιον, Φι-
 λόκαλον Ἐξ(η)κίου ἐκ
 Κερ(α)μέων, Ἀντιφῶν-
 τα Ἀρχ(ίνο)υ Κυδαθη-
 Κη)φισοδ ουξ;ιο Ι
 . . Φρεάρρ(ο) Λ Ο
 50 πο(ν) Ἀριστο . . . θελε L
 . σι . . . δι . . . σιν T
 Διν καὶ

- . . . ας ρ . . .
 . . . τῆι (βου:)λῆι σ Ι . . .
 55 ας Διοπειθη
 . . . Διόφαντον Ἄλαι-
 κλ)ηρονόμος
 Λ Π τριηρ- Ε
 ἐν πλῶι γ-
 60 Ι Λαχου
 ἐπ)ι τὴν Δη-
 μοκρατίαν) Ἀγνοδή-
 μου)η; τῶν ξυλ-
 ῖνων τα)ρόν τιμῆ
 65 Ε Ε Ε: πηδά-
 λι) κλιμα-
 κιδ) α Ε Ε: π/
 τιμῆ
 Δ Π Ε Ε
 70 τιμῆ
 Α Ι Α Ι Α
 Δ Π Ε Ε Ι
 Ε Ε Π

Αἱ παρ' ἐμοῦ συμπληρώσεις τῶν ἔλως ἐκλιπόντων γραμμάτων θὰ ἐγίνοντο καὶ πλειότεραι καὶ ἀσφαλέστεραι, ἂν τὸ ἐπὶ τοῦ λίθου σύστημα γραφῆς ἦτο τὸ στοιχηδόν, καὶ τὸ μῆκος τῶν στίχων πάντων ἀκριβῶς ἴσον, ἀλλὰ δὲν εἶναι. Ἐπειτα τινῶν λέξεων δὲν ἐχάραξεν ὁ λιθοξόος τὰς τελευταίας συλλαβὰς. Σφάλμα δὲ αὐτοῦ παρατήρησα ἐν μὲν ἐν στίχῳ 18 ἐν τῇ λέξει ξυλίνων, ἔνθα τὸ ἰῶτα ἐλησμόνησεν, ἄλλο δὲ ἐν στίχῳ 21, ἔνθα ἐχάραξε παραστίς ἀντὶ παραστάτας. Ἐν στίχῳ 42 τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος εἶναι πιθανώτατα Καλλιδήμου, διότι διακρίνονται αἱ δύο κεκλιμένα κεραῖαι τοῦ ἕκτου γράμματος δέλτα. Καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα πρέπει ἴσως νὰ δεγθῶμεν ὡς ἀθηναῖον ἀντὶ τοῦ Καλλιμῆδους, ὅπερ νῦν φέρεται ἐν τοῖς νεωτερικοῖς καταλόγοις ὡς ἄρχοντος τοῦ ἔτους 360 πρὸ Χρ. (= Ὀλυμπ. 105, 1,) ληφθὲν ἐκ παλαιῶν βιβλίων, ἀναγνωσθὲν δὲ τρεῖς καὶ ἐν ἐπιγραφῇ τῇ ἐν C. I. A., II, 2, ἀρ. 803, σελ. 208 καὶ 212. Ὑπάρχον δὲ ὅμως παρὰ Διογένει Λαερτίῳ (2, 6, 11) ὄχι πολὺ διάφορον τὸ Καλλιδημίδης διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, βοηθεῖ εἰς παραδοχὴν τῆς νῦν ἐν τῷ λίθῳ προφανομένης γραφῆς.

Τοσαῦτα εἰπὼν περὶ τῆς ἀναγραφῆς ταύτης καταλείπω κατὰ τὸ εἶδος τὴν ἀκριβεστέραν μεταχειρίσιν τοῦ κειμένου τῆς εἰς ἐκείνους τῶν ἀρχαιολόγων, ὅσοι περὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἐγγράφων πλειότερον ἠσχολήθησαν.

Περὶ δὲ τῶν ἄλλων δύο ἐπιγεγραμμένων πλευρῶν τοῦ λίθου τί νὰ εἴπη τις; Ὅτι ἐπ' αὐτῶν εἶναι ἀνδρῶν μόνον ὀνόματα κατ' ὀνομαστικὴν πτώσιν ἄνευ πατρωνυμικῶν πάντα καὶ δημοτικῶν ἢ ἐθνικῶν, (πλὴν ἐνός), φανερόν· ὅτι ἐπὶ τῶν Ῥωμαικῶν χρόνων τοῦ α' ἢ β' τῶν μετὰ Χριστὸν αἰῶνων ἐχάραχθησαν, ὡσαύτως· ἀλλὰ πρὸς τίνα σκοπὸν; Ἴσως ὁ λίθος, ἀφοῦ τῷ χρόνῳ ἔπεσαν εἰς ἀχρησίαν αἱ τῶν νεωρίων στῆλαι καὶ κατεβλήθησαν, ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ νὰ γράψωσιν ἐπ' αὐτοῦ ἐν Πειραιεὶ εὐσεβεῖς τινὲς λατρευταὶ τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος, καὶ δὴ ἴσως ξένοι, τὰ ὀνόματά των πρὸς ἔνδειξιν τῆς εὐχαριστίας των, ἅτε εὐπλοήσαντες ἢ ἄλλο τι καλὸν παρὰ τοῦ θεοῦ παθόντες. Εἰς τοῦτο τὸ εἶκασμα ἦλθα παρατηρήσας εἰς τρία μὲν μέρη μετὰ τὸ κύριον ὄνομα ἀμέσως τὸ Δ Ι Ι, εἰς ἄλλα δὲ δύο τὸ Δ Ι Ι Σ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο τὸ πρῶτόν μου εἰς ἐρμηνεῖαν τεινον ἐκφρόντισμα· ἄλλο τι ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῇ διανοίᾳ μου ἔτρεφον, πολὺ ἀπλοῦν καὶ χυδαῖον, ἂν θέλῃ τις, ἀλλ' ὄχι καὶ ἔλως ἀπίθανον· τὸ νὰ ἐχάραχθησαν ταῦτα τὰ ὀνόματα παρὰ μαθητοῦ λιθοκόπου πρὸς ἀσκήσιν ἐν τῇ τέχνῃ. Καὶ δὴ ἐνεθυμούμην, ὅτι εἶδά ποτε ἐδῶ ἐν Ἀθήναις τοιοῦτον τινὰ λίθον, ἀλλὰ πολὺ αὐτὸν ἀναζητήσας κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας πρὸς ἀντιπαραβολήν, δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν ἐπανεύρω. Κατὰ τὴν ἐρμηνεῖαν ταύτην τὴν ἀπλὴν τὰ Δ Ι Ι Σ θὰ ἠδύναντο ἴσως νὰ ἐκληφθῶσι ὡς δηλοῦντα δώδεκα στατήρας, καὶ ταῦτα τυχόν πρὸς ἀσκήσιν ἀπλῶς κεχαραγμένα. Ταῦτα μὲν ἐγὼ τῶρα, ὅταν δὲ ποτε εὐρεθῇ ἐκεῖνος ὁ ἄλλος λίθος, δυνατόν καὶ ἄλλο τι ἐρμηνεῖμα ἀσφαλέστερον νὰ προέλθῃ εἰς μέσον.

Κρίνων περιττόν νὰ μεταγράψω ὡδε μικροῖς γράμμασι τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα, τὸν ὑπολειπόμενόν μοι τόπον χρησιμοποιοῦ εἰς ἕκδοσιν ἄλλου λίθου.

Πρὸ ἐνός ἔτους ὀπίσω τῆς Ἀγ. Εἰρήνης, νοτιοανατολικῶς, ἔνθα καθηροῦντο οἰκίαι τινὲς δι'

ἀνοιξιν νέας ὁδοῦ, εἶδα στήλης λίθου Πεντελησιῶν ἀνω τεμάχιον ἀκρογωνιαῖον, ὑψ. 0,27, πλάτ. 0,28, πάχ. 0,13. Ἔσωζε μέρος αετώματος, ἐν ᾧ καὶ γλυπτὸν στέφανον, ἐπὶ τῆς κυρίας δ' ἐπιφανείας, γράμμασι τῶν πρὸ Χριστοῦ Ῥωμ. χρόνων, τὴν ἐξῆς ἀρχὴν ψηφίσματος:

Ἐπὶ Νικοδήμου ἀρχ(οντος, ἐπὶ τῆς Αἰγείδος τρίτης
[πρυτανείας,
ἢ Ἐπιγένους Ἐπιγ(ένου Οἰναῖος ἐγραμμάτευεν . . . ὧνος
ἔκτει ἰσ(τ)αμέ(νου) . . . τῆς πρυτανείας . . .
Τῶν προέδρω(ν ἐπεψήριζεν. καὶ
5 σ)υνπροέδρω(ι Ὁ δαίνα εἰ-
πεν· ἐ(πειδὴ)

Τὰς συμπληρώσεις ἔθεσα λαβὼν ἐκ τοῦ ψηφί-

σματος τοῦ ἐν C. I. A. II, ἀρ. 471, (παράβαλε καὶ τὸν αὐτόθι ἀρ. 472): διότι ὁ ἀρχων Νικοδήμος μετὰ τοῦ γραμματέως Ἐπιγένους ἐν ἐκείνῳ πρώτον ἀνεγνώσθησαν, μετ' ἄλλης ὁμοῦς ἡμέρας μηνός. Ἔθεσε δὲ ὁ Dumont ἐν *Fastes éponymiques d'Athènes* τὸν Νικοδήμον εἰς τὸ ἔτος 136 πρὸ Χριστοῦ· ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο πάντῃ βέβαιον.

Τὸν λίθον ὅτε εἶδα καὶ ἀντέγραψα, ἠθέλῃσα καὶ νὰ τὸν ἀγοράσω ὑπὲρ τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρίας. ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχα, καὶ ἀγνοῶ νῦν, ποῦ κατήνησεν. Ἴσως ποτὲ ἀναφανῆ που.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1885.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ

(Πίν. 8 καὶ 9)

Ἐρρήθη καὶ ἀλλαγῶς ὅτι αἱ ἐν Ἐλευσίνι ἀνασκαφαὶ εἰς εὐρήματα μάλιστα ὑπῆρξαν οὐχὶ πλούσιαι καὶ κατώτεραι τῶν προσδοκιῶν μας (1). Τοῦ γλυπτικοῦ κόσμου τοῦ Ναοῦ (καὶ ἂν δὲν εἶχον τοιοῦτον τὰ αετώματα καὶ ἡ ζώνη αὐτοῦ, πάντως ὅμως θὰ ὑπῆρχον λατρείας ἀγάλματα ὅχι ὀλίγα καὶ ἀνδριάντες πάμπολλοι) οὐδὲν σχεδὸν διεσώθη, οὐδὲ τῶν ὑστερωτέρων χρόνων (τῶν Ῥωμαϊκῶν) καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐπιχώσει τῆς αὐτῆς τοῦ Ναοῦ εὑρομεν γλυπτὰ τινα ἔργα τῆς πρὸ Φειδίου τέχνης, λείψανα τοῦ κόσμου τοῦ ἀρχαιοτέρου Ναοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων πιθανώτατα καέντος· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὀλίγα καὶ κολοβά, ὡς γινώσκουσιν ἤδη οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος (2). Χαλκᾶ εὐρήματα δὲν ἔλθον εἰς φῶς ἐν Ἐλευσίνι διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἢ ἐλάχιστα καὶ ταῦτα μικροῦ ἢ οὐδενὸς λόγου ἄξια· δὲν εὐρέθη δὲ μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον, οὐδὲ ἐν χαλκοῦν ἀγαλμάτων (3), ἐνῶ τόσον πολλά καὶ καλά τοιαῦτα ἐξε-

χώσθησαν ἐν Ἀλτεῖ καὶ ὁμοῦς ἠρευνήθησαν τὰ θεμέλια τοῦ Ναοῦ πανταχοῦ σχεδόν, ὅπου τὸ πρᾶγμα ἦν δυνατόν, μέχρι τοῦ στερεοῦ ἦτοι βραχῶδους ἐδάφους, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ δάπεδον τοῦ Σηκοῦ τὸ πρὸς ἀνατολάς, ὅπερ εἶχεν ἔκπαλαι ἐπιχωσθῆ χάριν ἰσοπεδώσεως (1). Ἐξ ἀρχαιοτάτων, ὡς φαίνεται, χρόνων ἐν πολλῇ χρήσει οὕσα ἐν Ἐλευσίνι ἡ πηλοπλαστικὴ ἀντικαθίστα διὰ τῶν προϊόντων τῆς τῆς χαλκουργικῆς· καὶ τῶ ὄντι, ὡς ἤδη ἐσημείωσα, πῆλινα εἰδῶλια εὑρομεν ἱκανὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ θραύσματα (ἀλλὰ μόνον θραύσματα δυστυχῶς καὶ οὐδὲ ἐν λόγου ἄξιον ἀκέραιον) ἀγγείων (ἐν οἷς καὶ τινα τεμάχια πινακίδων) πάμπολλα (2). Ἀλλὰ καὶ τούτων τὰ περισωθέντα ἡμῖν εἶναι σχεδὸν πάντα προϊόντα τέχνης τῶν πρὸ Φειδίου χρόνων τὰ θραύσματα μάλιστα τῶν ἀγγείων ἀποτα-

χρήμασι τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας καὶ κατατέθη ἐν τῇ Συλλογῇ τῇ ἐν τῇ Πολυτεχνείῳ (χαλ. ἀρ. 1005) εὑρεθὲν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν θέσει 1/2 ὧραν μακρὰν τοῦ χωρίου κειμένη ὡς ὁ πωλήσας μοι αὐτὸ χωρικὸς με διεβεβαίωσε.

(1) Περὶ ταύτης τῆς ἰσοπεδώσεως θὰ βηθῶσι τὰ δέοντα ἐν ταῖς Πρακτικαῖς τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας τοῦ λήξαντος ἔτους.

(2) Παράβ. Πρακτ. Ἀρχ. Ἑταιρίας τοῦ 1883 σελ. 61.

(1) Παράβ. Πρακτ. τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας τοῦ ἔτους 1883 σελ. 66.

(2) Παράβ. Ἀρχ. Ἑφμ. 1883 σελ. 93, καὶ 1884 σελ. 179 κ. ἔξ.

(3) Ἠγοράθη μόνον χαλκοῦν ἀγαλμάτων γυναικείων πρὸ ἡμῶν

λοῦσι πλήρη σχεδὸν σειρὰν ἀπὸ τῶν Μυκηναϊκῶν μέχρι τῶν ἐρυθρομόρφων τοῦ 6^{ου} ἡμίσεος τοῦ 5^{ου} π. Χρ. αἰῶνος.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως καὶ πολυτιμότερας ὕλης, ἀργύρου (1) καὶ χρυσοῦ δηλ. τεχνουργήματα, ἤλθον τινα εἰς φῶς ἐν ταῖς ἐλευσινιακαῖς ἀνασκαφαῖς, ἱκανὸς δὲ εἶναι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ μαλακῆς τινὸς λευκῆς ὕλης ὡς τὸ πολὺ σκαραβαίων, περὶ ὧν, ὡς καὶ περὶ ἄλλων τινῶν εὐρημάτων, θὰ γίνῃ λόγος ἐν εὐθετωτέρῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ. Ἐν τῷ ἀνά χειρας τεύχει τῆς Ἀρχ. Ἐφημερίδος δικαίαν, ὡς ἐλπίζομεν, ἐκπληροῦντες εὐχὴν τῶν φιλαρχαίων αὐτῆς ἀναγνωστῶν δημοσιεύομεν τὰς εἰκόνας θραυσμάτων τινῶν ἀγγείων καὶ πινακίδων καὶ τῶν κάλλιστα διατηρουμένων ἐξ ἐλάσματος χρυσοῦ κοσμημάτων.

Ἐν τῷ Πίνακι 9 ἀπεικονίσθησαν εἰς τὸ $\frac{1}{3}$ τοῦ πραγματικοῦ αὐτῶν μεγέθους τὰ κάλλιστα διατηρούμενα τῶν ἀγγείων, ὧν ἱκανὰ εὑρομεν θραύσματα καὶ τῶν ὁποίων ἀληθῶς καὶ τὸ σχῆμα εἶναι περιέργον καὶ ἢ χρήσις οὐχὶ πάνυ εὐνόητος (2). Βαναυσικὰ κατὰ τε τὸν πηλὸν καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οὐδὲν φέρουσι γάνωμα· εἰσὶν ὅμως καὶ τινα (τὰ τοῦ σχήματος 6) ἐπιχειρησμένα διὰ λεπτοῦ λευκοῦ χρίσματος οὐχὶ ἀνεξιτήλου, ἐφ' οὗ εἰσι γεγραμμένα δι' ἐρυθροῦ ἢ κυανοῦ χρώματος, ὡσαύτως οὐχὶ ἀνεξιτήλου, ἀπλᾶ τινα γραμμικὰ σχήματα· (3) ἔνια δὲ (τῶν τοῦ σχήμα-

(1) Τῶν ἐξ ἀργύρου πραγμάτων ἄξιον ἰδίως μνείας ἐσχάτως εὑρεθὲν εἶναι πόρπη εἰς σχῆμα βόδακος, ἐφ' οὗ εἶναι ἐπιεκολλημένη ἢ μάλλον ἐπικαρφωμένη ἀνάγλυπτος γυναικεία (;) κεφαλὴ ἀρχαῖκή πάνυ τὴν τέχνην καὶ τὴν μορφήν· ἡ κεφαλὴ συνεδέετο εἴτε διὰ κόλλης εἴτε ἄλλως πως (τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολον νὰ διακριθῇ) πρὸς βελόνην ἢ τοὶ καρφίδα, ἣτις διερχομένη διὰ τῆς κατὰ τὸ κέντρον τοῦ βόδακος ὅπῃς ἐκάμπτετο ὀπισθεν πρὸς τὰ ἄνω καὶ συνεκολλᾶτο πρὸς τὸ σῶμα τοῦ βόδακος καὶ ἔπειτα καμπτομένη καὶ πάλιν πρὸς τὰ ἔμπροσ ἀπετέλει τὸ ἄγκιστρον· ἡ πόρπη σώζει ζωρὰ ἔχνη ἐπιχρυσώσεως. Νομίσματα ὡς γνωστὸν εὑρομεν ὀλίγα (Πρακτ. τοῦ 1882 σελ. 101 καὶ Mittheilungen d. D. In. 1884 σελ. 357). Ἐν ταῖς τοῦ παρόντος ἔτους ἀνασκαφαῖς εὑρομεν καὶ ἄλλα 10 χρυσοῦ Βυζαντινὰ νομίσματα ἐν τῷ διαπέθῳ τοῦ Ναοῦ πλησίον τοῦ VI κίονος τῆς 5ης σειρᾶς.

(2) Τὸ σημειωθὲν διὰ τοῦ ἀριθ. 5 ἔχει συμπληρωμένον τὸ ἕτερον αὐτοῦ οὖς (τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ὄρνυτος) καὶ ἐν μέρει τὸν πόδα ὡς καὶ τινα τῶν κοσμημάτων του. Τὰ ὑπ' ἀριθ. 8 καὶ 9 περιεσώθησαν ἡμῖν ὅπως σχεδὸν σῶα.

(3) Τούτων ὁ πηλὸς εἶναι καλλίτερος καὶ κάλλιον ἐψημένος. Τὸ δὲ λευκὸν τῶν ἐπιχρίσμα στερεώτερον μὲν πως τοῦ ἀπαντῶντος καὶ ἐν

τος 5) περιήλθον ἡμῖν σώζοντα χρυσώσεως ἔχνη μάλιστα κατὰ τοὺς κατὰ τὰ ὦτα (τοὺς δίκην κηροπηγίων πεπονημένους) κοτυλίσκους. Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον αὐτῶν εἶναι βεβαίως ἢ διακόσμησις διὰ τῶν μικροτέρων ἐκείνων τῶν πρὸς θηλῆς ὀκτάποδος ὁμοιαζόντων κομβίων ἢ κοτυλίσκων, ὧν τὸ μέγεθος ἱκανῶς ποικίλλει ἐν τοῖς περιωθεισὶν ἡμῖν θραύσμασι (1). Τὰ διὰ τῶν ἀρ. 8 καὶ 9 σημειωθέντα εἶναι, ὡς ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνας διδάσκει, διάτρητα ἐπικαλύμματα ὁμοίων ἀγγείων. Οἴκοθεν δ' ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουσι τοιαῦτα καὶ διὰ τὰ ἀγγεῖα τοῦ σχήμ. 6 ἄνευ διακοσμήσεως, ποικιλίαν δὲ τινα μόνον κατὰ τὰς ὁπὰς ἐμφαίνοντα. Ἀλλ' ὑπῆρχον, ὡς φαίνεται, καὶ τινα αὐτῶν ἐκπληροῦντα καὶ ἄνευ καλύμματος ἢ τοὶ πώματος τὸν σκοπὸν τῶν· καὶ τῷ ὄντι τὸ ἀπεικονισθὲν κατὰ τὸν ἀριθ. 7 ἔχει τινα κατὰ τὸ χεῖλος τοῦ στομίου τοῦ ἀπόφυσι, ἐξ ἧς ὑποδεικνυομένης πως καὶ ἐν ἄλλοις παραδείγμασι μετὰ πιθανότητος εικάζεται ὅτι ὑπῆρχέ τις λαβὴ ἐκεῖ ἄνω κατὰ τὸ στόμιον, οἷα καὶ ἢ τῶν παρ' ἡμῖν νῦν ἐν χρήσει καλαθίσκων.

Πλὴν ὀλίγων τὰ λοιπὰ πάντα τῶν εἰρημένων ἀγγείων φέρουσι κατὰ τὴν περιζωννύουσαν τὴν κοιλίαν των, δίκην στεφάνης, προεξοχήν των, τὰ μὲν τέσσαρας, ἄλλα δὲ ἐξ καὶ τινα ἴσως καὶ πλείονας καθέτους μικρὰς ὀπίς, αἵτινες καὶ ἐδηλώθησαν ἀρκετὰ σαφῶς καὶ ἐν ταῖς εἰκόσι· ἐκ τῶν ὁπῶν τούτων ἠδύνατο βεβαίως καὶ ν' ἀναρτῶνται ταῦτα εἴτε διὰ νήματος εἴτε καὶ διὰ λεπτοῦ μεταλλίνου σύρματος. Ἀλλὰ καὶ οἱ πόδες τῶν πλείστων αὐτῶν, κοῖλοι ὄντες ἔσωθεν, φέρουσι δύο ἀντικειμένους ἀλλήλαις ὀπὰς (διαμ. 0,002-0,003), αἵτινες καὶ ἐδηλώθησαν ἐν τῇ προκειμένῃ ἀπεικονίσει τῶν ἀγγείων ὡς οἷόν τε σαφῶς.

Ὅσον ἐγὼ οἶδα οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν ἐγένοντο γνωστὰ ὅμοια ἀγγεῖα. Τὰ πλείστα δὲ τῶν ἡμετέρων εὑρέθησαν εἰς βάθος 2,00-2,50 Γ. Μ. ὑπὸ τὸ τοῖς πηλῖνοις εἰδωλοῖς, ἀλλ' ὄχι τόσον στερεὸν ὅσον τὸ τῶν νεοκρῶν ληψίων.

(1) Ἐν τοῖς τοῦ ἀπλουτέρου σχήματος ἀπαντᾷ τις ἀληθῶς ἀπλουστέρα διακόσμησις ἐκ μικρῶν ἀρτοειδῶν κομβίων μὲ λακκίσκους ἐν τῷ μέσῳ καὶ εἴτε ἐν συνεχεί σειρᾷ εἴτε καὶ κατὰ συμπλέγματα ἀνά πέντε τεθειμένων. Ἴσως ἐν προσεχεί τινι τεύχει τῆς ἐφημερίδος ἀπεικονίσωμεν καὶ τινα τούτων, ὅπως παράσχωμεν ὡς οἷόν τε πληρεστέραν ἐννοίαν αὐτῶν τοῖς μὴ δυναμένοις νὰ ἴδωσι τὰ πρωτότυπα.

δάπεδον τῆς Στοᾶς τοῦ Φίλωνος ἦτοι 1,00-1,50 ὑπὸ τὴν πλακόστρωσιν τῆς αὐλῆς τοῦ Ναοῦ καὶ εἰς στρώμα χρώματος, ὅπερ ἔφερε ζωηρὰ ἔγχρη καύσεως, κατὰ τὴν θέσιν τὴν μεταξὺ τῶν γραμμῶν ρ καὶ σ ἐμπεριλαμβανομένην (1). Αὐτῶν δὲ τῶν ἀγγείων τινὰ ἦσαν πεπληρωμένα τέφρας ἀνθράκων καὶ σώζει καὶ νῦν ἐτι ἔγχρη αὐτῆς τὸ ἀπεικονισθὲν κατὰ τὸν ἀριθ. 6. Ὀλίγα δὲ καὶ ταῦτα τῶν τοῦ ἀπλουστεροῦ ἰδίως σχήματος (6) εὐρέθησαν καὶ κατὰ τὴν ἐπίχρωσιν τὴν μεταξὺ τῆς ΒΑ¹⁶ γωνίας τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ ἐξ ὠμῶν πλίνθων τοίχου εἰς διάφορα βάθη καὶ τινὰ ψαύοντα σχεδὸν τὸ βραχῶδες ἔδαφος.

Περὶ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν· τὰ περισώθοντα μάλιστα ἡμῖν θραύσματα ὡς ἐκ τοῦ τύπου τῆς εὐρέσεώς των θεωρῶ ἀρχαιότερα τῆς Φιλωνείου Στοᾶς· οὐδὲν ὁμοίως τὸ κωλύον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ τύπος αὐτῶν ἔκπαλαι ἐν χρήσει ἐξηκολούθησεν ὡς ὁ αὐτὸς καὶ κατόπιν, εἰ καὶ δὲν ἐξεχώσθησαν ὁμοία ἐκ στρωμάτων γῆς τῶν μεταγενεστέρων (τῶν Ῥωμαϊκῶν λ. χ.) χρόνων (2). Ἄλλ' ὁποία τις ἦν ἀράγε ἢ χρῆσις αὐτῶν; Δύο εἶδη ἀγγείων μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἰδίως εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια χρήσιμα ὁ κέρτος καὶ ἡ πλημοχόη· ἀλλ' οἰοῦντο καὶ ἂν ἦτο τὸ σχῆμα αὐτῶν (3), οὐδὲν κοινὸν δύνανται νὰ ἔχουσι πρὸς τὰ ἡμέτερα ἀγγεῖα ἅτινα οὐτε εἰς τὸ νὰ πληρῶνται ὑγροῦ τινος, ὡς ἡ πλημοχόη (4), εἰσι κατάλληλα,

(1) Παράβ. Πρακτ. τοῦ 1882 σελ. 89, σημ. 2 καὶ τὸ ἐκαὶ προσηρητημένον διάγραμμα.

(2) Εἶχα γράψαι τ' ἀνωτέρω, ὅταν ἐξετάζων καὶ τὰ ἐν τῷ Ἐλευσινιακῷ Μουσείῳ ἐναποκείμενα θραύσματα ἀνεῦρον ἐπιπέδιμα ἦτοι πῶμα σχεδὸν σῶον τῶν τοῦ ἀπλουστεροῦ (6), ὡς εἰκάζω ἐκ τοῦ λευκοῦ ἐπιχρίσματος τοῦ, εἶδους, ὅπερ κατὰ τὴν προεξέχουσαν κατὰ τὸ στόμιον ζώνην φέρει ὀξεῖ ὀργάνῳ ἐγκεχαραγμένα ἐπὶ νοποῦ ἐτι τοῦ πληοῦ τάδε τὰ γράμματα:

ΚΙΤΤΛΙ

ἅτινα πανομοιότυπως διάξυλογραφημάτων ἀποδίδονται ἐνταῦθα Τί ἦθελε νὰ σημάνη δι' αὐτῶν ὁ γράψας ἀγνοῶ, διότι οὐδὲ τὸ παραπάν ἐνοῶ τὸ 5^{ον} ἢ μᾶλλον 6^{ον} γράμμα.

(3) Παράβ. Lenor. R. Ar. ἢ Εἰ. σελ. 53-55 καὶ σελ. 397-400.

(4) Πλημοχόη, σκεῦος κεραμεῶν βεμβικῶδες, ἔδρατον ἡσυχῆ, ὃ κοτυλίσκον ἔνιοι προσαγορεύουσιν, ὡς φησι Πάμφιλος· χρῶνται δ' αὐτῷ ἐν Ἐλευσίνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι πλημοχόας· ἐν ἣ δύο πλημοχόας πληρώσαντες τὴν μὲν πρὸς ἀνατολᾶς, τὴν δὲ πρὸς δυσμᾶς ἀνιστάμενοι ἀνατρέ-

οὔτε πρὸς τὸν σκοπὸν, πρὸς ὃν φαίνονται μεταχειριζόμενοι οἱ μύσται τὸν κέρτος (1), τῶν κοσμούντων τὰ πλεῖστα αὐτῶν (οὐχὶ δὲ πάντα, ὡς ἐσημείωσα) κοτυλίσκων (ἂν ἐπιτρέπηται νὰ ὀνομασθῶσιν οὕτω) πρὸς οὐδένα πρακτικὸν σκοπὸν, ὡς νομίζω, πεποιημένων. Κατὰ τὴν γνώμην μου οὐδὲν ἄλλο ἦσαν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγγεῖα ἢ θυμιατήρια καὶ πρὸς τοιαύτην τινὰ χρῆσιν ἦσαν ὄντως καταλληλότατα τὰ διάτρητα αὐτῶν ἐπικαλύμματα· ὅτι δὲ θυμιατηρίων πολλὴ καὶ συγγῆ ἐγένετο χρῆσις καὶ ἐν τοῖς ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῖς οἴκοθεν ἐννοεῖται.

Ἐν τῷ Πίνακι 9 ἀπεικονίσθησαν δύο ἐπιθραύσματα ἀγγείων εἰς τὸ πραγματικὸν αὐτῶν μέγεθος σημειωθέντα διὰ τῶν ἀρ. 10 καὶ 11. Τὸ ἕτερον τούτων (2) ἐκρίθη ἄξιον δημοσιεύσεως μετ' εἰκόνος ὅχι μόνον διὰ τὴν κατὰ τὸ στόμιον αὐτοῦ ἐπιγραφὴν, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν τοῦ ἀγγείου τὴν περιεργον κατασκευὴν ἀπομιμουμένου θαυμασίως θαλάσσια ὄστρακα τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα νῦν χηβάδια. Κεῖμα τῷ ὄντι ὅτι δὲν περιεσώθη ἡμῖν ἢ τὸ μικρὸν τοῦτο θραῦσμα τοῦ ἀγγείου, οὗ ὁμοίον δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ τῆς Ἐταιρίας Συλλογῆς· ὁ λαιμὸς καὶ τὸ στόμιον αὐτοῦ ἔσθθεν τε καὶ ἔξωθεν φέρει λαμπρὸν μέλαν γάνωμα, ἀλλὰ τὸ χεῖλος ἀφέθη ἐρυθρὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἶναι μέλανι χρώματι καὶ ἐπιμελῶς γεγραμμένα τὰ Φιντίας ἐποίησεν. Ὁ τεχνίτης δὲν εἶναι ἀγνώστος (Klein, Griechische Vasen mit Meistersignaturen σελ. 78), ἀλλὰ νῦν τὸ πρῶτον, ὡς φαίνεται, γίνεται γνωστὸν ὅτι καὶ αὐτὸς οὐχὶ μόνον τοῦ ῥήματος ἔγραψεν ἔκαμε χρῆσιν (3).

πουσιν ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικὴν μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ ὁ τὸν Περιόθου γράψας . . . λέγων οὕτως,

ἵνα πλημοχόας τάσθ' εἰς χθόνιον χάσμ' εὐφῆμως προχέωμεν.

(Ἀθην. 11. 93. Ἴδε καὶ Πολυδ. Ὀνομ. 10, 74).

(1) Κέρτος, ἄγγος κεραμεῶν ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους, ἐν οἷς εἰσι μήκωνες λευκοί, πυροί, κριθαί, πισοί, λάθυροι, ὄγροι, φακοί· ὁ δὲ βαστάσας αὐτό, οἶον λιανοροσῆσας, τοῦτων γέεται . . . (Ἀθην. 11, 52 καὶ 56).

(2) Εὐρέθη ὅπου καὶ τὰ πλεῖστα ἄλλα τὰ φέροντα γραφὰς θραυσμάτων κατὰ τὰ βορειοανατολικά του Περιόθου.

(3) Παράβ νῦν Klein ἔ. ἀ. σ. 7 καὶ ἐξῆς. Ἐννοεῖται δὲ οἴκοθεν ὅτι τὸ ἐν τῇ Arch. Zeitung 1884 σελ. 251 Φιλτίας ἐποίησεν. ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος ἂν Φιλτίας καὶ Φιντίας εἶναι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τεχνίτης, θεωρῶ παραδρομῆς ἢ τοῦ τύπου ἀμάρτημα, ἀφοῦ καὶ ὁ Klein (σελ. 78) καὶ ὁ Brunn (Künstler Gesch. 2, σελ. 728) καὶ ὁ Jahn (Vasensammlung n. 401) ἔχουσι Φιλτίας ἔγραψεν.

Τὸ σημειωθὲν διὰ τοῦ ἀριθ. 11 (1) ἐκρίθη ἄξιον δημοσιεύσεως μετ' εἰκόνας καὶ ὡς δεῖγμα οὐκ εὐκαταφρόνητον τῆς δι' ἀναγλύπτων ζῶων κοσμήσεως τῶν ἀγγείων καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς τέχνης καὶ διότι ὅμοιον ἄλλο ἐν τῇ τῆς Ἑταιρίας Συλλογῆ δὲν κατώρθωσα ἐγὼ ν' ἀνεύρω· τὰ μετ' ἀναγλύπτων μορφῶν κεκοσμημένα ἀγγεῖα τῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖο Συλλογῆς φαίνονται μοι νεωτέρων χρόνων καὶ διαφόρου τέχνης προϊόντα· αἱ ἐπ' αὐτῶν ἀναγλυπτοὶ μορφαὶ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔκτυποι καὶ πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀγγείου ἤττον ὀργανικῶς συνδεδεμένοι, τὰ δὲ ἐπ' αὐτῶν χρώματα, ἔπου τοιαῦτα ὑπάρχουσι, ἅτε, ὡς φαίνεται, μετὰ τὴν ὄπτησιν τοῦ ἀγγείου ἐπιτεθειμένα εἶναι ἐξίτηλα· ἐν τῷ ἡμέτερω θραύσματι ὁ τύπος εἶναι ταπεινὸς καὶ φαίνεται ἀποτελῶν ἀναπόσπαστον τοῦ ὅλου ἀγγείου μέρος, τὰ δὲ χρώματα τῆς γλαυκός (δι' ὧν ὁ τεχνίτης προσεπάθησε ν' ἀπομιμηθῇ τὴν φύσιν) εἶναι ὡς καὶ τὸ ἔσωθεν τε καὶ ἔξωθεν μέλαν γάνωμα τοῦ ἀγγείου στερεώτατα (2).

Ἐν τῷ Πίνακι 8 ἀπεικονίσθησαν εἰς τὸ πραγματικόν των μέγεθος τρία τεμάχια 1, 2 καὶ 3 μὴ προσαρμύζοντα ἀγγείου ὁμοίου πρὸς τὰ εὑρεθέντα ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις ἐντὸς τάφου καὶ δημοσιευθέντα μετ' εἰκόνας ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι (3). Τὰ ἐν ἐκείνοις εἰκονιζόμενά εἰσιν ἕλως ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου εἰλημμένα καὶ μαρτυροῦσι τέχνην χρόνων (περιττὸν καὶ νὰ τὸ εἶπω) τῶν μετὰ τὸν Ε'. π. Χρ. αἰῶνα (4). Τὰ ἡμέτερα θραύσματα δὲν δύ-

(1) Εὑρέθη παρ' ἐργάτου εἰς τὰ ἀπερριμμένα ἦδη χρώματα ὅταν ἐσκάπτοντο οἱ περὶ τὸν ἐξ ὠμῶν πλίνθων τοῖχον τόποι.

(2) Τὸ πτέρωμα ἐδήλωσεν ὁ τεχνίτης διὰ κίτρινολευκοῦ χρώματος μετ' στιγμὰς ἐρυθρομελαίνας. Ἐπίσης κίτρινολευκός εἶναι ὁ βολβὸς τῶν ὀσθαλμῶν, ἐρυθρομελαίνα δὲ ἡ κόρη.

(3) Παράβ. Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Β. σελ. 345 καὶ Benndorf Gr. u. Sicil. Vasen σελ. 71. Ἐκεῖ ἀποτελεσθέντα τὰ ἀγγεῖα σχεδὸν ὀλόκληρα ἐκ τῶν εὑρεθέντων θραυσμάτων ἀπεικονίσθησαν οὕτως, ὥστε νὰ δηλωθῇ σαφῶς τὸ σχῆμα αὐτῶν. Τῶν ἡμετέρων θραυσμάτων ἐπροτιμήθη ἡ ἐπίπεδος ἀπεικόνισις πρὸς σαφεστέραν τῶν εἰκονιζομένων δηλωσιν. Ὁ βλέπων τὰ πρωτότυπα καὶ παραβάλλον αὐτὰ πρὸς τὰ ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι τῶ ὄντι ἀνήκον εἰς ἀγγεῖον ὁμοίου σχήματος· τὰ δὲ φυλλοειδῆ ἢ φολιδοειδῆ κοσμήματα τὰ ἐγκεχαραγμένα ὄζει ὀργάνω, ἐνθ' ἀκόμη ὁ πηλὸς ἦν νωπός, εἶναι σχεδὸν ἀπαράλλακτα.

(4) Ἐννοῶ τὰς παραστάσεις τὰς ἐπὶ τῶν δύο ἀγγείων τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημερίδι· κατόπιν εὑρέθησαν καὶ ἄλλα (τὸ ὅλον εἶσι πέντε νῦν τὰ ἐν τῇ Συλλογῇ τῇ ἐν τῷ Πολυτεχνεῖο κατατεθειμένα) καὶ ἐν ἐνὶ τούτων αἱ μορφαὶ εἰσι μελαίνα· ἐπὶ κίτρινῳ ἔδαφους.

νανται ἢ νὰ ὦσι κατασκευάσματα ἀρχαιοτέρων χρόνων, λείψανα πιθανῶς καὶ ταῦτα (ὡς καὶ πάντα σχεδὸν τὰ λοιπὰ θραύσματα ἀγγείων τὰ εὑρεθέντα ἐν τῇ ἐπιχώσει τῇ μεταξὺ τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ Στερεοβάτου τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ ἐξ ὠμῶν πλίνθων τοίχου) τῆς ἀποσκευῆς τοῦ ὑπὸ τῶν Περσῶν καέντος ἀρχαιότερου Ναοῦ.

Τὸ ἔδαφος τοῦ ἀγγείου ἦν ἐρυθροξανθὸν (1), αἱ δὲ ἐπ' αὐτοῦ μορφαὶ μέλαιναί, πλὴν τῶν γυμνῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἅπερ σύμφωνα μετὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης τοῦ λευκαὶ πρὸς τὸ ὠχρὸν ἀποκλίνοντα ἔγραψεν ὁ τεχνίτης. Διὰ λευκοῦ ἐπίσης χρώματος ἀπεικόνισε καὶ τοὺς τελαμῶνας καὶ ἄλλα τινὰ κοσμήματα τῶν μορφῶν καὶ τοῦ ἀγγείου ἐν γένει· ἀλλὰ καὶ ἰώδους χρωματισμοῦ ἔκαμε χρῆσιν καὶ ὁ ἡμέτερος ἀγγειογράφος (2) ὄχι σμικρὰν ἰώδης εἶναι λ.χ. ὁ φρύγιος πῖλος τῆς σωζούσης ὀλόκληρον τὴν κεφαλὴν μορφῆς, ὁ πώγων τῆς κεφαλῆς τοῦ Σατύρου τῆς κοσμούσης ὡς ἔμβλημα τὴν ἀσπίδα, αἱ ἀντυγες αὐτῶν, φάλαρά τινά, αἱ οὐραὶ τῶν ἵππων κτλ. Καὶ τινὰ μὲν τούτων ἴσως ὄχι ἀτόπως ἰώδη ἔγραφον οἱ τεχνῖται τῶν χρόνων τοῦ ἡμετέρου ἀγγείου, ἀλλὰ τὰς οὐρὰς τῶν ἵππων, τοὺς πώγωνας καὶ εἴτε ἄλλο τοιοῦτον μόνον τέχνη κατὰ συνθήκην ἀναπαριστῶσα τινὰ τῶν πραγμάτων πρὸς διάκρισιν ἠδύνατο νὰ ζωγραφῆ· κατὰ τὰλλα καὶ ὁ ἡμέτερος ἀγγειογράφος καίπερ ἀναμφιβόλως ἀρχαῖος, δὲν εἶναι ὅμως καὶ ἀδέξιος· τὸ περιγράμμα μάλιστα τῶν ἵππων δὲν εἶναι κακόν.

Ὅτι αἱ εἰκονιζόμεναί εἰσιν Ἀμαζόνες εὐνόητον· γνωστὸν δὲ ὑπόσον ἀγαπητὸν θέμα ἦσαν τοῖς Ἀττικαῖς τεχνῖταις τὰ κατὰ τοὺς μύθους των. Ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀγγεῖῳ εἰκονίζοντο, ὡς φαίνεται, οὐχὶ μαζόμεναί, ἀλλ' εἰς μάχην προσκαλούμεναί. Καὶ τί ἄλλο τῷ ὄντι ἠδύνατο νὰ σαλπίζωσιν αἱ δύο ἐκεῖναι αἱ πεζαὶ καὶ ἡμιωπλισμέναί ἢ τὸ προσκλητήριον; Τὰ παρ' αὐτάς γράμματα οὐδεμίαν, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἀποτελοῦσι λέξιν πράγματός τινος σημαντικῆν· γνωστὸν δὲ ὅτι οὐχὶ σπανίως ἀπαντῶσιν ἐν ἀγγείοις τοιαῦτα παντὸς νοῦ ἄμοιρα γράμματα. Ἴσως ὅμως ἐνταῦθα διὰ τῶν ἀνθρώπων

(1) Ἐσωθεν τὸ ἀγγεῖον ἦν ὅλως ἀγάνωτον.

(2) Παράβ. Ἀρχ. Ἐφημ. 1885, σελ. 53 Πίν. 3.

τούτων φωνῶν ἠθέλησεν ὁ τεχνίτης πολεμικὰς κραυγὰς βαρβάρου λαοῦ νὰ υποδηλώσῃ. Τὰ παρὰ τὰς μὴ ἐφρίππους ἀπομιμοῦνται μάλιστα κάπως αὐτὸν τὸν ἦχον τοῦ σαλπίσματος.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐν τούτῳ τῷ τεύχει τῆς Ἀρχ. Ἐφημερίδος δημοσιευόμενα θραύσματα ἀγγείων ἄλλοτε δὲ καὶ ἄλλα τινὰ ἴσως θὰ καταστήσωμεν δι' εἰκόνας γνωστὰ τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς. Ἀλλὰ τοῦ λόγου ἀρχόμενος ἐσημείωσα ὅτι καὶ πινακίῳ τεμάχια ἦλθον εἰς φῶς ἐν ταῖς Ἐλευσινιακαῖς ἀνασκαφαῖς (ὀλίγα δυστυχῶς καὶ ταῦτα ἡκρωτηριασμένα) τούτων δὲ καὶ δημοσιεύομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος δύο τὰ περιεργότερα ἐκ τῶν εὑρεθέντων μέχρι τοῦ χρόνου καθ' ὃν εἶχον σχεδιογραφηθῆ οἱ πίνακες.

Ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῶν (Πίν. 8, 4) κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, σωζομένῳ, εἰκονίζονται δύο γυναῖκες ὄρθιαι καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει, ὡσεὶ ἡ πρὸς τὰριστερὰ τοῦ ὄρθουτος (ἦτις καὶ νεωτέρα πῶς φαίνεται οὕσα) ἀκροῦται τῆς ἐτέρας σοβαρῶς πρὸς αὐτὴν λαλούσης καὶ οἰοεὶ παραγγελίας τινὰς ἢ διαταγὰς διδούσης, ὡς ἡ ἀνύψωσις τῆς δεξιᾶς χειρὸς φαίνεται υποδηλοῦσα ἢ πρὸς τὰριστερὰ εἶχε καὶ τὰς δύο χεῖρας πρὸς τὰ κάτω καὶ ἴσως συμπεπλεγμένας ἀλλήλαις, ὡς ποιοῦσι τοῦτο συνήθως οἱ προσεκτικῶς καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἀκροώμενοί τινος.

Περὶ τῆς καθόλου τέχνης τοῦ πινακίου περιττὸν καὶ νὰ κάμω λόγον· ἀπλοῦν ἐπὶ τῆς εἰκόνας βλέμμα διδάσκει ὅτι ὄχι μόνον ὁ ῥυθμὸς αὐτοῦ εἶναι πάνυ ἀρχαῖκός, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργασία ἐπιπόλαιος καὶ ἡμιστά ἐπιμελής. Αἱ μορφαὶ ἐπὶ κίρροῦ ἐδάφους εἶναι βεβαίως ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν μέλαιναί, ἀλλὰ πλὴν τῶν γυμνῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἅτινα, ὡς εἶδος, λευκὰ ἔγραψεν ὁ τεχνίτης, καὶ τὸ ἔνδυμα τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ γυναικὸς καθ' ὅλον τὸν θώρακα ἔχει ἰώδες χρῶμα· ἴσως δὲ καὶ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ ἔνδυμα τὸν αὐτὸν εἶχε χρωματισμὸν, διότι πλὴν τῆς κατὰ τὸν λαιμὸν ὤας ἰώδη ἐχούσης χρωματισμὸν, καὶ στίγματά τινά τοῦ αὐτοῦ χρώματος εἶναι διακεχυμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ θώρακος, ἅτινα δὲν φαίνονται τεθέντα κόσμου χάριν, οὐδὲ πάλιν δύνανται νὰ υποθελώσιν ὡς ἐξ ἀπροσεξίας προσελθόντα· διὰ ταινιῶν δὲ ἡ ἀπλῶν γραμμῶν ἰώδους ἢ λευκοῦ χρώματος κοσμεῖται καὶ τὸ περιθεῖδες κά-

λυμμα τῆς κεφαλῆς ἀμφοτέρων τῶν γυναικῶν (1). Παρὰ τὰς κεφαλὰς τῶν εἰκονιζομένων, κατ' αὐτὰς τὰς ὀπίς, ἀφ' ὧν τὸ πινακίον ἀνηρτάτο, ἔγραψεν ὁ τεχνίτης δύο δυσδιάκριτα (στεφάνους;) πράγματα ὡς κρεμάμενα.

Τὸ δὲ ἐν Πίν. 9 (12 καὶ 12^a) ἀπεικονισθὲν πινακίδος τεμάχιον εἶναι διὰ τε ἄλλα καὶ διότι ἔφερον ἀμφοτέρωθεν γραφὰς περιέργων (2). Καὶ ἐν μὲν τῇ ἐτέρα

(1) Διὰ γραμμῆς λευκοῦ χρώματος χωρίζεται καὶ ἡ ὤα ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἐνδύματος· δύο δὲ ἄλλα ἰώδους χρωματισμοῦ στήγματα κατ' αὐτὴν τὴν μελαιναν κόμην ἀμφοτέρων τῶν εἰκονιζομένων τί ἄλλο δύναται νὰ σημαίνωσιν ἢ ὅτι ἐκεῖ κατὰ τοὺς ὤμους ἢ κόμη διαχωριζομένη εἰς πλοκάμους ἄφινε νὰ φαίνεται τὸ ἰώδες ἔνδυμα; Ἴν τῇ πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπάρχουσι κατὰ τὴν τῶν μαστῶν περίπου γύραν. ἴσως πρὸς αὐτὸ τοῦτο, εἰς ἐνδειξὴν δηλ. αὐτῶν ἦτοι τῆς θέσεώς των, δύο κυκλωδῆ σχήματα ὑπὸ στιγμῶν λευκοῦ χρώματος ἀποτελούμενα. Ἐνεκα πυρὸς τὰ χρώματα ἐν γένει τῆς πινακίδος κατέστησαν λίαν ἀμυδρά.

(2) Τὸ πρᾶγμα ἦτο οὐχὶ σπάνιον ἐν Ἐλευσίνι, ὡς φαίνεται, διότι καὶ τρία ἄλλα τεμάχια οὔτε πρὸς ἄλληλα οὔτε πρὸς τὸ ἡμέτερον προσαρμόζοντα καὶ εὑρεθέντα τὰ μὲν δύο ἐσχάτως ἐν τῇ ἐπιχώσει τοῦ δαπέδου τοῦ Ναοῦ, τὸ δὲ τρίτον ὅπου καὶ τὸ περὶ οὗ ἐνταῦθα ὁ λόγος ἦτο ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ΒΑῆς γωνίας τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ ἐξ ὠμῶν πλύνθων τοῦ γου ἐπιχώσει, φέρουσιν ὡσαύτως ἀμφοτέρωθεν εἰκόνας. Πλὴν δὲ τούτων ἦλθον εἰς φῶς ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν καὶ ἕτερα 10-12 ἀκόμη πινακίδων θραύσματα ὧν ἄξια μνείας εἶναι 1) τρία τεμάχια προσαρμόζοντα πινακίδος λεπτῆς (πάχ. 0.002 περίπου) ἐφ' ἧς (τὸ ἔδαφος εἶναι ὡσαύτως κίρροῦ) σώζονται τὰ λείψανα γυναικείας μορφῆς διάδημα φοροῦσης καὶ τὴν κόμην ἐχούσης ὅπισθεν καθ' ὃν τρόπον ὁ δισκοβάλλος τοῦ Διπύλου (Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Β. 1872 σελ. 480 = Overbeck G.d.Gr. Pl. I, σελ. 152) καὶ ὅπισθεν αὐτῆς ἀνδρὸς κρατοῦντος σκήπτρον· μετὰ δὲ τοῦτου καὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ὄρθουτος χεῖλους τῆς πινακίδος ἀναγινώσκονται καθέτως ἦτοι ἀπὸ τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω γεγραμμένα τὰ γράμματα ΕΝΦΙΝΕΤΟ. ἴσως δὲ εἰς τὴν αὐτὴν πινακίδα ἀνήκει καὶ ἕτερον τεμάχιον, ἐφ' οὗ σώζεται τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος μετὰ τῶν ποδῶν ἀνδρός, ὅστις ἐπίσης ἐκράτει σκήπτρον, καὶ ἀναγινώσκεται τὸ γράμμα Ν. Πιθάνον λοιπὸν ἢ ἐπιγραφὴ νὰ ἐφθέγγετο *Ἐφθίλειτος ἔγραψεν ἢ Ἐφθίλειτος ἐποίησεν* καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἕτερον ἀγνώστου μέχρι τοῦδε ἀλλαγθῆν, καθόσον ἐγὼ οἶδα, ἀγγειοπλάστον ἢ ἀγγειογράφον τὸ ὄνομα νὰ μᾶς φανερόνῃ ἢ Ἐλευσινιακῆ πινακίς. 2) Τεμάχιον (τὰ 2/5 περίπου τοῦ ὅλου, ὡς εἰκάξω) ὅλως ἀπλῆς καὶ ἄνευ οὐδενὸς γυναικείας πινακίδος, ἐφ' ἧς ἀνάγλυπτος παράστασις ἀνδρός (τύπος ταπεινός) ἐφ' ἄρματος· τὸ ἄρμα διακρίνεται ἀκριτὰ καλῶς καὶ δεικνύει τινὰ ὁμοίτητα πρὸς τὸν τύπον μιᾶς τῶν ἐπιτυμβίων στηλῶν τῶν Μυκηνῶν (Schliemann Mycenae σελ. 140)· ἀσαφέστερόν πῶς διακρίνεται ὁ ἀνὴρ στάσιν ἔχων παράδοξον, ὑψῶν δηλ. τὸ δεξιὸν σκέλος καὶ στηρίζων τὸν πόδα (τὸν δεξιόν) κατὰ τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τῆς ἐπιθυφριάδος (Helbig. Hom. Epos σελ. 90)· παράδοξον δὲ ὅτι ἐνῶ κατὰ τὸ λοιπὸν σῶμα οὐδένα φαίνεται φέρων ὄπλισμὸν ὁ ἀρματηλάτης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διακρίνεται τι κάλυμμα περικεφαλαῖα ὅμοιον, ἐκτός ἐάν τῆς κόμης μᾶλλον δηλωτικὰ εἶναι τὰ ἐκεῖ ἐνορώμενα (ἴδε καὶ κατωτέρω σελ. 182 σελ.). Τῶν ἵππων ἢ τοῦ ἵππου τὸ πλεῖστον ἐξέλιπε, δύσκολον δὲ νὰ βῆθῃ ἐν αἷ δύο μορφὰς μέχρις ἐδάφους καμπύλαι πῶς γραμμαὶ αἱ ψαύουσαι σχεδὸν τὸν τροχὸν εἰκονίζουσι τοὺς πόδας ἢ μᾶλλον τὰς οὐράς αὐτῶν. 3) Τεμάχιον πινακίδος (τὸ ἀνώτερον ἡμισυ περίπου) ἐπίσης ἀπλῶς καὶ βαναυσικῶς ἐίργασμένης, ἐφ' ἧς δύο μορφαὶ (γυναικεῖαι), ἐρυθρῷ χρωματι ἐξήτιλῳ καὶ διὰ τῆς

ἐπιφανείᾳ ὑπὲρ ἄλλων πιθανῶς δύο συμπλέγματα τὸ τοῦ Ποσειδῶνος (;) μαχομένου καὶ νικῶντος τὸν Πίγαντα Ἐφιάλτην καὶ δύο ἀκόμη συμπολεμιστὰς του (παράβ. *Elite Céram II*, pl. XII) καὶ τὸ τοῦ Ἄρεως ἓνα ἢ πλείονας καταβάλλοντος ἀντιπάλους, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἢ παράστασις διὰ τὸ κολοβὸν τῆς πινακίδος εἶναι δυσδιάκριτος καὶ οὔτε τίς εἶναι ὁ ὄρθιος πολεμιστῆς εἶναι δυνατόν νὰ ῥηθῇ, οὔτε πρὸς τίνα ἢ τίνας μάχεται, διότι διακρίνεται μὲν κατὰ τὸ κατώτατον τῆς πινακίδος ἄκρον σκέλους ἤτοι κνήμης μέρος ἀνδρός, ὡς φαίνεται, καταβεβλημένου καὶ ἐκτάδην κειμένου, ἀλλ' ἀσαφῆς εἶναι ὁ φοιδοειδὴς ἐκεῖνος ὄγκος καὶ δύσκολον νὰ ῥηθῇ ἂν ζῶντις τινὸς ἢ μᾶλλον ἀνθρώπου θωρακοφόρου τὸ κατὰ τὸν θώρακα μέρος ἠθέλησε δι' αὐτοῦ νὰ δηλώσῃ ὁ τεχνίτης καὶ ἂν οὕτως αἱ μέλαινα ἐκεῖναι γραμμῆαι αἱ ὀπισθεν τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τοῦ πολεμιστοῦ διερχόμεναι οὐδὲν ἄλλο ἢ αἶμα ἐκ πληγῆς τινὸς ἀναπηδῶν, ὡς τις τῶν ἰδόντων τὴν πινακίδα εἶπε, ἐμφαίνουσι. Ἴσως ἐκ τοῦ αὐτοῦ μύθου τῆς Πίγαντομαχίας εἰκονίζετο τι καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιφανείᾳ. Τὸ ἔδαφος τῆς πινακίδος εἶναι κίτριον, μέλαινα δὲ αἱ μορφαὶ ἰώδεις ὅμως εἶναι αἱ περικνημίδες καὶ τοῦ ἀνθρακίου μέρος καὶ τινὰ ἄλλα κοσμήματα, λευκαὶ δὲ αἱ φοιτίδες, ἃς σχηματίζει τοιαύτας περιγυρίφουσα μέλαινα λεπτὴ γραμμὴ· μέλανι δὲ χρώματι εἰσι γεγραμμένα καὶ τὰ ὀνόματα (Ἐφιάλτης, Ἄρης).

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Τὰ δὲ ἐν τῷ πίνακι 9 εἰκονιζόμενα καὶ διὰ τῶν ἀρ. 3 (α, β, γ, δ) καὶ 4 σημειούμενα εἶναι πέταλα λεπτοῦ ἐλάσματος (0,0002 περίπου) χρυσοῦ χρώματος, πορτοκαλίων μὲν ἐν τοῖς τέσσαρσι πρώτοις, κίτρινον δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ· περίξ καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας πλευράς των περιθῆει πάντα δίκην κρυσπέδου πλεκτὸν σύρμα· ἀλλὰ πλὴν τού-

ἐλαχίστης προστριβῆς εἶναι ἐξωγραφημένα καὶ ὅπως περιέργον τρόπον, καθ' ὃν δηλ. καὶ νῦν εἶτι ἡμεῖς κατὰ παράδοσιν ζωγραφίζομεν, ἐν παῖσι ἐκκλησιαστικῶν χωρίων μάλιστα, τὰς εἰκόνας δύο συλλατρευομένων ἀγίων. Πολλοὶ τῶν ἰδόντων ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ἀρχαιότητος τοῦ εἰρήματος· ἐγὼ οὐδὲ τὸ παράπαν διστάζω ὅτι εἶναι ἀρχαῖον ἔργον ὡς ἐκ τοῦ τύπου τῆς εὐρέσεως (εὐρέθη ἐν τῇ ἐπιχώσει τοῦ θαπέδου τοῦ Σηκοῦ εἰς στρώμα χύματος ἀναμειβόλως ἀρχαῖον) ἀλλὰ καὶ διότι δὲν γνωρίζω ὅμοια ἔργα τέχνης οὔτε τῶν ἱστορικῶν Ἑλληνικῶν χρόνων οὔτε τῶν Βυζαντινῶν. Ἴσως προσεχῶς δημοσιεύσωμεν καὶ ταύτης εἰκόνα.

του ἔχουσιν ἐκεῖνα μὲν (3. α, β, γ, δ) κατὰ τὴν ἄνω καὶ κάτω πλευράν των διάτρητον σωλήνα, δι' οὗ νῆμα ἢ λεπτὸν σύρμα ἠδύνατο νὰ διέλθῃ, τοῦτο δὲ (4) φέρει ὅμοιον σωλήνα κατὰ τὰς δύο μακροτέρας πλευράς του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κατὰ τὴν ὀπισθίαν του ἐπιφάνειαν εἶναι προσκεκολλημένον λεπτὸν ἔλασμα κατὰ τὰς δύο μικροτέρας του πλευράς τὴν ἄνω καὶ τὴν κάτω δηλ. οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζονται δύο μὲν ἄνω, τρεῖς δὲ κάτω κάθετοι ὀταί, δι' ὧν καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν ἠδύνατο νὰ προσραφῇ που τὸ ἡμέτερον πέταλον. Τὰ ἐπ' αὐτῶν ἔντυπα σχήματα εἶναι ἀπλᾶ καὶ εὐνόητα καὶ οὐδεμιᾶς χροίζουσι διὰ λέξεων ἐπεξηγήσεως· ἃς σημειώσω μόνον ὅτι αἱ κυκλικαὶ ἢ τριγωνοειδεῖς ἐκεῖναι κοιλότητες ἐπληροῦντό ποτε, ὡς φαίνεται, πᾶσαι διὰ μελανωπῆς τινος ὑελώδους (;) ὕλης, ἣς διεσώθησαν ἱκανὰ λείψανα. Πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἐλικοειδῆ ἢ ἄλλα γραμμικὰ σχήματα τὰ πληροῦντα τὸν λοιπὸν χώρον ἀπετελέσθησαν ἐκ μικροτάτων ὀλοχρύσων (massifs) σφαιριδίων μετὰ πολλῆς ἀληθῶς ὑπομονῆς καὶ τέχνης οὐχὶ μικρᾶς ἐπικεκολλημένων (1). Τὰ εὐρισκόμενα ὅμοια ἐν τάφοις δυνατόν νὰ ἐκόσμουσαν τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ· τὰ ἡμέτερα θὰ ἐχρησίμευον εἴτε ὡς περιδέραια, εἴτε ὡς ψάλλια, εἴτε ἄλλως πως εἰς στολισμὸν ἀγαλαμάτων πιθανῶς (2).

Μεῖζονος λόγου ἄξια εἶναι βεβαίως τὰ ἐν τῷ αὐτῷ Πίνακι εἰς τὸ πραγματικὸν των ὠσαύτως μέγεθος ὑπὸ τοὺς ἀρ. 1 καὶ 2 εἰκονιζόμενα. Ἀμφοτέρων τῶν ἐλασμάτων τὸ πᾶχος εἶναι περίπου 0,0002, ὁ δὲ χρυσὸς ἦν τὸ ἐξ ἀρχῆς, ὡς εἰκάζω, κίτρινος μεταβαλὼν ἐπὶ τὸ ἐρυθρότερον χρώμα ἕνεκα πυρός. Ἀμφοτέρων δὲ τὰ τε κοσμήματα καὶ τὰ ζῶδια ἐν γένει εἶναι ἔντυπα. Τὸ ἕτερον αὐτῶν τὸ καὶ μεγαλείτερον

(1) Ἐγὼ ἀμφεβάλλον περὶ τῆς ἐπικολλησεως αὐτῶν καὶ ἐπέθεσα μήπως μευστὸς ὢν ὁ χρυσὸς διὰ μικρᾶς ὀπῆς ἐστάζετο ἐπὶ τῶν ἐλασμάτων καὶ οὕτω ἐσηματίσθησαν τὰ γραμμικὰ ἐκεῖνα σχήματα· ἀλλ' ἄνδρες εἰδικοί, οὐκ ἠρώτησα, μὲ ἐβεβίωσαν περὶ τῆς ἐπικολλησεως (παράβ. καὶ *Arch. Zeitung* 1884 σελ. 110).

(2) Ταῦτα τε καὶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κατωτέρω εὐρέθησαν ἐν τῇ ἐπιχώσει τῇ μεταξὺ τοῦ τοίχου μ' καὶ τοῦ ἐξ ὠμῶν πλίνθων τοίχου· ἐκεῖ πλησίον εὐρέθησαν ἀληθῶς καὶ δύο ταφίσκοι πανάρχαιοι, ὡς νομίζω, ἀλλ' οὐδὲν κοινὸν δύναται νὰ ἔχωσι πρὸς αὐτοὺς τὰ περὶ ὧν ἐνταῦθα ὁ λόγος χρυσοῦ κοσμήματα (παράβ. Πρακτ. Ἐργ. Ἐταιρ. τοῦ 1883 σελ. 61 σημ. 4).

ἀποτελείται, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἐκ δύο τεμαχίων προσαρμοζόντων καὶ παρεχομένων, ὡς νομίζω, τὸ ὄλον ὕψος ἤτοι πλάτος (0,14 περίπου) τοῦ ἐλάσματος· τὸ ὄλον αὐτοῦ μήκος ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἦτο μείζον τῶν 0,24-0,25, Γ. Μ.

Περὶ τῆς διαιρέσεως αὐτοῦ εἰς ζώνας ἤτοι χώρας καὶ τῶν ἐλικοειδῶν ἢ ἄλλων κοσμημάτων του οὐδὲν ἔχω νὰ παρατηρήσω (1)· ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν πέντε ζωνῶν, εἰς ἃς τὸ ὄλον ἔλασμα κατὰ τὸ ὕψος ἤτοι τὸ πλάτος του διηρεῖτο, ἀπεικονίζεται τὸ τοσοῦτον σύνηθες καὶ ἀγαπητὸν τῇ ἀνατολικῇ καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ τέχνῃ θέμα, λέοντες δηλ. κατὰ ἐλάσρων ἢ ἄλλων ὁμοίων κερασφόρων ζῶων ἐπιπίπτοντες. Ἡ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἐλάσματι εἰκὼν ἐβλάβη κατὰ τι· οὐδὲν ἦτο δμως διακρίνονται κάλλιστα τρία κερασφόρα ζῶα καὶ ὁ λέων, ὅστις ὀρμήσας καὶ πλησιάζας ἤδη ἀπροσδοκῆτως καὶ χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ τὸ ἐν τῶν δύο μεγαλειτέρων ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐτοιμάζεται νὰ ἐμπήξῃ τοὺς ὀξεῖς αὐτοῦ ὀδόντας εἰς τοὺς γλουτοὺς του. Τὸ θέμα ἐπαναλαμβάνετο βεβαίως τὸ αὐτὸ καὶ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος καὶ εἶναι ὄντως περίεργος καὶ ἱκανῶς ἀπλοϊκῆ τοῦ τεχνίτου ἢ ἀντίληψις τῶν γινομένων τὰ μὲν δύο μεγαλειτέρα ζῶα (2) τὰ ἐκ τῶν ὀπισθεν προσβαλλόμενα παραστήσαντος ὡς ἀμερίμνως ἐξακολουθοῦντα τὸ ἔργον των, ἐνῶ τὸ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν εἰκονίζεται καταπεπτωκὸς ἤδη καὶ ἐκ τοῦ τρόμου παράλυτον, ἅτε μόνον τρόπον τινα ἰδὸν τὸ ἕτερον τῶν ἐφορησάντων ἀγρίων θηρίων. Ἐν τῇ τρίτῃ ζώνῃ εἰκονίζοντο ἐν ἰδίῳ τετραγώνῳ πλαισίῳ δύο ἄνδρες, ὧν μόνις διακρίνεται ἡ κεφαλή, διότι αἱ καμπύλαι ἐκεῖναι γραμμαὶ αἱ δίκην σειρητιῶν στρατιωτικῆς στολῆς οὐδὲν σαφὲς καὶ ὠρισμένον δηλοῦσι. Ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ ζώνῃ (ἣς δυστυχῶς ὡσαύτως μέρος μόνον μᾶς περιεσώθη) εἰκονίζοντο, ὡς φαίνεται, λέοντες μαχόμενοι ἢ μᾶλλον ἐπιτιθέμενοι κατ' ἀνθρώπων· ἐνὸς τούτων

(1) Μόνον τὸ ἐλικοειδὲς κόσμημα τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ὀρθῶντος σωζομένης ζώνης ἔχει τι, ὅπερ ἐγὼ δὲν κατώρθωσα ν' ἀνεύρω. ὅτις τὰς ἐν τοῖς ἡμετέροις Μουσεῖοις ἀρχαιότητας ἐπισκοποῦν, οὔτε τὰ πρόχειρά μοι βιβλία ἀναδιδόντων, τὴν καμπύλην δηλ. ἐκείνην ἐνωτικὴν γραμμὴν τῶν ἐλείων· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι τὸ καινὸν καὶ θὰ παρατηρήθῃ ἤδη ἐν ἄλλοις ὁμοίου εἶδους ἀντικειμένοις.

(2) Ταῦτα ὁμοιάζουσι πρὸς ἰαπελίφρους, τὸ δὲ μικρότερον πρὸς αἰγαγρον.

καταβεβλημένου καὶ πεπτωκὸς διακρίνεται ἡ κινήμη (ἢ ἀριστερὰ ὡς ὑποθέτω) μετὰ τοῦ ποδός· μετὰ τῶν δύο ἀγρίων θηρίων, ἐν παραδόξῳ ἀληθῶς θέσει καὶ στάσει εἰκονίζεται ἕτερος ἄνθρωπος δὲν διακρίνονται σαφῶς ἢ ἡ κεφαλή καὶ ὁ δεξιὸς βραχίον, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος οἰοῦνται ὑπὸ τοῦ λέοντος ἀποκρυπτόμενα σφόδρα συγκεχυμένα καὶ ἀόριστα εἶναι. Ὁ τύπος τοῦ προσώπου εἶναι καὶ ἐν τούτῳ ὁ αὐτός, οἷος καὶ ὁ τῶν τῆς τρίτης ζώνης διάφορός πως τοῦ τυπικοῦ ἐκείνου σχηματισμοῦ τῶν ἐν τοῖς ἀγγείοις τοῦ Διυλοῦ εἰκονιζομένων, ὁμοιότητά τινα δὲ μᾶλλον δεικνύων πρὸς τὸν τύπον τῶν εἰκονιζομένων ἐπὶ τῶν κοσμημάτων τοῦ Κορινθιακοῦ τάφου (Arch. Zeitung 1884, σελ. 106 καὶ ἐξῆς) καὶ οἰοῦνται τὸ προσοίμοι αὐτοῦ ὄν. Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν δηλοῦνται, τούλάχιστον δὲν διακρίνονται ἐν τῇ νῦν καταστάσει τοῦ ἐλάσματος, ἢ ῥίς εἶναι μακρὰ, προβεβληκυῖα καὶ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς πρὸς τ' ἄνω μᾶλλον νεύουσα, τὸ στόμα δηλοῦται ἀμυδρῶς δι' ἀπλῆς ἐντομῆς καὶ τὸ πηγούριον εἶναι ὀξὺ καὶ προβεβλημένον· ἡ δὲ κόμη δὲν ἐδηλώθη εἰμὴ διὰ τῶν τυπικῶν ἐκείνων *πλεξίδων* τῶν ἐλικοειδῶς συστρεφομένων καὶ προεξεχουσῶν ἔμπροσθεν κατὰ τὸ μέτωπον καὶ μάλιστα ὀπισθεν κατὰ τὸν ἀχένα, ἐὰν τῷ ὄντι τὸ τόξον ἐκεῖνο τὸ ἀπὸ τοῦ μετώπου διὰ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου ὀπισθεν πρὸς τὸν ἀχένα κατερχόμενον τῆς κόμης μᾶλλον ἢ *φύλλου* κράνου εἶναι δηλωτικόν, ὡς τὸ κατ' ἀρχὰς ἐγὼ ὑπέθεσα (1). Καὶ ἐνῶ οὕτως ἀπεικονίζεται ὁ ἄνθρωπος, τὰ ἄλλα ζῶα καὶ μάλιστα ὁ λέων ἂν μὴ κατὰ πάντα φυσικῶς, σαφῶς δμως καὶ ζωηρότατα ἀναπαριστῶνται.

Τῆς αὐτῆς τέχνης προϊόν καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν πεποιημένον ἦτο καὶ τὸ ἔλασμα, ὃ μᾶς περιεσώθη τὸ ἐν τῷ αὐτῷ Πίν. ὑπὸ τὸν ἀριθ. 2 ἀπεικονισθὲν τεμάχιον· ἀλλ' ἔχει καὶ τινὰς διαφορὰς ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον. Καὶ πρῶτον διαφέρει πως ὁ τύπος τῶν ἀνθρωπίνων μορφῶν τῶν εἰκονιζομένων καὶ ἐνταῦθα ἐν ἰδίῳ τετραγώνῳ πλαισίῳ κατὰ τὴν

(1) Οἱ ἄνδρες φαίνονται κατὰ τὰ ἄλλα ὄλως ἄστοχοι ὄντες καὶ θὰ ἦτο παράδοξον τῷ ὄντι νὰ φορῶσι μόνον κράνος. Περὶ δὲ καὶ Arch. Zeitung 1884 σελ. 102 καὶ 104, Helbig Das Homer. Epos σελ. 166 καὶ ἀνωτέρω σελ. 178 σμ.

τρίτην ζώνην, δὲν παρατηρεῖται δηλ. ἐν αὐτῷ (καθόσον αἱ σωζόμεναι κεφαλαὶ διακρίνονται) ἡ τάσις ἐκείνη τῆς δι' ὑπερβολῆς δηλώσεως μερῶν τινῶν τοῦ προσώπου· ἔπειτα (καὶ ἡ διαφορὰ αὕτη εἶναι ἡ μᾶλλον λόγου ἀξία) δὲν κοσμεῖται διὰ στιγμῶν μόνον κατὰ τὰς ταινίας τὰς κατὰ τὰ ἄκρα, ἀλλὰ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, οὕτως εἰπεῖν, καὶ τὸ περιεργότερον, τοῦ τε λέοντος (τοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ ζώνῃ εἰκονιζομένου) καὶ τῶν ἀνθρωπίνων κεφαλῶν τὸ περίγραμμα ἀποτελοῦσι τοιαῦται στιγμαὶ καὶ κατὰ τοῦτο τὸ ἡμέτερον χρυσοῦν ἔλασμα δεικνύει ψηλαφητὴν ὄντως ὁμοιότητα πρὸς τινὰ θραύσματα ἀγγείων ἐν Τίρυνθι κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ λήξαντος ἔτους εὐρεθέντα, ἐν οἷς ἐπίσης τὸ πλεῖστον τῶν εἰκονιζομένων ζώων ἢ ἀνθρώπων διὰ τοιούτων στιγμῶν περιγράφεται (1). Δὲν ἐξετάζω νῦν ἂν ὁ τρόπος οὗτος τῆς διὰ στιγμῶν διακοσμήσεως προῆλθεν ἐν τῇ μεταλλουργικῇ ἐκ πραγματικῆς ἀνάγκης (καθόσον δηλ. αἱ στιγμαὶ ἐκεῖναι ἤσαν ποτε πραγματικαὶ ὅπαι πρὸς εἰσδοχὴν ἔλτων) ἢ ἔχει ἀλλαχοῦ τὴν πηγὴν του· βέβαιον ὅμως ὑπολαμβάνω ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι ἀγγειογράφοι καὶ ἄλλα ἐξ αὐτῆς (τῆς μεταλλουργικῆς) παραλαβόντες παρέλαβον καὶ τοῦτο χω-

ρίς πολὺ νὰ σκεφθῶσιν ἂν ἤρμυζεν ἢ ὄχι εἰς τὴν τέχνην των.

Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. Ὅτι δὲ τὰ ἡμέτερα ἐλάσματα προωρισμένα ἦσαν νὰ προσηλῶνται καὶ καλύπτωσιν ὕλην ἥττον πολυτίμον θεωρῶ ὡς βέβαιον. Καὶ δύνανται μὲν αἱ καὶ νῦν ὁρώμεναι κατὰ τὰς πρὸς τὰ ἄκρα των ταινίας ὅπαι νὰ μὴ ἐποιήθησαν πᾶσαι ἐξ ἀρχῆς πρὸς τινὰ σκοπὸν, ἀλλὰ τινες ἐξ αὐτῶν νὰ ὦσιν ἀποτέλεσμα τυχαίου τοῦ χρόνου· οὐδὲν ἥττον ὅμως καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἀκροτάτας στιγμοφόρους ταινίας ἦτοι τὰ κρίσπεδά των, οὕτως εἰπεῖν, δυνατόν νὰ ἔφερον τοιαύτας ἐξεπίτηδες ὅπας καὶ τὴν γνώμην μου ταύτην ὑποστηρίζει τεμάχιον ἄλλο χρυσοῦν ἐλάσματος εὐρεθὲν (1) κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἐν τῇ ἀνασκαφῇ τῆς ἐπιχώσεως τοῦ πρὸς ἀνατολὰς μέρους τοῦ δαπέδου τοῦ Σηκοῦ, οὗ ἡ ἀκροτάτη ταινία κοσμουμένη ὡσαύτως διὰ τῶν συνήθων στιγμῶν φέρει κατὰ διαστήματα καὶ ὅπαις, περὶ ὧν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐποιήθησαν τοιαῦται πρὸς τινὰ ὠρισμένον σκοπὸν.

Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 8 Ἰουλίου 1885

Δ. ΦΙΛΙΟΣ

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΤΙΝΟΣ ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΟΥ τόμ. γ' (1875) σελ. 687 ἐπ.

CORPUS INSCRIPT. ATTICARUM II. I. ἀρ. 578.

Ψήφισμα Μυρφίνουσίων.

Στίχος 27 ἐὰν δὲ ἀφῆ, ὀφειλέτω. δραχμὰς ἐὰν ΟΕΤ

Στίχος 28. εἰ ἀργύριον δανείζειν τοὺς ἱερέας νομίζω συμπληρωτέον οὕτω·

Στίχος 27 δραχμὰς. ἐὰν δὲ τινι δέ-

Στίχος 28. εἰ

εὐοδομένης τῆς ἐννοίας· «ἐὰν δὲ τινι δέη ἀργύ-

(1) Ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ἀγγείῳ δὲν ἔχω παρατηρήσει ἐγὼ τὴν ἐν λόγῳ διὰ στιγμῶν περιγραφὴν τῶν ἀπεικονιζομένων ζώων ἢ ἀνθρώπων.

ριον δανείζειν τοὺς ἱερέας, κλπ.» — ἐὰν δεήσῃ νὰ δανείσωσιν εἰς τινὰ ἀργύριον οἱ ἱερεῖς. Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ο διὰ τοῦ Δ ἐν τῷ ΟΕΤ εἶνε μία τῶν πολλῶν ἀπαραιτήτων διορθώσεων ἐν τῷ σφόδρα ἡμελημένῳ ἔργῳ τοῦ ἀγροίκου χαράκτου τῆς ἐπιγραφῆς.

Στίχος 32. ὑποκείσθω τῷ θεῷ, οὗ ἂν εἰ ἱερωμένος. τῆ

Στίχος 33. εἰ.

(1) Τὸ τεμάχιον εἶναι μικρὸν καὶ δὲν σώζει εἰμὴ τὰ συνήθη ἐλικοειδῆ κοσμήματα. Ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἦτοι ἐν τῇ ἐπιχώσει τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τοῦ δαπέδου τοῦ Σηκοῦ, καὶ ἐν στρώματι γύμματος ζωηρὰ φέροντος τὰ ἔγνη πυρὸς ὑποδεικνύοντος τὴν ὑπαρξίν βωμοῦ τινος πιθανῶς ἐκεῖ ἐν παλαιότεροις χρόνοις εὐρέθησαν καὶ ἄλλα ὁμοίων χρυσοῦν ἐλασμάτων τεμάχια, ἀλλ' ἐν οὐδενὶ τούτων κατώρθωσα νὰ διακρίνω τετρία ζώων ἢ ἀνθρώπων. Τὰ κοσμήματα ἐπαναλαμβάνονται τὰ αὐτὰ πανταχοῦ.

Συμπληρω

Στ. 32. τῆ δὲ πέμπτ-

Στ. 33. ε.

Ἐλλείπουσιν ἑπτὰ γράμματα ἐν τῷ τέλει τοῦ 32 στίχου, ἀκριβῶς συμπληρουμένου τοῦ κενοῦ δι' ὧν ἔθηκα ἐκεῖ ἑπτὰ γραμμῶν· τὴν δ' ἐπιτυχίαν τῆς συμπληρώσεως καθιστάσι πιθανὴν α') οἱ στίχοι 34 καὶ 36 ἐν οἷς ὁρίζονται ἡ ἑβδόμη ἰσταμένου καὶ ἡ ἐνάτη ἐπὶ δέκα τοῦ Ποσειδεῶνος μηνὸς ὡς ἡμέραι ἐκτελέσεως ἐτέρων (μετὰ τὴν θυσίαν) ἱερῶν καθηκόντων, νομῆς κρεάτων καὶ χρηματισμοῦ περὶ Διονυσίων· ε) ἡ παρατήρησις ὅτι ἐκ τῶν πρὸ τοῦ «ἑβδόμη» ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων οὐδὲν ἄλλο πληροῖ ἀκριβῶς τὴν θέσιν τῶν πέντε τελευταίων στοιχείων τοῦ 32 στίχου, ἐν ᾧ τὰ πρὸ αὐτῶν δύο ἕτερα κρίνω ὅτι ἀναφαιρέτως ἀνήκουσιν εἰς τὸν σύνδεσμον δέ.

Τοὺς δὲ στίχους 34 καὶ 35 ὁ μὲν κ. Κουμανούδης ἀναγινώσκει·

νεμέτω τὰ κρέα τῆ ἑβδόμη ἰσταμένου τοῖς [πολίταις κ-] αὶ συναγοράζουσι καὶ συνενεχυράζουσιν.

ὁ δὲ κ. Köhler·

. τοῖς [παροῦσιν κ-] αὶ συναγοράζουσι καὶ συνενεχυράζουσιν.

Ἄλλά, μήπως ἀναγνωστέον μᾶλλον;

. τοῖς [πωληταῖς κ-] αὶ συναγοράζουσι καὶ συνενεχυράζουσιν.

Δοκίμου κρινομένης τῆς τοιαύτης συμπληρώσεως, ἐν τῷ ψηφίσματι τοῦ τῶν Μυρρινουσίων δήμου, μετὰ τοὺς λογιστὰς καὶ τὸν εἴθνηρον καὶ τοὺς συνηγύρους τοῦ δήμου, ἔχομεν καὶ τοὺς πωλητὰς, εἴτε τις θελήσει αὐτὴν τὴν τῆς πόλεως δημοσίαν ἀρχὴν (1), εἴτε δημοτικὴν τινα εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτῆς. Πρόκειται τῷ ὄντι ἐνταῦθα περὶ ἐνεχυρασμοῦ (μεσεγγυήσεως, κατασχέσεως) κτημάτων τοῦ ὑπευθίνου ἱερέως, ὑποκειμένων τῷ θεῷ δια τὴν ὀφειλομένην ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἀποζημίωσιν (στίχ. 30-32). Καὶ ἐνεχυραστὴς μὲν, γινώσκομεν τοῦτο θετικῶς (2), εἶναι ὁ δήμαρχος· συνενεχυρασταὶ δέ,

(1) Ἄρποκρατίων ἐν λ. πωληταὶ καὶ πωλητήριον. Πολυδεύκ. Η' 99. Σουΐδας, Ἡσύχιος ἐν λ. πωληταί.

(2) Ἴδε κατωτέρω.

γινώσκομεν ὡσαύτως ὅτι ἐπὶ δημοσίων ὀφλημάτων (χρεῶν πρὸς τὸ δημόσιον ταμεῖον τῆς πόλεως) εἶναι οἱ βουλευταὶ (1), καὶ πιθανῶς ἐνταῦθα, ἐνθα πρόκειται περὶ δημοτικοῦ χρέους, ἄλλοι τινὲς ἐπίσημοι ἄνδρες ἐκ τῶν δημοτῶν· συναγοράζονται δ' ἐννοητέον ἐνταῦθα, οὐχὶ τοὺς συμπαρευρισκομένους ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀλλὰ τοὺς συμμετέχοντας τῆς δημοπρασίας καὶ ὑπερθεματίζοντας, πλειοδοτοῦντας. Ἄλλ' ἵνα ἔχωμεν τοιοῦτον ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν καὶ ἀγοραστάς, ἀπαραιτήτως ἀναγκαία ἡ παρουσία τῆς τῶν πωλητῶν ἀρχῆς, κατὰ τὸ ἀπτικὸν δίκαιον.

Διὰ τοῦτό μοι φαίνεται ὅτι τὸ «τοῖς πωληταῖς καὶ τοῖς συναγοράζουσι καὶ συνενεχυράζουσιν» εὐδοκιμεῖ.

Οἱ πωληταί, γινώσκομεν ἐκ τῶν προμνημονευθεισῶν μαρτυριῶν ὅτι, πλην τῶν μισθώσεων καὶ τῶν ἄλλων πωλήσεων τελῶν, μετ' ἄλλων, περιουσιῶν, διώκουν καὶ τὰ δημευόμενα (Ἄρποκρατίων), ἐπίπρασκον τὰ δεδημευμένα (Πολυδεύκης), ἐπώλουν τὰ ἐνεχυριασθέντα (Ἡσύχιος), τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ κατὰ προθεσίαν καὶ μὴ ἀποδιδόντων ἐπίπρασκον τὰς οὐσίας (Σουΐδας). Ὅπως δ' ἐν τῇ μισθώσει, ἧς μέρος περιεσώθη εἰς ἡμᾶς, (Corp. Inscr. Att. II. I. n° 167) βλέπομεν αὐτοὺς (στίχ. 36) συμπράττοντας μετ' ἄλλης ἀρχῆς («οἱ πωληταὶ καὶ ὁ ἐπὶ τῇ διοικήσει Ἄβρων Λυκούργου Βουτάδης»)· ὅπως ἐν τῇ πράξει τῶν τελῶν συνέπραττον «μετὰ τῶν ἐπὶ τὸ θεωρικὸν ἡρημένων» (Πολυδεύκης). οὕτω καὶ ἐν τῇ πωλήσει τῶν δημευθέντων ἢ ἐνεχυριασθέντων λογικώτατον καὶ ἴσως ἀναπόφευκτον εἶναι νὰ δεχθῶμεν ὅτι συνέπραττον μετὰ τοῦ ἀπογράφοντος, τοῦ ἐνεχυριαστοῦ (2).

Ταῦτα, ὡς οἷόν τε συνεπτυγμένως, εἰς ὑποστήριξιν τῆς προτεινομένης διορθώσεως. Δίκαιον δὲ νὰ εἶπω ὅτι ἀφορμὴν εἰς αὐτὰ ἔδωκέ μοι πέρυσιν ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀξιαναγνώστου μονογραφίας τοῦ κ. B. Haussoullier: La vie municipale en Attique καὶ ἰδίως αἱ σελίδες 104-108 μετὰ τῆς σημειώσεως 5 τῆς σελίδος 106.

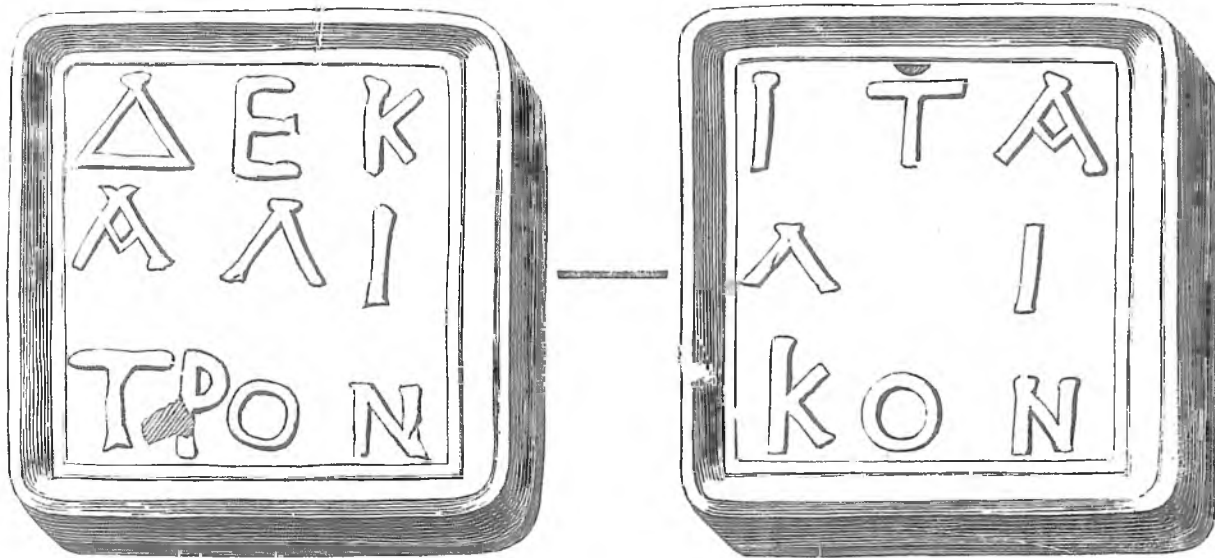
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

(1) Bekker, Anecd. gr. (λέξ. βῆτ) I. σ. 199.

(2) Ἐνεχυριαστὴς ὁ Δήμαρχος (Ζωναρᾶς, σ. 494. Ἡσύχιος ἐν λ.

ΔΕΚΑΛΙΤΡΟΝ ΙΤΑΛΙΚΟΝ

Ὁ ἀπεικονιζόμενος ἐνταῦθα σταθμὸς εὐρέθῃ ἐν Θράκῃ ἐν ᾧ χώρῳ ἔκειτο ἡ ἀρχαία Βιζύη, εἶναι δὲ μολύβδινος καὶ ἀνήκει τῷ Μουσεῖῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας (ΜΟΛ. ἀρ. 2467)· σχῆμα ἔχει τετράγωνον (μῆκος πλευρῶν 0.15 × 0.145, πάχ. 0.02) καὶ διατηρεῖται καλῶς. Ὡς φαίνεται δ' ἐκ τῆς εἰκόνης, γενομένης εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ πραγματικοῦ μεγέθους, ἑκατέρα τῶν ἐπιφανειῶν τοῦ σταθμοῦ ἔχει καὶ περιθώριον ἐξέχον, τὰ δὲ γράμματα, ἔκτυπα ὄντα καὶ εἰς τοὺς ῥωμαϊκοὺς ἀνήκοντα γρόνους, κεῖνται ἐπὶ ταπεινοτέρου ἐδάφους.



Ἡ ἐπιγραφή ΔΕΚΑΛΙΤΡΟΝ—ΙΤΑΛΙΚΟΝ μαρτυρεῖ τὸ εἶδος τοῦ σταθμοῦ. Ἔλκει δὲ τὸ δεκάλιτρον τοῦτο γραμ. 3210, ἥτοι κατὰ γραμ. 64.50 ἔλαττον τοῦ δεκαπλασίου τοῦ βάρους τῆς ῥωμαϊκῆς λίτρας, ἥτις κατὰ τε τὰς ἀρχαίας πηγὰς καὶ τὰ σωθέντα σταθμὰ καὶ τοὺς νεωτέρους μετρολόγους (Hultsch, Metrologie § 21, σ. 155-161) βάρους

Δήμαρχοι καὶ Δήμαρχοι. Ἀρποκρατίων καὶ Σουίδας ἐν τῇ λέξει. — «Ὅσοι δὲ (οἱ δήμαρχοι) τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο» (Ἀρποκρ. ἐν λ. Δήμαρχος). Ἴδε καὶ Bekker, Anecl. gr. ἐνθα ἀνωτέρω. Παράβ. Πολυδεύκουσ II' 145: «Δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, [δημοσίῃ ἀπογραφῇ], δημοσίαν ἀποφῆναι.»

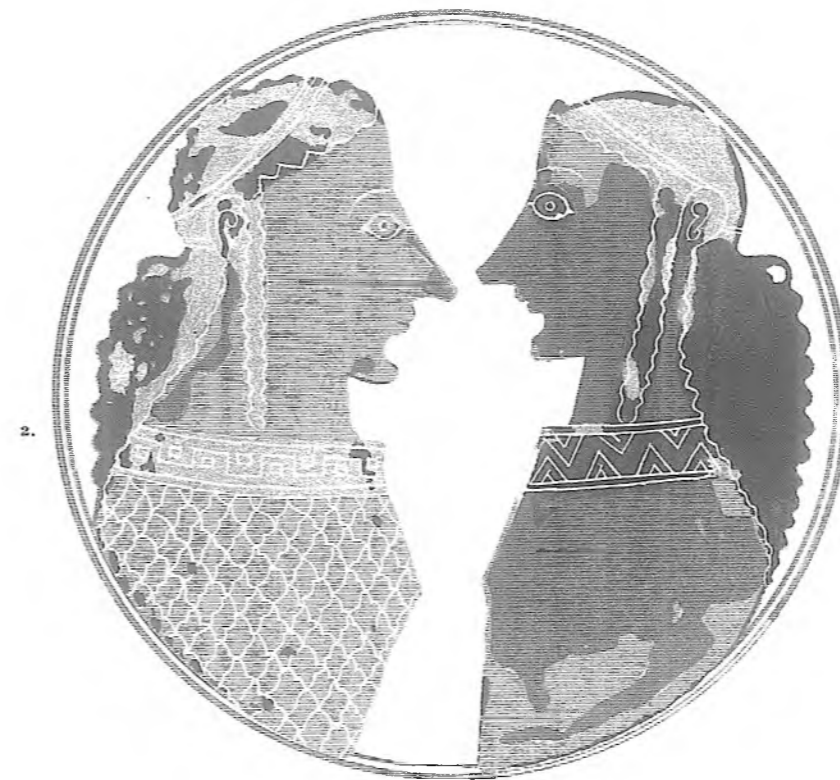
ρος ἔχει ὅσον γραμ. 327.45, ἐνῶ τὸ ἡμέτερον δεκάλιτρον περιέχει λίτραν βάρους γραμ. 321.

Λίτρας τοῦ ῥωμ. μετρικοῦ συστήματος προερχομένης, τὸ πλεῖστον, ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ποικίλας τὸ βᾶρος ἔχει τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἱκανάς, ὧν τινες φέρουσι καὶ ὀνόματα καὶ σφραγίδας ἀγορανόμων (οἶον Ἀσκληπιάδου, Αὐρ. Διονυσίου, Ἰουλίου Κέλσου, Μ. Αὐρ. Μητιόχου, Μ. Αἰλίου Τελεσφόρου) καὶ ἄλλων ἀρχόντων (Ὀνησίμου, ἱπάρχου· Αὐρ. Πασιφίλου, νέου ἱπάρχου· Μ. Αὐρ. Ἀττάλου Β'. Νεικίου, πανηγυριάρχου), σώζονται δὲ Λίτραι καὶ Δίλιτρα καὶ Δεκάλιτρα, τὰ τελευταῖα ταῦτα λίθινα, καὶ ἐν ἄλλοις Μουσεῖοις (Böckh, Metrol. Unters. σ. 160

κ. ἐξ. Schillbach, de ponder. σ. 190 κ. ἐξ. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθ. τῆς Εὐαγγελ. Σχολῆς σ. 67 κ. ἐξ.), δέκα λιτρῶν ὅμως σταθμὸς ἐνεπιγράφος, ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, δὲν ἐγένετο μέχρι τοῦδε γνωστός, δι' ὃ καὶ ἄξιος δημοσιεύσεως ἐκρίθη ὁ παρών. Τά: ἰταλική (λίτρα), ἰταλικὸν (δίλιτρον, τριούγκιον) ἀναγινώσκονται καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐκδεδομένων σταθμῶν (C. I. Gr. 8544, 8549. Böckh, ἔ. ἀ. Schillbach, ἔ. ἀ.).

ΑΘ. ΣΤ. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

(Ἐξεδόθη τῇ 30ῃ Σεπτεμβρίου 1885).



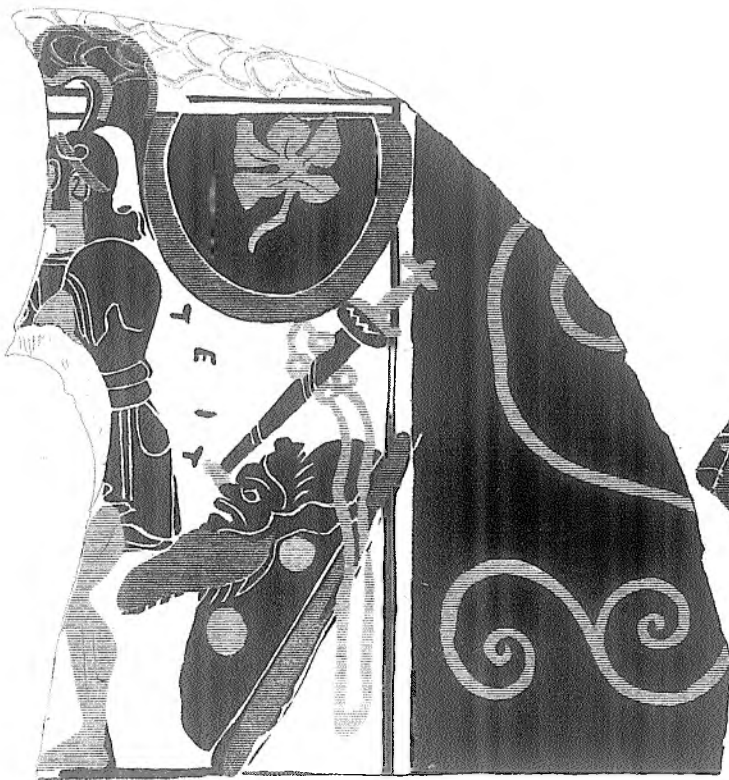
ΚΥΛΙΞ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ



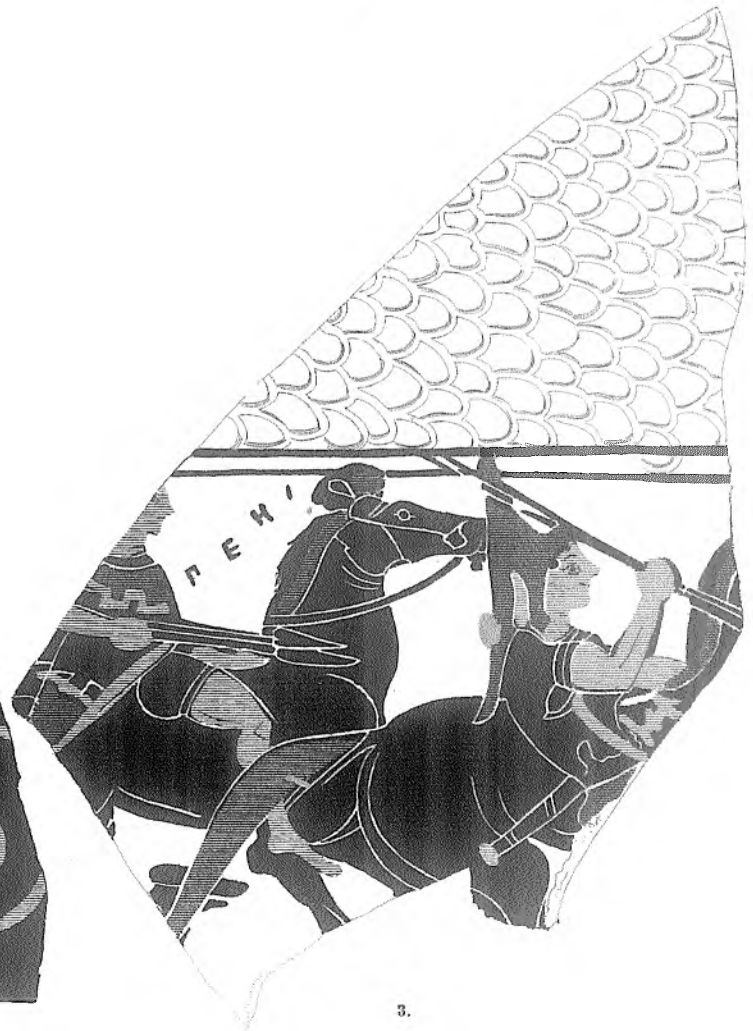
1.



4.

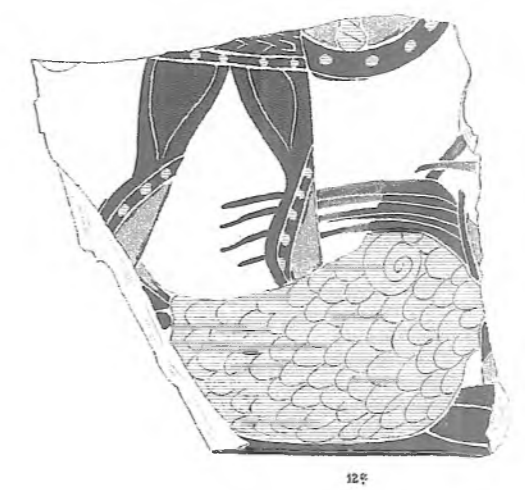
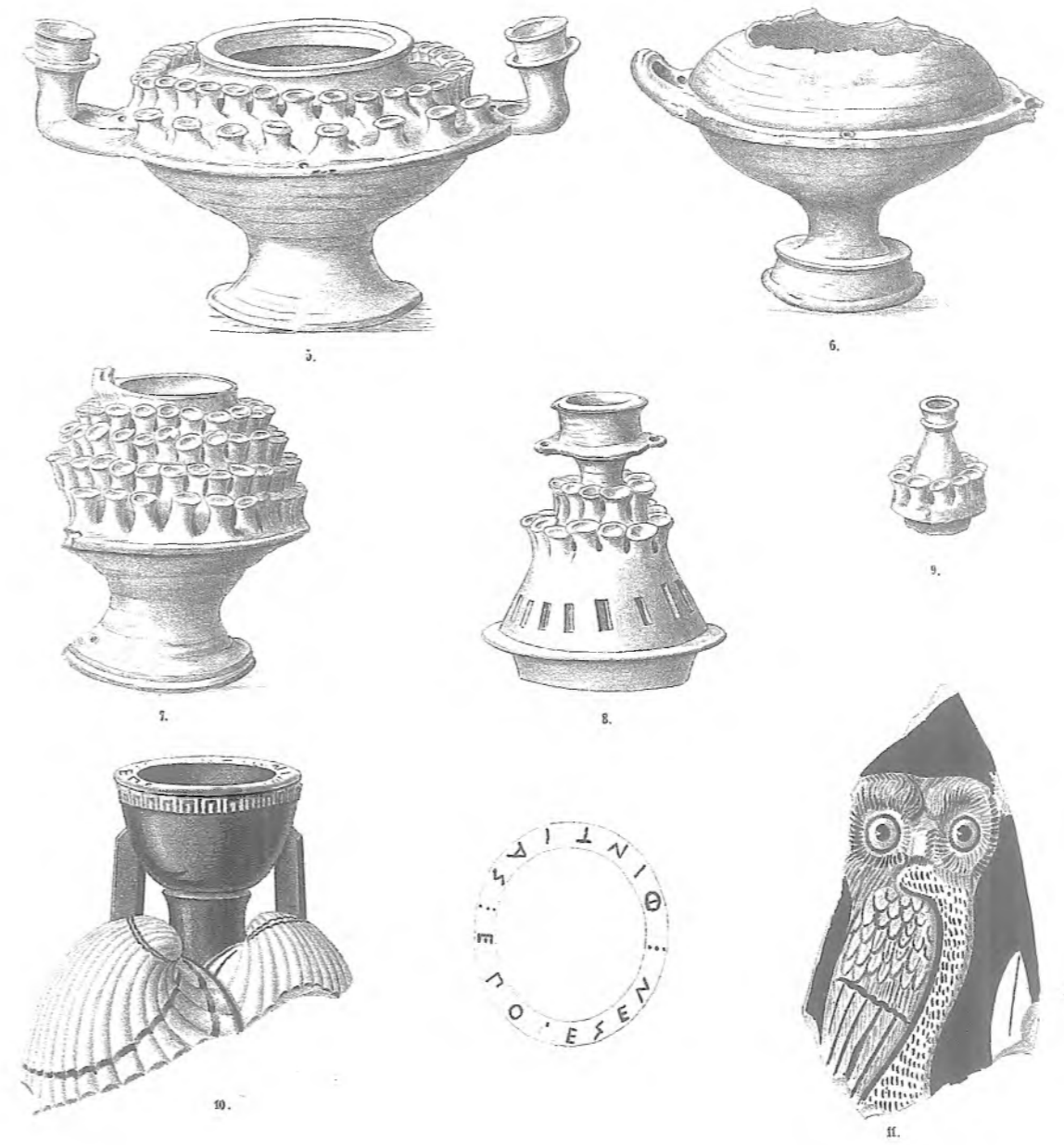
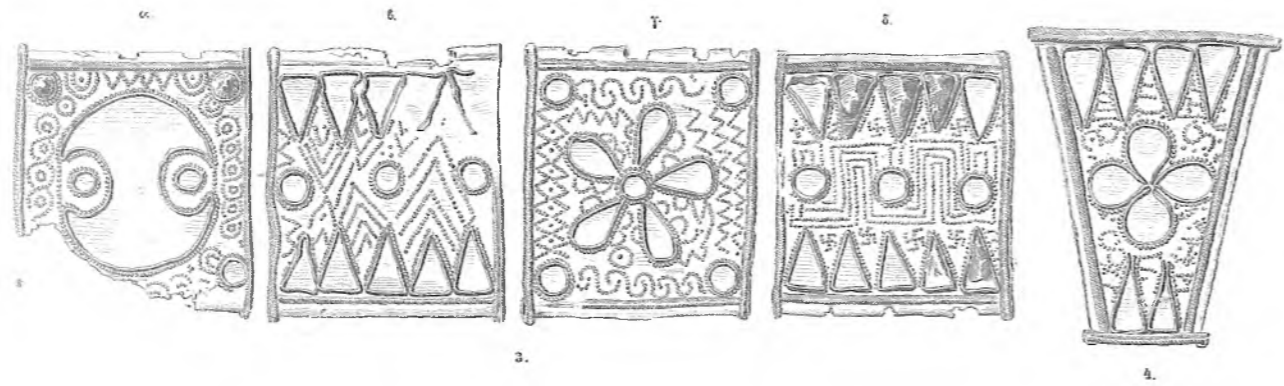
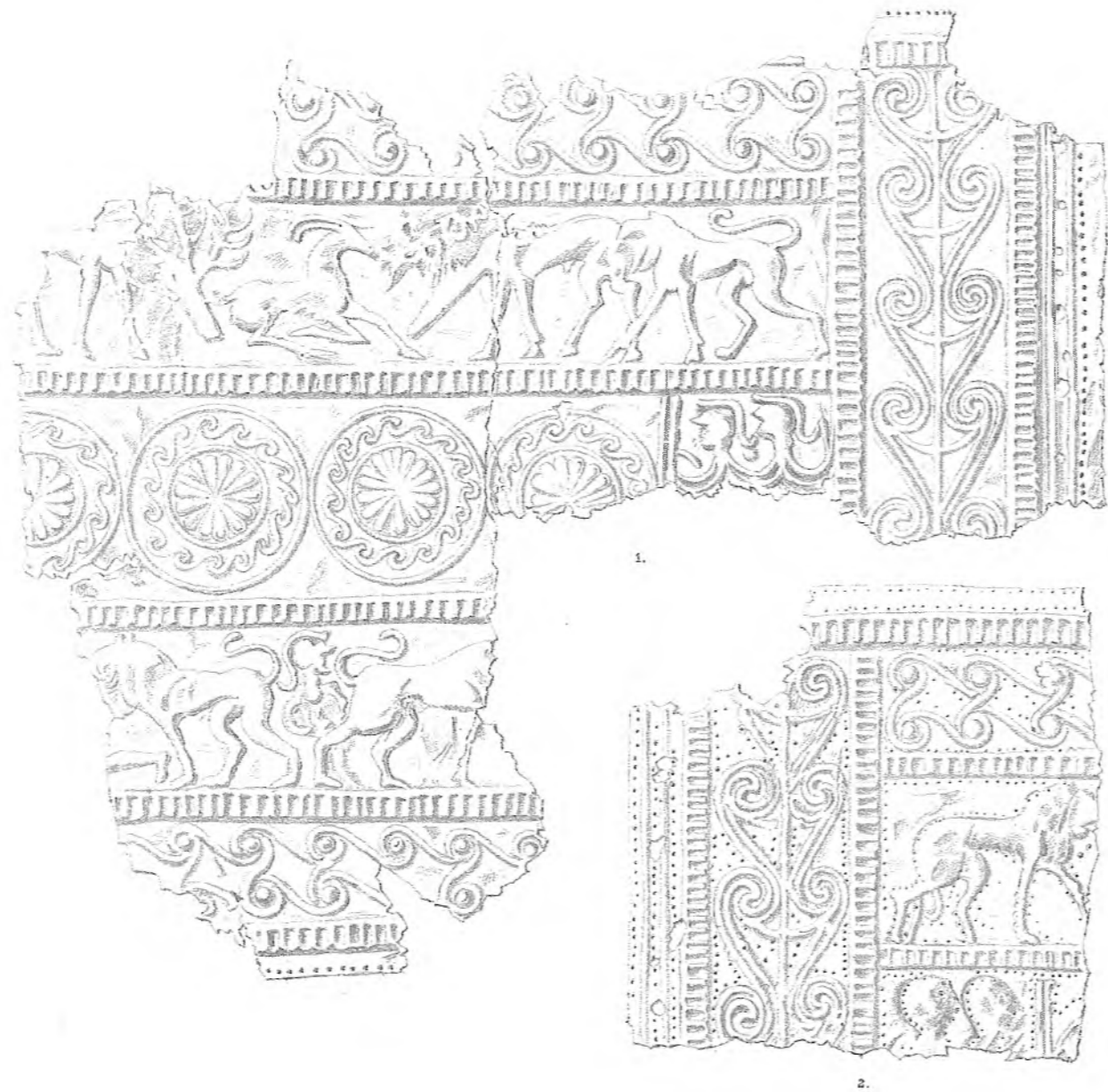


2.



3.

ΑΓΓΕΙΩΝ ΘΡΑΥΣΜΑΤΑ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ



ΕΛΑΣΜΑΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΙΩΝ ΘΡΑΥΣΜΑΤΑ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	ΣΕΛ.
Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἀκροπόλεως	129
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἐλευσίνος	145
Β. Ι. ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ, Ἀμφικρείου ἐπιγραφαὶ	153
Σ. Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ Μεγαρίδος	157
Στ. Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Ἀττικαὶ ἐπιγραφαὶ (μετὰ παρενθέτου πίν. καὶ ξυλογραφήματος)	161
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα τῶν ἐν Ἐλευσίνι ἀνασκαφῶν (πίναξ 8 καὶ 9).	169

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Σ. Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗ, Παρατηρήσεις ἐπὶ δημοτικοῦ τινος ψηφίσματος.	183
Αθ. Σ. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Δεκαλίτρον Ἰταλικὸν (μετὰ ξυλογραφήματος)	187

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ

Πίναξ	7	Κύλιξ κορινθιακή.
—	8	Ἀγγείων θραύσματα ἐξ Ἐλευσίνος.
—	9	Ἐλάσματα χρυσᾶ καὶ ἀγγείων θραύσματα ἐξ Ἐλευσίνος.
Σελ.	161	Παρένθετος πίναξ πανομοιοτύπων ἐπιγραφῶν.
—	163	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.
—	187	Πανομοιότυπον δεκαλίτρου.

Τοῦ 7^{ου} πίνακος, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζεται Κύλιξ κορινθιακή, τὸ ἄρθρον θέλει δημοσιευθῆ ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Σοφοῦλη εἰς τὸ προσεχές τέταρτον τεῦχος.

